Edgar Rice Burroughs

Edgar Rice Burroughs

Korak – Omorâtorul, FIUL LUI TARZAN

The Son of Tarzan

CUPRINS:

CAPITOLUL I – Cine este Ajax? 2
CAPITOLUL II – Un copil neastâmpărat 12
CAPITOLUL III – O dispariţie misterioasă 20
CAPITOLUL IV – Crima de la hotel 32
CAPITOLUL V – Răzbunarea şeicului 42
CAPITOLUL VI – Un fiu vrednic de tatăl său 54
CAPITOLUL VII – Dezamăgirea lui Jack 66
CAPITOLUL VIII – O nouă decepţie 75
CAPITOLUL IX – Un nou tovarăş 86
CAPITOLUL X – Răpirea fetei 96
CAPITOLUL XI – Primul fior de dragoste 104
CAPITOLUL XII – Noul rege 110
CAPITOLUL XIII – În captivitate 116
CAPITOLUL XIV – Unde este Korak? 126
CAPITOLUL XV – Fuga 135
CAPITOLUL XVI – O victorie zadarnică 144
CAPITOLUL XVII – O distracţie periculoasă 152
CAPITOLUL XVIII – Proiectele lui Morison 162
CAPITOLUL XIX – O aventură nocturnă 171
CAPITOLUL XX – Uneltirile lui Hanson 184
CAPITOLUL XXI – O patimă veche 192
CAPITOLUL XXII – Urmărirea 201
CAPITOLUL XXIII – Curaj şi ură 208
CAPITOLUL XXIV – Fotografia misterioasă 218
CAPITOLUL XXV – Un final neaşteptat 229
CAPITOLUL XXVI – Moartea şeicului 238

CAPITOLUL XXVII – Cine este Buana? 248
CAPITOLUL XXVIII – Prinţesa Meriem 258

CAPITOLUL I – Cine este Ajax?

Barca cea mare a vasului de comerţ maritim Marjorie W. plutea încet, dusă de curent, în josul râului Ugambi. Marinarii care ar fi trebuit să vâslească, se odihneau bucuroşi, după ce mai înainte s-au obosit vâslind în susul marelui râu.

La vreo cinci kilometri mai jos, se afla ancorat vaporul Marjorie W., gata de plecare, de îndată ce marinarii s-ar fi suit pe punte, trăgând barca lor cu macaraua.

Deodată, atenţia lor le-a fost atrasă de un om, care se afla pe malul de nord. Acesta avea o înfăţişare stranie şi îşi agita ambele braţe. Era numai piele şi os. Striga către vapor cu o voce hodorogită.

— Cine să fie? a exclamat un marinar.

— Un alb, după cum văd, mormăi şeful lor. Luaţi băieţi lopeţile şi să mergem acolo să vedem ce vrea, a mai adăugat.

Ajunşi la mal, au dat peste un om extrem de slăbit, aproape chel, doar cu puţine fire de păr alb, încâlcit pe frunte. Era aproape gol, având numai o piele de capră prinsă de mijloc, care îi atârna până la genunchi. Pe obrajii săi ciupiţi de vărsat, îi curgeau lacrimi, din nişte ochi adânciţi în orbite şi vorbea o limbă străină marinarilor.

— Po ruski? încercă unul dintre ei. Ştii englezeşte, măi?

Omul îngăimă mai multe cuvinte din această limbă pe care o cunoştea. Vorbea însă rău, cu întreruperi, de parcă ar fi trecut un deceniu de când nu o mai vorbise. I-a rugat pe marinari să îl ia cu ei.

Adus pe bordul vaporului Marjorie W., istorisi salvatorilor săi o poveste tristă, plină de greutăţi şi torturi, o viaţă mizeră dusă timp de zece ani.

Însă cum a ajuns în Africa nu a povestit, lăsându-i să îşi închipuie că a uitat acele zile din viaţa lui, fiind zdrobit de teribila viaţă care l-a distrus atât fizic, cât şi intelectual.

Nu le-a spus numele său adevărat. A zis că îl cheamă Mihail Sabrov. De fapt, nu a mai rămas nici cea mai mică asemănare între această ruină umană şi puternicul bărbat, care fusese odată Alexis Paulvitch.

Zece ani au trecut de când rusul scăpase de soarta prietenului său, marele criminal Nicolai Rokoff şi nu o dată, ci de mii de ori în timpul acestor zece ani, şi-a blestemat soarta şi ar fi dorit să aibă sfârşitul lui Rokoff, care prin moarte a scăpat de orice suferinţă. Lui i-a fost dat să ducă o viaţă plină de suferinţe teribile, mult mai grele decât însăşi moartea, care atunci a refuzat să îl ia.

A fugit în junglă atunci când a văzut animalele sălbatice din ceata lui Tarzan, împreună cu teribilul lor stăpân, invadând puntea vaporului Kinkaid. De frica lor s-a afundat cât a putut de adânc în pădurea africană.

A nimerit însă la un trib de canibali, care a suferit în urma cruzimilor lui Rokoff şi a lui Paulvitch.

Şeful de trib nu i-a luat viaţa însă l-a supus la chinuri îngrozitoare şi l-a umilit.

Zece ani de-a rândul a fost victima brutalităţilor întregului sat, a fost bătut şi lovit cu pietre de femei şi copii, mutilat de cuţitele războinicilor. A suferit de friguri şi de alte boli îngrozitoare, care nu l-au ocolit aproape deloc.

Şi totuşi a rezistat. Vărsatul i-a lăsat urme urâte pe faţă. Însemnându-l pentru totdeauna. Înfăţişarea lui Alexis Paulvitch s-a schimbat atât de mult, încât nici propria lui mamă nu ar fi recunoscut în această mumie vie şi desfigurată vreo asemănare cu ceea ce a fost fiul ei.

În locul părului negru, des şi bogat, nu avea acum decât câteva şuviţe de un alb murdar. Picioarele au devenit strâmbe, dându-i un mers nesigur.

Nu mai avea nici un dinte, deoarece cei din sat i-au rupt cu lovituri sălbatice întreaga dantură. Tot ce fusese gândire şi

intelect a ajuns o tristă amintire pentru această epavă umană.

După ce a fost luat pe Marjorie W. a fost supus unor îngrijiri atente şi a fost hrănit civilizat. Şi-a revenit din slăbiciune, însă înfăţişarea nu i s-a schimbat în bine.

A rămas un invalid pe toată viaţa.

Deşi nu a împlinit nici patruzeci de ani, nimeni nu i-ar fi dat mai puţin de optzeci. Toate păcatele şefului său le plătea el acum.

În mintea lui Alexis Paulvitch nu au mai rămas gânduri de răzbunare, ci doar o ură surdă împotriva omului pe care el şi Rokoff au încercat să îl zdrobească fără succes.

Însă ura şi orice amintire a lui Rokoff, pentru că din cauza acestuia a fost nevoit să îndure teribilele greutăţi prin care a trecut.

Mai avea şi o ură teribilă împotriva a vreo douăzeci de oraşe, cu poliţie şi poliţişti cu tot, de unde a fost obligat să fugă. Ura legea, ura ordinea, ura totul. Fiecare clipă din viaţa acestui om era plină de gânduri bolnave de ură.

Mintea îi coborâse la un nivel asemănător nivelului scăzut al înfăţişării sale. Totul era numai o ură, atât în interior, cât şi în exterior.

Nu se prea întâlnea cu marinarii de pe vapor, iar aceştia l-au lăsat în pace văzându-l atât de slăbit încât abia se mişca şi atât de posac că abia dacă scotea câteva cuvinte pe zi.

Vasul Marjorie W. a fost închiriat de către un grup de industriaşi bogaţi şi a fost echipat cu un laborator condus de mai mulţi oameni de ştiinţă. Vaporul a fost trimis în căutarea unui produs natural pentru care fabricanţii, care suportau cheltuielile acestei călătorii, trebuiau să plătească nişte sume enorme pentru a fi importat din America de Sud.

Ce anume era însă acest produs, nu ştia nimeni de pe vas. În afară de oamenii de ştiinţă. De fapt, nici pentru cititor nu are mare importanţă, decât doar faptul că în căutarea acestui produs scump, echipajul vaporului a dat peste Paulvitch, care se afla de zece ani pe coasta Africii.

După ce a ridicat ancora, Marjorie. W. s-a îndreptat spre o mică insulă nelocuită la numai câţiva kilometri de continent.

Vaporul a stat aici ancorat, mai multe săptămâni.

Viaţa era foarte monotonă pentru marinari, care nu se ocupau cu nimic în timp ce oamenii de ştiinţă căutau respectivul produs natural.

Marinarii coborau deseori pe ţărm, luându-l şi pe Paulvitch cu ei, care deasemenea se plictisea pe bord.

Insula era acoperită de o vegetaţie ecuatorială deasă, iar jungla se întindea până la ţărm.

Savanţii se găseau în interiorul insulei, în căutarea produsului despre care au auzit că s-ar putea găsi în această zonă. Un simplu zvon a fost suficient să deplaseze întreaga expediţie pe aceste meleaguri.

Echipajul, împreună cu ofiţerii, pescuia, vâna sau explora pădurea. Paulvitch îşi târa oasele pe plajă, în toate direcţiile, sau şedea la umbra unui copac mare şi umbros de la marginea junglei.

Într-una din zile, în timp ce marinarii erau duşi să vadă o panteră împuşcată de unul dintre ei, în interiorul insulei, Paulvitch a adormit la umbra copacului sub care s-a instalat.

S-a deşteptat din somn simţind o mână grea pe umărul său.

Tresări imediat şi a încercat să se ridice, dar a încremenit imediat, la vederea unei maimuţe antropoide uriaşe, care şedea lângă el şi îl cerceta atent.

Speriat, rusul a aruncat o privire spre locul unde erau marinarii, dar aceştia erau la câteva sute de metri de el. Maimuţoiul l-a tras de mânecă începând să bolborosească ceva pe un ton plângător.

Văzând că nici în privirea animalului şi nici în mormăitul lui nu era nici-o urmă de duşmănie, Paulvitch s-a ridicat de pe jos. Maimuţa s-a ridicat deasemenea în două picioare.

Îndoit de la mijloc, Paulvitch s-a târât până la marinari, având maimuţoiul lângă el, care îl luase de braţ. Au ajuns

lângă marinari, fără să fie văzuţi.

În tot acest timp, Paulvitch s-a convins că animalul era blând, neavând nici o intenţie rea. În mintea rusului, a încolţit ideea, că acest animal preţios ar reprezenta o sumă serioasă de bani.

Înainte de a ajunge la marinari, s-a şi hotărât să profite de această întâmplare. Marinarii au fost surprinşi la vederea acestei perechi atât de ciudate şi s-au apropiat în fugă, pentru a-i observa mai îndeaproape.

Maimuţa nu a dat nici un semn că i-ar fi teamă de oameni. Dimpotrivă, l-a apucat pe rând, pe fiecare marinar de umăr, privindu-i atent faţa, câteva clipe. După ce l-a cercetat pe fiecare, s-a întors spre Paulvitch. În întreaga lui atitudine şi în toate mişcările sale se putea vedea o mare dezamăgire.

Oamenii erau încântaţi de antropoid. S-au strâns în jurul lui Paulvitch, punându-i tot felul de întrebări şi examinându-i prietenul ciudat. Rusul le-a spus doar că animalul îi aparţine; nimic mai mult.

— Maimuţa este a mea, maimuţa este a mea, repeta el mereu, fără să mai adauge ceva.

Un marinar, plictisit de Paulvitch, a încercat să facă o glumă. Apropiindu-se de maimuţă, a împuns-o în spate cu un ac.

Ca fulgerul, fiara s-a întors spre cel care îl înţepase, iar peste o clipă, animalul prietenos s-a transformat într-o fiară turbată. Zâmbetul de satisfacţie de pe faţa marinarului care a făcut acea glumă proastă s-a schimbat într-o expresie de groază.

A încercat să scape de braţul cel lung cu care antropoidul încerca să îl prindă, dar văzând că nu reuşeşte, a tras de la brâu cuţitul lui de vânătoare. Cu o singură mişcare însă, animalul i-a smuls arma din mână, aruncându-l cât colo. Apoi, şi-a înfipt colţii în umărul marinarului.

Ceilalţi marinari au sărit asupra fiarei cu ciomege şi cuţite, în timp ce Paulvitch, neputând interveni între ei, îl trăgea

de mânecă pe fiecare combatant, rugându-l să lase animalul în pace.

În imaginaţia lui bolnavă, vedea cum visul lui de îmbogăţire dispare în faţa cuţitelor marinarilor.

Însă antropoidul nu s-a dat bătut, în ciuda numărului mare de marinari.

Sculându-se de pe marinarul care provocase altercaţia, şi-a scuturat puternicii săi umeri, eliberându-se de alţi doi marinari care i-au sărit în spate. Apoi, cu lovituri puternice, pe care le dădea cu palma deschisă. Îi trânti, unul după altul, pe toţi atacanţii, sărind când într-o parte, când în alta. Evitând cu multă abilitate adversarii numeroşi.

Căpitanul şi primul ofiţer care tocmai au coborât de pe vapor pe uscat, au fost deasemenea spectatori la această bătălie. Paulvitch îi văzu pe cei doi alergând, cu pistoalele pregătite. În urma lor veneau alţi marinari, care au coborât dintr-o barcă.

Acum, maimuţa, pe care nimeni nu mai îndrăznea să o atace, stătea în expectativă şi se uita în jur. Paulvitch nu îşi dădea seama, dacă se pregătea să înfrunte un nou atac, sau se gândea pe care dintre ei să îl atace mai întâi pentru a-l sfâşia.

Ce era însă sigur, era faptul că de îndată ce animalul ar fi ajuns în bătaia armelor ofiţerilor, aceştia ar fi ucis-o imediat. Trebuia să se întâmple ceva, care să-i împiedice pe aceştia să împuşte maimuţa.

Maimuţa antropoidă nu face nici o mişcare, dar evident nu avea nici o intenţie agresivă faţă de Paulvitch. Acesta nu era sigur ce trebuia să facă, dar îşi dădea seama că în acea fiară s-au trezit toate instinctele sălbatice, stârnite de mirosul de sânge proaspăt.

Paulvitch stătea pe gânduri şi nu ştia ce să întreprindă. Avea în faţă doar acel vis de îmbogăţire, care fără îndoială s-ar fi risipit, dacă pierdea animalul.

Căpitanul i-a strigat să se dea la o parte, ca să omoare animalul. Însă Paulvitch, în loc să se dea la o parte s-a

aşezat în faţa fiarei, deşi îi tremura întreg corpul.

Îşi stăpâni frica, luând animalul de braţ.

— Hai să plecăm! porunci el animalului, trăgându-l de braţ şi încercând să îl scoată din mijlocul marinarilor, dintre care mulţi era trântiţi la pământ, înspăimântaţi de teribilul lor potrivnic.

Maimuţa s-a lăsat condusă mai departe. Fără să dea impresia că ar dori să facă vreun rău căpitanului. Acesta a ajuns la câţiva paşi de ciudata pereche.

— La o parte, Sabrov! spuse el furios. Îi dau eu să se sature să îmi mutileze marinarii.

— Animalul nu are nici o vină, domnule căpitan! spuse Paulvitch pe un ton plângăcios. Te rog, nu trage! Oamenii tăi s-au legat de ea, ei au atacat-o întâi. Nu vezi cât este de blândă.

Apoi a continuat cu speranţă în glas:

— Este a mea, a mea şi nu te las să mi-o omori, termină el, având din nou în faţă spectrul pierderii animalului, care i-ar fi adus suficienţi bani pentru a duce o viaţă de plăceri la Londra. Însă aceşti bani erau în pericol dacă pierdea maimuţa.

Căpitanul şi-a coborât braţul în care ţinea arma.

— Zici că oamenii mei s-au legat de ea? Ia să vedem! adăugă el, întorcându-se spre marinari. Cine a început?

În acest timp, marinarii căzuţi s-au ridicat în picioare. Majoritatea nu s-au ales decât cu spaima, în afară de cel care fusese muşcat de umăr.

— Simpson este de vină, domnule, zise un marinar. A înţepat maimuţa pe la spate, cu un ac, iar animalul s-a apărat. Aşa îi trebuie, numai că pe urmă am fost şi noi atacaţi pentru că i-am sărit în ajutor. Maimuţa, ce era să facă, s-a apărat!

Căpitanul s-a uitat la Simpson, care ruşinat, a recunoscut adevărul. Apoi, s-a apropiat de maimuţă, de parcă ar fi dorit să se asigure el însuşi că fiara nu era agresivă. Totuşi ţinea

pregătit revolverul, gata să tragă la cea mai mică mişcare ostilă din partea animalului.

La apropierea căpitanului, antropoidul s-a ridicat şi a venit către el. Avea pe figură aceeaşi expresie curioasă, cu care examinase amănunţit faţa fiecărui marinar.

Veni lângă el, fără nici o intenţie de a ataca şi îşi puse labele enorme pe umărul căpitanului, studiindu-i trăsăturile, cu foarte multă atenţie.

Din nou, pe faţa maimuţei a apărut aceeaşi expresie de dezamăgire, însoţită de data aceasta de un oftat aproape omenesc.

A examinat şi faţa celuilalt ofiţer, apoi s-a uitat şi la ceilalţi doi marinari care au venit cu barca. De fiecare dată, a oftat dezamăgit. Apoi s-a întors lângă Paulvitch şi s-a aşezat pe pământ.

Nu s-a mai uitat la nimeni şi după toate aparenţele a uitat încăierarea cu marinarii.

Când s-au suit cu toţii pe vapor, Paulvitch a luat antropoidul cu el, fără ca acesta să se împotrivească. Nici căpitanul nu s-a opus.

Maimuţa a fost admisă pe punte în mod tacit şi a fost considerată ca făcând parte din echipaj.

Pe vas, a examinat cu multă atenţie faţa fiecăruia cu care nu s-a întâlnit, dar de fiecare dată manifesta aceeaşi decepţie.

Oamenii de ştiinţă, căpitanul şi ofiţerii au discutat acest fenomen, dar nu au putut da nici o explicaţie plauzibilă ciudatei ceremonii cu care maimuţa întâmpina pe fiecare nou-venit.

Dacă ar fi fost descoperită pe continent sau pe orice altă insulă, în afară de această insulă nelocuită, s-ar fi ajuns la concluzia că a fost crescută de un om oarecare. Această teorie însă nu avea nici o bază, având în vedere că insula era total în afara rutelor maritime şi a contactelor cu civilizaţia oamenilor.

Animalul părea că este într-o permanentă căutare a unei persoane şi în primele zile ale lui pe vapor a fost deseori văzut cercetând toate ungherele. După ce a examinat faţa fiecărui membru al echipajului, a căzut într-o stare de apatie, fiindu-i absolut indiferent ce se petrece în jurul său.

Până şi rusului nu îi dădea mare atenţie, în afară de momentele când acesta venea cu mâncarea. În alte ocazii, avea aerul că abia îl tolerează, nearătându-i afecţiune nici lui, dar nici altcuiva de pe vas.

Însă în toată această perioadă a fost foarte cuminte şi nu a dat nici un semn de agresivitate. Cea mai mare parte a zilei o petrecea la proră, scrutând zarea, de parcă ar fi fost înzestrat cu suficientă inteligenţă ca să ştie că vasul este îndreptat spre un port unde se găseau alte fiinţe umane, care trebuiau şi ele să fie amănunţit cercetate. În general, Ajax, după cum a fost botezat, era socotit una dintre cele mai remarcabile şi inteligente maimuţe pe care cei de pe Marjorie W. o văzuseră în toate călătoriile lor.

Dar în afară de inteligenţă, mai avea şi alte calităţi deosebite. Avea o statură impunătoare şi ca fizic se deosebea mult de alte maimuţe. Deşi se vedea pe el că este în vârstă, fizicul lui denota putere şi încredere în forţele proprii.

În cele din urmă, Marjorie W. a ajuns în Anglia. Ofiţerilor, marinarilor şi oamenilor de ştiinţă, fiindu-le milă de nenorocitul pe care l-au salvat de ororile junglei africane, au făcut o colectă, strângând o sumă suficient de mare ca Paulvitch şi Ajax să ajungă la Londra. Rusul a avut multe necazuri cu Ajax, atât la debarcare, cât şi în tren. Animalul dorea cu orice preţ să cerceteze faţa fiecărei persoane pe care o întâlnea în drum. Examină sute de feţe, dar nu îl găsi pe cel pe care îl căuta. De fiecare dată, marele antropoid cădea într-o stare de apatie, vădind interes numai dacă vedea vreo persoană pe care nu o examinase. Atunci se ridica şi îl privea cu mare atenţie pe noul venit, spre marea groază a acestuia.

La Londra. Paulvitch s-a dus drept la un dresor cunoscut, căruia Ajax i-a plăcut foarte mult şi care s-a învoit să dreseze animalul, fixându-şi un mare procent din încasările cu spectacolele sale. Lui Paulvitch i-a propus plata întreţinerii lor şi o mică sumă suplimentară.

În acest mod. Ajax a ajuns la Londra şi va participa la acţiuni ce vor schimba cursul vieţii a foarte multe persoane.

CAPITOLUL II – Un copil neastâmpărat.

Domnul Harald Moore era un tânăr înalt şi slab. Era foarte harnic şi lua în serios tot ceea ce făcea. Era pedagogul fiului unui nobil englez. I se părea că elevul său nu progresează suficient cât ar fi dorit părinţii lui. Explica acest fapt mamei băiatului, într-un mod foarte conştiincios:

— Nu pot să spun că nu este un copil inteligent. Dacă nu ar fi aşa. Aş fi avut speranţe mai mari de reuşită, pentru că mi-am pus întreaga mea capacitate pedagogică să învingă toate obstacolele.

Apoi a continuat:

— De fapt, necazul cel mare este că este extrem de dotat şi de deştept şi învaţă mai repede decât oricare băiat de vârsta lui. Nu îi găsesc nici o vină în modul în care se pregăteşte pentru lecţii Mă îngrijorează doar faptul că nu manifestă nici un interes pentru materiile pe care i le predau, învaţă pur şi simplu ca să scape mai repede de ore şi sunt sigur că nici nu îl interesează ce a învăţat. Se concentrează numai atunci când vine ora la care trebuie să arate cât ştie.

După o scurtă pauză, a mai spus:

— Însă nu pot să nu observ că îl preocupă tot ce ţine de forţă fizică. Citeşte cărţi despre fiarele din junglă sau despre viaţa şi obiceiurile popoarelor necivilizate. Povestirile despre animale îl atrag în mod deosebit. Este în stare să citească ore în şir aventurile unor exploratori în Africa. L-am surprins de câteva ori citind, noaptea în pat. Cartea lui Cari Hagenbeck, despre oameni şi animale.

Mama băiatului bătu nervoasă cu piciorul în covorul cel moale.

— Sper că i-ai interzis să mai facă aşa ceva. Nu-i aşa. Zise ea.

Domnul Moore nu a răspuns imediat, nesimţindu-se în largul său.

— Desigur că am încercat să îi iau cartea, a răspuns în cele din urmă. Roşind. Dar fiul dumneavoastră este foarte puternic pentru vârsta tânără ce o are.

— Nu v-a lăsat să îi luaţi carte? întrebă mama băiatului.

— Nu am putut să i-o iau. Mărturisi pedagogul. Drept să vă spun, nu era supărat, dar spunea că se va preface într-o gorilă, iar eu sunt un cimpanzeu care vreau să îi fur mâncarea.

Pedagogul a răsuflat câteva secunde, apoi a continuat:

— A sărit asupra mea cu mârâituri sălbatice, aşa cum nu am auzit în viaţa mea. M-a ridicat de parcă eram un fulg şi m-a ţinut deasupra capului său. M-a aruncat apoi în pat, apoi s-a prefăcut că mă sugrumă. Eu a trebuit să mă prefac că am murit. Apoi a pus un picior pe pieptul meu şi a scos un răcnet teribil. Mi-a explicat că acela era strigătul de victorie al maimuţelor antropoide. Pe urmă, m-a ridicat, m-a dus până la uşă şi m-a aruncat pe hol.

Câteva minute, amândoi interlocutorii au păstrat linişte deplină. În cele din urmă, mama băiatului a rupt tăcerea:

— Este foarte necesar, domnule Moore, ca să faceţi tot ce vă este în putere ca să descurajaţi această tendinţă a lui Jack. El.

Dar ea nu a mai continuat. În acel moment, se auzi un zgomot dinspre fereastră, care îi făcu pe amândoi să tresară. Camera în care se aflau, se găsea la etajul întâi, iar în dreptul geamului era un pom înalt, ale cărui crengi se întindeau până la un metru de clădire.

Pe una dintre crengi, era subiectul discuţiei lor: un băiat înalt, bine făcut, care stătea cu multă uşurinţă în echilibru pe creanga ce se îndoise sub greutatea lui şi care striga de

bucurie la vederea spaimei întipărite pe feţele celor două persoane care îl priveau. Atât mama, cât şi pedagogul au alergat speriaţi la fereastră. Dar până să ajungă să spună ceva, băiatul a şi sărit pe fereastră, apărând în faţa lor.

— Am venit. Sunt un sălbatic din Borneo, anunţă el şi începu un fel de dans sălbatic în jurul îngrozitei mame şi a scandalizatului pedagog.

A terminat dansul şi şi-a petrecut ambele braţe în jurul gâtului mamei lui, sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Mamă dragă, strigă el. O maimuţă dresată este la teatrul mic. Colegii mei au văzut-o într-un spectacol aseară. Mi-au spus că ştie să facă de toate; numai că nu vorbeşte. Merge pe bicicletă, mănâncă folosind cuţitul şi furculiţa şi ştie o mulţime de lucruri interesante. Îmi dai voie să merg şi eu, să îl văd? Te rog, lasă-mă, mamă!

Mângâindu-şi copilul pe obraz cu multă dragoste, femeia a dat din cap a refuz.

— Nu dragă Jack, nu se poate! Ştii bine că mie nu îmi plac astfel de spectacole.

— Nu înţeleg ce ai împotriva lor, a insistat băiatul. Toţi prietenii mei s-au dus la teatru şi la grădina zoologică, dar pe mine nu mă laşi. Lumea ar crede că sunt fată sau chiar bleg!

Tocmai atunci a intrat pe uşă un bărbat înalt, cu ochii verzi. Băiatul i s-a adresat:

— Tată, nu-i aşa că am voie să merg şi eu?

— Unde, băiatule, întrebă noul sosit.

— Vrea să meargă la teatru mic să vadă o maimuţă dresată, răspunse mama băiatului, pentru a preveni un răspuns din partea tatălui.

— Nu este cumva vorba de Ajax? întrebă acesta.

Băiatul a dat afirmativ din cap.

— Draga mea, nu găsesc în asta nimic rău şi chiar mie mi-ar place să văd acest animal. Toţi spun că este ceva ieşit din comun. Este un animal enorm şi inteligent.

Întorcându-se spre soţia lui a continuat:

— Nu vrei să vii şi tu cu noi, Jane?

Ea a dat din cap, arătând că hotărârea ei nu poate fi schimbată. Ea s-a întors către domnul Moore şi l-a întrebat dacă nu este ora de începere a lecţiilor de seara.

De îndată ce au ieşit din cameră, părinţii băiatului au avut următoarea convorbire:

— John, zise femeia, trebuie să facem ceva pentru a-l opri pe băiatul nostru de orice chef de viaţă sălbatică, pe care mi-e teamă că a moştenit-o de la tine. Chemarea junglei este foarte puternică. Tu ştii asta din proprie experienţă. A trebuit şi tu, la rândul tău, să lupţi cu tine însuţi ca să nu te întorci în sălbăticie, la viaţa pe care ai dus-o atâţia ani.

După aceea a mai spus:

— La fel de bine ştii, mai bine decât oricine altcineva, ce soartă teribilă l-ar aştepta pe Jack, dacă i-ar fi drag să cutreiere jungla africană sălbatică.

— Nu sunt sigur că această atracţie a moştenit-o în totalitate de la mine. Dar nici aşa nu cred că aşa ceva se poate transmite din tată în fiu! Însă cred, că temerile tale te fac să exagerezi uneori în restricţiile pe care le impui fiului nostru. Dragostea lui pentru animale, este ceva firesc pentru un băiat sănătos şi normal de vârsta lui. Nu este nimic deosebit că vrea să vadă o maimuţă dresată. Pentru că vrea să îl vadă pe Ajax nu înseamnă că va dori să se însoare cu o maimuţă. Şi chiar dacă ar fi aşa, nu este cazul să îi strigi că este ruşinos, Jane, mai zise John Clayton, lord de Greystoke.

Cuprinzând-o cu mâinile de umeri, îi zâmbi cu dragoste.

O ridică şi o sărută pe buze.

— Mai vreau să îţi spun ceva, Jane, reluă soţul pe acelaşi ton serios cu care au început discuţia. Tu nu i-ai povestit nimic despre viaţa sălbatică pe care am dus-o eu şi nici eu nu mi-am permis să îi spun ceva.

După o scurtă pauză a spus:

— Dacă ar fi aflat că tatăl său este Tarzan al maimuţelor, desigur că viaţa de junglă nu i s-ar mai fi părut atât de

grozavă şi romantică. Experienţa unora i-ar fi dezvăluit crudul adevăr despre viaţa dură de acolo. Eu ştiu cât de mult te atrage jungla, iar o asemenea aventură este foarte periculoasă. Dar lady Greystoke nu s-a lăsat convinsă, după cum nu s-a lăsat convinsă nici înainte, de sute de ori, când a venit vorba de trecutul soţului ei.

— Nu, John! s-a opus ea categoric. Niciodată nu voi fi de acord ca să îi bagi fiului tău în cap, idei despre viaţa sălbatică despre care amândoi evităm să mai discutăm.

Subiectul nu a mai fost abordat până seara, când Jack a adus din nou vorba de maimuţă. Băiatul şedea într-un fotoliu, când din senin, s-a adresat tatălui său:

— Te rog să îmi argumentezi, de ce nu mi se permite să merg să văd maimuţa.

— Mama ta nu îţi permite, îi spuse Tarzan.

— Dar tu îmi dai voie?

— Nu este vorba de aşa ceva, băiatul meu! ocoli tatăl un răspuns direct. Dacă ea nu te lasă este lege pentru noi.

— Eu tot voi merge să-l văd pe Ajax! spuse băiatul, după câteva momente de gândire. Nu văd de ce alţi băieţi au voie să meargă, iar mie mi se interzice. Celorlalţi nu li s-a întâmplat nimic acolo. M-aş fi dus oricum, numai că am vrut să vă spun şi vouă ce vreau să fac.

În tonul copilului nu era nimic care să denote lipsă de respect sau sfidare. A spus exact ce gândea. Tatăl său abia şi-a stăpânit un zâmbet de satisfacţie, văzând cât de corect gândeşte fiul lui şi cât de bărbătească îi este purtarea.

— Îţi admir sinceritatea, dragă Jack, zise el. Dar dă-mi voie să fiu şi eu la fel de sincer. Dacă te duci singur să îl vezi pe Ajax te voi pedepsi. Nu te-am bătut niciodată, însă trebuie să îţi asculţi mama, înţelegi?

— Înţeleg, răspunse băiatul.

După un moment a adăugat.

— Îţi voi povesti cum a fost după ce îl voi vedea pe Ajax.

Camera domnului Moore era alături de cea a tânărului său elev, iar pedagogul avea obiceiul să se uite în camera

băiatului, în fiecare seară, când se apropia ora de culcare.

În mod deosebit, în această seară, nu a dorit să îşi neglijeze datoria, pentru că tocmai se întorsese de la o discuţie cu părinţii băiatului, care l-au rugat să îşi dea toată osteneala să îl facă să uite de maimuţa Ajax.

Când a deschis uşa camerei, pe la nouă şi jumătate, a rămas înmărmurit, văzându-l pe viitorul lord de Greystoke, îmbrăcat în haine de oraş, călare pe pervazul ferestrei, gata să sară.

S-a repezit să îl prindă, dar acţiunea nu a avut nici un rost, pentru că băiatul, de îndată ce a văzut că cineva a intrat la el în cameră s-a întors spre pat, de parcă ar fi renunţat la intenţia de a mai pleca.

— Unde ai vrut să fugi? îl întrebă nervos domnul Moore.

— Mergeam să îl văd pe Ajax, răspunse tânărul liniştit.

— Mă mir., începu pedagogul.

Dar peste o clipă, mirarea sa a fost mai mare trezindu-se deodată ridicat în aer şi trântit în pat. Faţa îi era acoperită cu o pernă.

— Să nu strigi că te omor! îl ameninţă băiatul.

Domnul Moore s-a zbătut zadarnic, pentru că băiatul, dacă a moştenit ceva de la tatăl său, era această putere supranaturală, pe care şi Tarzan avusese când era copil.

Aplecându-se, Jack a rupt câteva fâşii din cearşaful de pe pat şi l-a legat pe sărmanul om de mâini şi de picioare. Întorcându-l cu faţa în sus, i-a îndesat cârpe în gură, împiedicându-l să mai scoată vreun sunet. După ce a terminat întreaga acţiune i-a explicat victimei sale:

— Eu sunt Waja, şeful tribului Waja, îi explica el pedagogului, iar dumneata eşti Mahomed Adun, şeicul arabilor, care vrea să îmi ucidă războinicii şi să îmi fure fildeşul.

După ce l-a legat zdravăn, s-a ridicat şi şi-a privit opera:

— Aşa deci hoţule, acum eşti în mâinile mele! Plec acum, dar să fii cu băgare de scamă, că mă voi întoarce!

Zicând acestea, fiul lui Tarzan sări peste fereastră, coborând cu mare uşurinţă în curte Domnul Moore a început să se zvârcolească în pat, pentru că era sigur că dacă nu vine nimeni să îl ajute se va sufoca. După câteva mişcări nereuşite, a căzut din pat. Durerea loviturii primite din cauza căzăturii l-a făcut să raţioneze. Acum stătea liniştit, speriat, căutând însă să găsească un mijloc care să îl scape din această situaţie disperată.

Îşi aminti că sub camera băiatului era camera unde a discutat cu părinţii băiatului. Deşi probabil că ei nu mai erau acolo, a încercat să îşi semnaleze prezenţa în camera băiatului.

După câteva mişcări, s-a întors pentru ca să poată bate cu piciorul în podea.

Bătea într-un ritm care ar fi fost priceput imediat că este un semnal. A repetat loviturile la intervale scurte. După o vreme, care lui i s-a părut o veşnicie, a auzit zgomot de paşi pe scări şi o bătaie uşoară în uşă.

A bătut din nou cu piciorul în podea, neputând răspunde în alt mod. După o clipă de tăcere, bătaia s-a repetat, iar domnul Moore a semnalizat din nou.

Bătaia de la uşă s-a mai repetat, din ce în ce mai insistent, până când, în cele din urmă se auzi o voce.

— Domnule Jack!

Era un servitor, pe care pedagogul îl recunoscu după voce şi era cât pe ce să îi pleznească venele gâtului când a vrut să spună "Intră!", uitând că are căluşul în gură.

Servitorul a mai bătut o dată strigându-l pe băiat pe nume. Neprimind nici un răspuns a pus mâna pe clanţă.

Domnul Moore şi-a adus aminte cu groază în acel moment că, înainte de a pleca, Jack încuiase uşa pe dinăuntru.

Când a auzit că servitorul a plecat din faţa uşii, după ce a încercat de mai multe ori clanţa, a leşinat.

Servitorul era însă palid şi speriat la rândul lui. A intrat în bibliotecă unde se afla John Clayton, pentru a-l anunţa că nu a primit nici un răspuns la bătăile în uşă. Dar era ceva şi

mai grav. Că a auzit nişte zgomote asemănătoare celor care sunt făcute de cineva care se târăşte pe jos.

Lordul de Greystoke s-a repezit pe scară, urcând câte patru trepte deodată. În urma lui veneau soţia lui şi servitorul.

Ajungând în faţa uşii, l-a strigat cu o voce puternică. Neprimind nici un răspuns, se propti cu putere în uşă. Uşa trosni şi căzu la pământ.

Urmat de ceilalţi, intră în cameră aprinzând lumina electrică.

La lumina care a inundat camera, zări la câţiva paşi de el, corpul lui Moore, care zăcea în nesimţire. L-au dezlegat, iar după câteva clipe, acesta şi-a revenit, deschizându-şi ochii.

— Unde este Jack? a fost prima întrebare a lui John Clayton. Cine a făcut asta? a mai întrebat, gândindu-se imediat la Rokoff şi la o răpire. Domnul Moore nu a răspuns imediat. S-a sculat încet, s-a uitat prin cameră. Rând pe rând îi reveneau în minte teribilele momente prin care a trecut de la intrarea sa în cameră. Pe faţa lui se citea o indignare fără margini.

— Îmi dau demisia, domnule! au fost primele lui cuvinte. Nu de pedagog aveţi dumneavoastră nevoie pentru băiat, ci mai degrabă de un jandarm, sau dresor.

— Unde este el acum? întrebă lady Greystoke

— S-a dus să vadă maimuţa, pe Ajax.

Tarzan abia şi-a putut reţine un zâmbet, dar după ce s-a convins că omul nu este deloc rănit, ci numai speriat, a dat poruncă să i se pregătească maşina, cu care pomi spre una dintre cele mai cunoscute teatre din Londra.

CAPITOLUL III – O dispariţie misterioasă.

În acest timp, Jack petrecea de minune. A ajuns la teatru tocmai când începea reprezentaţia cu Ajax. Instalat în loja în care cumpărase bilet, şedea aplecat peste balustradă, privind la toate mişcările maimuţei. Dresorul a observat imediat interesul pe care acest băiat înalt şi frumos îl acorda antropoidului şi cum una dintre numerele de

atracţie ale lui Ajax consta în a intra printre spectatori, după cum spunea dresorul, să îşi caute rudele pierdute, acesta s-a gândit să trimită maimuţa lângă acel băiat, care desigur va încremeni de spaimă. Când a sosit momentul în care maimuţa trebuia să intre printre spectatori, dresorul l-a dirijat spre loja lui Jack. Dintr-o singură săritură, marele antropoid a ajuns în lojă, dar spre surprinderea dresorului. Scena nu s-a demolat aşa cum şi-a închipuit-o.

Faţa băiatului s-a luminat de un zâmbet şi imediat a început să mângâie animalul. La rândul ei, maimuţa l-a apucat pe băiat de umeri, cercetându-i figura cu mult interes. În tot acest timp băiatul o mângâia, vorbindu-i încet.

Niciodată nu a pierdut maimuţa atâta vreme cu examinarea unei persoane. Se vedea că este tulburată şi spre marea uimire a dresorului. Începu să mormăie ceva către băiat. Nu a avut asemenea comportament până în acel moment. Sala era încântată. Dar scena a devenit şi mai comică atunci când dresorul a încercat să îl cheme pe Ajax, din loja băiatului.

Animalul nu a vrut să se mişte de acolo, iar cum dresorul avea aerul că va folosi forţa, maimuţa l-a întâmpinat cu colţii scoşi şi cu un rânjet înfiorător.

Sala era în delir. Aplaudau maimuţa, erau încântaţi de băiat, iar unii au început să îl huiduiască pe dresor şi pe director, care a avut proasta inspiraţie să apară în sală, pentru a-i da o mână de ajutor dresorului. În cele din urmă, disperat şi înţelegând bine că această răzvrătire din partea animalului i-ar putea periclita toate reprezentaţiile care urmau, hotărî să îşi impună autoritatea sa asupra animalului. Se repezi în culise de unde se întoarse cu un bici zdravăn. Dar în lojă se găsi faţă în faţă cu doi inamici furioşi acum, pentru că băiatul s-a sculat în picioare, indicând un scaun deasupra capului, pentru a-şi apăra noul prieten.

Acum, Jack nu mai zâmbea. În ochii lui căprui se citea o expresie hotărâtă, încât dresorul nu a mai putut face nici un pas, văzându-l şi pe antropoid furios. Ce s-ar fi întâmplat în continuare, nu se ştie. Însă dresorul ar fi primit o bătaie zdravănă. În care sigur că ar fi ieşit rănit sau poate şi mai grav;

În acel moment însă, a apărut cineva, care l-a împins pe dresor la o parte. Cum îl văzu pe noul sosit, băiatul s-a înroşit şi în albul ochilor.

— Tata! a exclamat el.

Maimuţa, la rândul ei, a aruncat o privire asupra lordului englez şi a sărit repede asupra lui, vorbindu-i repede şi tare. În limba lui. Lordul de Greystoke se opri locului, încremenit ca o stană de piatră.

— Akut! strigă el.

Băiatul se tot uita la ei, neştiind ce se întâmplă. Şi dresorul a rămas cu gura căscată şi cu ochii holbaţi, privind la acest spectacol incredibil.

De pe buzele nobilului englez au început să curgă sunete guturale, la care maimuţa răspundea în aceeaşi limbă. În culise, un bătrân gârbovit şi desfigurat, privea acest tablou, strâmbându-se ca un apucat, din cauza unor puternice emoţii.

— Te caut de multă vreme, Tarzan, a spus Akut. Dar acum că te-am găsit, vreau să vin în jungla ta, să fiu întotdeauna alături de tine.

Lordul englez a mângâiat maimuţa pe cap. Prin faţa ochilor lui, treceau cu iuţeală o serie de întâmplări petrecute în jungla sălbatică şi primitivă din Africa. Unde împreună cu această fiară a luptat şi a vânat umăr la umăr.

Îşi aminti de negrul Mugambi cu măciuca sa ucigătoare, de teribila panteră, iar în spatele lor, puternica ceată de maimuţe antropoide în frunte cu Akut. John Clayton a oftat adânc. În sufletul lui, chemarea pădurii africane a devenit din nou puternică, deşi credea că această chemare nu mai există. Măcar o singură dată să mai vadă jungla, să simtă

frunzele verzi că îi mângâie pielea. să mai simtă mirosul vegetaţiei umede.

Ar fi dorit să plece să vâneze puternicele carnivore şi să se simtă urmărit de acestea, să fie şi vânător. Dar şi vânat. Tabloul din faţa ochilor s-a completat imediat cu o femeie, încă tânără şi frumoasă. Apăreau casa, prietenii, fiul lui. Ridică resemnat din umeri.

— Nu se poate Akut! zise el, dar dacă vrei să te întorci te ajut. Tu nu poţi fi fericit aici, dar nici eu nu aş mai fi fericit acolo.

În acel moment, s-a apropiat de ei dresorul. Maimuţa rânji şi îşi arătă colţii.

— Du-te cu el, Akut! îi zise Tarzan al maimuţelor. Voi veni mâine să te văd.

Animalul s-a îndepărtat cu capul aplecat, mergând după dresor. Acesta, la cererea lui John Clayton şi-a dat adresa unde putea fi găsit. Tarzan s-a întors apoi spre fiul lui

— Să mergem! îi spuse.

S-au urcat împreună în maşină şi au plecat. Câteva minute, după ce au pornit, nu au scos nici un cuvânt. Băiatul a vorbit mai întâi.

— Maimuţa te cunoştea, spuse acesta, iar voi aţi vorbit în aceeaşi limbă. De unde te cunoaşte şi cum de ştii limba lor?

Şi atunci, pentru prima oară, Tarzan al maimuţelor îi povesti băiatului său, despre viaţa sa din tinereţe: naşterea lui în junglă, moartea părinţilor şi despre Kala, care l-a alăptat şi l-a crescut.

Îi povestea şi de primejdiile din pădurea africană, despre fioroasele animale, care te pândesc zi şi noapte. Vorbea despre perioadele de secetă, de ploile catastrofale, de foame şi frig, de căldura insuportabilă, de ororile şi suferinţele pe care le-a îndurat.

Îi povesti toate acele lucruri care par groaznice unor oameni civilizaţi, sperând că odată ce fiul lui va cunoaşte teribila existenţă din junglă, nu va mai dori să plece să exploreze la rândul lui fioroasa junglă. Însă tocmai acele

amănunte cumplite, tocmai primejdiile cele mai mari, erau cele care îl atrăgeau pe Tarzan spre acea viaţă.

Şi în toiul descrierilor a uitat un singur lucru, esenţial însă: băiatul de lângă el, care asculta cu atâta atenţie, nu era nimeni altul decât fiul lui Tarzan al maimuţelor.

După ce a trimis băiatul la culcare, bineînţeles fără pedeapsa care o promisese, John Clayton îi relată soţiei sale tot ce s-a întâmplat, precum şi faptul că îi povestise fiului lor toată copilăria sa.

Jane Clayton care prevăzuse de multă vreme că fiul ei va trebui să afle în cele din urmă despre cumplita perioadă petrecută de tatăl lui în junglă, nu mai putea acum decât să spere că atracţia spre junglă, atât de puternică în sufletul lui Tarzan nu se va transmite şi fiului lor.

A doua zi, Tarzan l-a vizitat pe Akut, fără însă să îl ia şi pe Jack, deşi băiatul i-a cerut voie să îl însoţească.

Tarzan l-a văzut pe bătrân, pe proprietarul maimuţei, dar nu îl recunoscu pe ticălosul de Paulvitch, cel de altă dată.

Influenţat de rugăminţile lui Akut, Tarzan a încercat să trateze cu Paulvitch, dar acesta a refuzat să stabilească un preţ, pretextând că vrea să se mai gândească.

Acasă, Tarzan îl găsi pe Jack arzând de nerăbdare să afle rezultatele vizitei tatălui său, rugându-l în cele din urmă să îl cumpere pe Akut şi să îl aducă acasă.

La auzul acestei idei, lady de Greystoke s-a îngrozit, însă băiatul a insistat. Atunci, Tarzan le-a spus că intenţionează să îl răscumpere pe Akut, însă îl va trimite înapoi în Africa.

La această nouă propunere toţi au fost de acord. Jack a cerut atunci voie să îl vadă din nou pe Akut, însă această cerere i-a fost refuzată.

Totuşi, având şi el adresa pe care dresorul le-a dat-o în prima seară a întâlnirii lor cu maimuţa, a găsit prilejul să scape de supravegherea noului pedagog, cel care l-a înlocuit pe domnul Moore, care cu ocazia pe care o cunoaştem, şi-a dat demisia.

Peste două zile deci, Jack pomi prin cartierul pe care nu îl cunoştea şi găsi strada respectiv ă şi la adresa dată, pe bătrânul cu faţa ciupită de vărsat. El era cel care i-a deschis uşa.

De îndată ce a auzit că băiatul doreşte să îl vadă pe Ajax, i-a deschis uşa camerei în care locuia el, împreună cu maimuţa. Cu foarte mulţi am în urmă, Paulvitch era un bărbat curat, ordonat, bine îmbrăcat, căruia îi plăcea să trăiască în condiţii civilizate. Toate aceste însuşiri le poseda în ciuda faptului că era un ticălos de rând.

Acum însă, după zece ani de trai printre canibalii din Africa, îi dispăruse orice simţ al ordinii şi curăţeniei. Hainele îi era şifonate şi murdare, mâinile îi erau nespălate. Cele câteva şuviţe de pe cap îi erau murdare şi nepieptănate.

Camera în care a intrat Jack era foarte murdară şi în totală dezordine.

Intrând în cameră, Jack îl văzu pe marele antropoid şezând pe patul acoperit cu pături murdare şi câteva perne. Totul mirosea îngrozitor.

La vederea băiatului, animalul a sărit din pat şi s-a apropiat de el.

Paulvitch, care nu l-a recunoscut pe Jack, fiindu-i teamă că maimuţa ar putea să îl rănească, s-a postat în faţa animalului, poruncindu-i să se întoarcă înapoi.

— Lasă-l, că nu îmi va face nici un rău. Ne cunoaştem şi îl ştie şi tatăl meu, de când erau împreună în jungla africană. Tata este lordul de Greystoke, însă nu ştie că am venit aici. Mama deasemenea mi-a interzis să calc pe aici, dar mie Ajax îmi este foarte drag. Dacă mă laşi să vin mai des, îţi voi plăti.

De îndată ce băiatul şi-a dezvăluit identitatea, ochii lui Paulvitch s-au aprins. De când l-a văzut pe Tarzan în loja teatrului, în creierul său amorţit s-a prins din nou flacăra răzbunării. Este caracteristic pentru ticăloşi şi criminali să atribuie altora nenorocirile pe care le îndură din cauza

propriilor lor fărădelegi. La fel şi Alexis Paulvitch, aducându-şi aminte de aventurile din trecut, îl acuza acum pe Tarzan de toate cele ce i s-au întâmplat lui şi lui Rokoff, cu care de atâtea ori a încercat să îl ucidă pe Tarzan.

La început, nu şi-a făcut nici un plan pentru a se răzbuna pe Tarzan prin fiul acestuia, dar acum era clar că profitând de slăbiciunea băiatului pentru maimuţă, va putea găsi mijlocul prin care să se răzbune. Băiatul îi povesti tot ce ştia despre trecutul tatălui său în junglă, iar Paulvitch şi-a dat seama că părinţii lui nu i-au povestit copilăria lui Tarzan şi nici nu l-au lăsat să meargă la grădina zoologică, tocmai pentru motivul ca tânărul să nu fie atras de junglă şi să nu sufere de acelaşi dor care îl măcina pe tatăl lui.

Astfel că l-a încurajat să vină cât mai des, povestindu-i aventuri din lumea sălbatică, pe care băiatul sorbea cu mult nesaţ. Găsea astfel coincidenţe între ce povestea Paulvitch şi ce îi povestise Tarzan.

De multe ori îl lăsa pe băiat singur cu maimuţa şi a rămas foarte surprins, văzând cât de bine se înţelegeau amândoi, băiatul învăţând foarte repede câteva sunete din limbajul primitiv al animalului.

În această perioadă şi Tarzan a venit de câteva ori la Paulvitch, dorind din toată inima să îl răscumpere pe Ajax, aşa că îi mărturisi sincer rusului că este împins de dorinţa de a reda animalului libertatea şi să îl lase să se întoarcă în jungla natală. Dorea să trimită maimuţa departe, ca fiul lui să nu se ataşeze de animale şi să ducă dorul de sălbăticie.

În câteva cuvinte, fără să spună adevărul despre sine, Tarzan a recunoscut că jungla l-a influenţat pe el personal, extrem de mult. A mai adăugat că îndeplineşte şi o dorinţă a soţiei lui, care este foarte îngrijorată de viitorul băiatului lor.

Paulvitch abia şi-a putu ascunde un zâmbet de satisfacţie la auzul celor destăinuite de lordul de Greystoke. Nici cu o jumătate de oră mai devreme, viitorul lord de Greystoke, fiul celui care vorbea acum cu el, şezuse pe acel pat,

vorbind cu Ajax cu aceeaşi uşurinţă cu care vorbea şi tatăl lui printre animale.

În timpul acestei întrevederi. Paulvitch născoci un plan şi a acceptat o sumă enormă în schimbul lui Ajax. A acceptat ca după primirea banilor să îmbarce animalul pe un vas care pleca din portul Dover spre Africa, peste exact două zile.

Primind oferta lui Tarzan, el a fost stăpânit de două sentimente. Mai întâi era lăcomia lui fără margini pentru suma ce o va primi, mai ales că maimuţa nu mai participa la spectacole. Akut nu mai voia să iasă în public după ce l-a regăsit pe Tarzan.

Acum nu mai avea chef să mai vadă oameni, după ce şi-a găsit vechiul stăpân şi prieten de vânătoare.

În nici un fel animalul nu a mai putut fi înduplecat să se prezinte pe scenă. Într-una din seri, dresorul a dorit să întrebuinţeze forţa pentru a-l obliga pe Ajax să facă numerele de atracţie şi fiara l-a atacat furioasă.

Spre norocul lui, dresorul a scăpat cu viaţă numai datorită prezenţei lui Jack Clayton, care venise din nou la teatru pentru a-şi vedea noul prieten.

Al doilea sentiment care apărea în aceste momente în sufletul rusului era marea sa dorinţă de răzbunare. De când s-a ivit acest prilej, nu a încetat să atribuie toate nenorocirile sale lui Tarzan. Şi refuzul animalului de a mai apare pe scenă şi de a-i aduce un câştig suplimentar se datora intervenţiei lordului de Greystoke.

Toate aceste sentimente erau pe un fond de slăbire a facultăţilor sale mintale, ca o consecinţă a privaţiunilor îndurate şi a mediului în care a trăit în ultimii zece ani.

Până acum mulţi ani, planurile sale erau precise şi executate cu sânge rece, însă în aceste momente era împins doar de un instinct animalic primitiv.

Însă planul pe care îl elaborase pentru a se răzbuna era destul de bine pus la punct şi dacă cineva l-ar fi cunoscut, nu ar fi crezut că fusese pus la punct de un om cu mintea rătăcită: obţinea o sumă importantă de bani şi se răzbuna

pe vechiul său duşman prin fiul acestuia pe care tatăl îl idolatriza.

Amănuntele planului însă erau crude şi brutale. Îi lipsea fineţea cu care dădea el loviturile sale de maestru, când lucrase împreună cu Rokoff.

Toate păreau că se îmbină de minune pentru reuşita planului său. Întâmplarea a făcut ca Jack să îl audă pe Tarzan povestindu-i soţiei lui de ideea de a-l trimite pe Akut înapoi în jungla sa natală.

La auzul acestora, băiatul s-a rugat de părinţi să aducă maimuţa la ei acasă, pentru o scurtă perioadă de vreme, ca să îl aibă prieten la joacă.

Tarzan nu s-ar fi opus acestei dorinţi, însă lady Greystoke se îngrozea la ideea că o maimuţă uriaşă ar locui cu ei.

Zadarnic s-a rugat băiatul de ea. Jane a rămas de neînduplecat, aşa că băiatul a dat impresia, că în cele din urmă, dă dreptate mamei sale. Akut urma să fie trimis înapoi în Africa, iar el va trebui să meargă înapoi la şcoală, deoarece vacanţa se terminase. În ziua aceea, Jack nu s-a mai dus la Paulvitch, ci s-a ocupat cu alte lucruri.

Pentru că părinţii lui îi dădeau mulţi bani, la care nu ţineau niciodată socoteală, se întâmpla ca deseori băiatul să aibă la dispoziţie sume mari. Chiar câteva sute de lire sterline.

O parte din aceşti bani îi cheltuia pe diverse lucruri, mai mult sau mai puţin utile, pe care le strecura în casă, fără să fie observat.

A doua zi dimineaţa, după ce tatăl său plecase să trateze cu Paulvitch, Jack s-a dus şi el la domiciliul rusului. Din prudentă, nu a îndrăznit să spună nici acestuia ce avea de gând, temându-se să nu fie refuzat sau descoperit.

Nu a cerut deci, decât permisiunea de a-l însoţi pe Ajax până la Dover, explicându-i rusului că doreşte să îl scutească pe el de un drum obositor. O mică sumă de bani deasemenea a fost menţionată.

— Vezi, spuse băiatul, nu va afla nimeni, pentru că eu voi pleca la pension în această după-amiază. Dar îndată ce mă

despart de cei care mă vor conduce la gară, voi coborî din tren şi voi veni aici. Îl iau pe Ajax, îl duc la Dover şi mă întorc la pension. Nimeni nu va băga de seamă că am făcut toate acestea, iar eu voi avea prilejul să mai petrec o zi cu maimuţa mea.

Acest plan se potrivea perfect cu ideile lui Paulvitch. Dar dacă ar fi ştiut exact ce avea de gând băiatul, cu siguranţă că ar fi renunţat la tot ce plănuise pentru a se răzbuna şi ar fi continuat întreaga acţiune cu Jack, aşa cum acesta intenţionase să facă.

Dar Paulvitch nu avea de unde să ştie cum vor evolua lucrurile.

În aceeaşi zi, lordul şi lady de Greystoke şi-au luat rămas bun de la fiul lor, după ce l-au văzut instalat într-un compartiment de clasa întâi, în trenul care peste două-trei ore urma să ajungă în localitatea unde era pensionul în care învăţa Jack.

Dar după ce părinţii săi s-au îndepărtat, băiatul şi-a strâns bagajele s-a dat jos din tren şi a mers la staţia de trăsuri de lângă gară. Aici, a dat unui birjar adresa lui Paulvitch, unde a ajuns cu puţină vreme înainte de a se lăsa seara.

Rusul era foarte nervos, umblând în sus şi în jos prin cameră, iar maimuţa era legată cu o funie groasă de rufe în jurul gâtului Jack îl vedea pe Ajax pentru întâia oară legat şi la privirea sa întrebătoare îndreptată spre Paulvitch, acesta îl lămuri că a legat animalul de frică să nu încerce să scape, pentru că i s-a părut că Ajax ghicise intenţiile oamenilor care doreau să îl ducă departe.

Paulvitch mai avea o funie în mână, care avea la capăt un ochi cu care rusul se juca tot timpul. Era extrem de nervos, mormăia, iar faţa lui ciupită de vărsat era toată crispată.

Băiatul nu l-a văzut într-un asemenea hal niciodată de când îl cunoştea şi s-a cam speriat. Dar în cele din urmă, Paulvitch s-a oprit în partea cealaltă a camerei, opus locului unde era maimuţa.

— Vino aici, îi zise rusul băiatului. Îţi voi arăta cum se leagă un animal care nu doreşte să meargă cu tine.

Jack a început să râdă.

— Nu este nevoie de aşa ceva, zise el, Ajax va face tot ce îi voi spune eu.

Bătrânul a dat nervos cu piciorul în podea.

— Vino aici când îţi spun! a strigat din nou. Dacă nu mă asculţi, nu te las să îl duci la Dover, pentru că pentru nimic în lume nu vreau să scape.

Zâmbind. Băiatul s-a îndepărtat de maimuţă şi veni lângă Paulvitch.

— Întoarce-te cu spatele la mine, îi spuse acesta, ca să îţi arăt cum îl poţi lega mai bine şi mai repede.

Băiatul şi-a pus mâinile la spate, aşa cum l-a învăţat rusul. Deodată, criminalul a prins mâinile băiatului în ochiul frânghiei. Învârti funia de câteva ori, făcând şi mai multe noduri.

După această operaţiune, întreaga sa atitudine s-a schimbat. Trase o înjurătură, răsuci băiatul în loc, îi puse piedică şi îl trânti la pământ punându-i piciorul în piept.

Maimuţa de pe pat, aşa cum era de legată, începu să se agite şi să mârâie. Băiatul însă nu a scos nici un sunet pentru a cere ajutor.

Moştenise asta de la Tarzan, care în întreaga sa existentă în junglă nu chemase pe nimeni să îl ajute, ştiind că nu există nimeni care să facă asta, lucru de care a devenit conştient mai ales după moartea mamei sale adoptive, marea maimuţă antropoidă, Kala.

Degetele lui Paulvitch s-au încleştat pe gâtul băiatului şi rânjind rusul a mormăit:

— Tatăl tău m-a nenorocit, iar acum a venit momentul să plătească. Va crede că maimuţa te-a ucis. Chiar eu voi merge să îl anunţ. Îi voi spune că am lăsat maimuţa singură câteva minute, iar tu te-ai furişat în cameră. Din motive necunoscute, animalul te-a omorât. Îţi voi arunca trupul pe

pat, iar când va veni tatăl tău va vedea maimuţa ţinându-se de tine.

Zicând aceste cuvinte, rusul se porni pe un râs răutăcios, strângându-l pe băiat din ce în ce mai tare.

În spatele lor, fiara înnebunită scotea nişte răcnete de se zguduiau pereţii camerei. Băiatul a pălit, dar nu se vedea nici o urmă de spaimă pe faţa lui.

Era doar fiul lui Tarzan. Abia dacă mai putea respira, atât de puternică devenise strânsoarea.

Maimuţa a tras cu putere de frânghia cu care fusese legată, dar nu a reuşit să o rupă. Atunci a prins frânghia şi cu labele din spate şi a mai făcut încă o încercare să scape, în care şi-a pus întreaga sa forţă.

Se auzi o trosnitură puternică şi o parte din scândurile patului au cedat, fără ca frânghia să se rupă. Maimuţa era liberă.

Paulvitch s-a întors să vadă ce era cu acel zgomot asurzitor şi văzând maimuţa liberă se făcu la faţă alb ca varul, din pricina spaimei.

Peste o clipă doar fiara l-a prins şi l-a îndepărtat de fiul lui Tarzan. Ghearele animalului i s-au înfipt în came, iar colţii i-au apucat beregata.

Într-o secundă sufletul lui Alexis Paulvitch a trecut în posesia diavolului, care îl aştepta de foarte multă vreme.

Ajutat de Akut, băiatul s-a ridicat în picioare şi după o oră de încercări, maimuţa a reuşit să îi dezlege funia de la mâini, urmând sfaturile lui Jack. După ce s-a eliberat, băiatul a tăiat şi frânghia care era legată de mijlocul maimuţei.

Apoi a cotrobăit prin cameră, găsind un geamantan din care a scos câteva obiecte de îmbrăcăminte.

Planurile erau gata făcute. Animalul nici nu trebuia să mai fie consultat. Akut făcea tot ce i se comanda.

În cele din urmă au ieşit amândoi din casă şi cei pe care i-au întâlnit, nu şi-au dat seama că unui dintre cei doi trecători era o maimuţă.

CAPITOLUL IV – Crima de la hotel.

Toate ziarele din Londra au comentat timp de mai multe zile crima comisă asupra unui biet bătrân rus, Mihai Sabrov, de către o maimuţă antropoidă pe care acesta o dresase.

Lordul de Greystoke, citind toate amănuntele din ziare, a luat măsuri speciale ca numele său să nu apară în această afacere, dar să fie ţinut la curent cu rezultatele cercetărilor întreprinse în vederea capturării maimuţei.

Interesul tuturor, deci şi a lordului, s-a concentrat asupra dispariţiei misterioase a animalului ucigaş. La numai câteva zile după crimă, a aflat că fiul lui nu a sosit la şcoală, deşi l-au condus până la tren, unde l-au instalat în compartiment.

Nici acum John Clayton nu a putut face nici o legătură între dispariţia fiului său şi misterul dispariţiei maimuţei.

Abia după o lună întreagă de cercetări minuţioase, s-a aflat că băiatul a coborât din tren, înainte ca acesta să fi plecat din gară şi a luat o trăsură. Birjarul care l-a dus, a declarat că s-a dus până la locuinţa bătrânului rus.

Abia în acest moment şi-a dat seama Tarzan că ar exista o legătură între cele două dispariţii.

Dar dincolo de momentul în care birjarul şi-a primit plata şi l-a lăsat pe băiat pe trotuarul din faţa casei rusului, nimeni, nici chiar poliţia nu a mai aflat nimic.

Nimeni nu l-a văzut pe Jack, nimeni nu a văzut maimuţa, cel puţin dintre cei vii.

Proprietarul a recunoscut fotografia băiatului, declarând că îl ştia ca unul dintre musafirii obişnuiţi ai rusului, dar alte amănunte nu a mai putut da.

Astfel şi detectivii au fost obligaţi să se oprească în cercetările lor la căsuţa din mahalaua Londrei, pierzând orice urmă a celor doi dispăruţi.

A doua zi după moartea lui Alexis Paulvitch, pe bordul unui vapor s-a urcat un tânăr care o însoţea pe bunica lui invalidă. Bătrâna purta un voal gros pe obraz şi era atât de slăbită de bătrâneţe şi de boală, încât a trebuit transportată

pe bord, într-un scaun cu rotile, din acela care se foloseşte la bolnavii care nu se pot mişca.

Băiatul nu a permis nimănui să împingă căruciorul şi tot el singur a luat-o în braţe, când a trebuit să intre în cabină, unde nu putea pătrunde cu căruciorul. Din acel moment, nimeni nu a mai văzut-o pe bătrâna invalidă, până în momentul debarcării ei şi a nepotului.

Deasemenea, tot băiatul făcea singur şi curăţenie în cabină, nepermiţând nimănui să intre. El a explicat tuturor că bunica lui suferă de o boală nervoasă şi i se face rău la vederea persoanelor străine.

Nimeni nu s-a mai interesat de ce se petrecea în cabină, de vreme ce băiatul era un copil normal, sănătos şi se vedea că provine dintr-o familie bună. Toţi călătorii l-au îndrăgit, chiar şi ofiţerii şi marinarii.

Băiatul acesta nu era un prefăcut, chiar dacă avea un aer de englez demn. Inspira atât admiraţie, cât şi încredere.

Printre călătorii de pe vapor era şi un american, pe nume Condon, un ticălos căutat de poliţia mai multor oraşe din Statele Unite ale Americii. Acesta nu a dat nici o atenţie băiatului până când, din întâmplare, l-a văzut manevrând o sumă mare de bani de hârtie, înfăşuraţi sul.

Din acel moment a fost nelipsit din anturajul frecventat de tânăr. A aflat de destinaţia călătoriei lor, un mic port de pe coasta de vest a Africii, mai la sud de ecuator şi că nu aveau pe nimeni acolo. A aflat că numele lor de familie este Billings.

Scopul vizitei în acel loc necivilizat nu a fost descoperit nici de americanul perfid, deoarece tânărul englez a fost extrem de discret, dar nici Condon nu a insistat să ştie mai mult; aflase ce era necesar.

A încercat de mai multe ori să îl atragă pe băiat la jocul de cărţi, dar acesta nu era interesat de aşa ceva. Văzu deasemenea privirile încruntate ale celorlalţi pasageri, care au dezaprobat ideea ca un copil să joace cărţi cu adulţi şi mai ales pe bani.

În cele din urmă, a sosit şi ziua când vaporul a acostat într-un mic port, unde se vedeau zeci de căsuţe acoperite cu tinichea, lucru ce denota sărăcie şi mizerie. La periferie, se vedeau colibele de stuf ale indigenilor, pitoreşti în această sălbăticie primitivă, dar armonizând cu natura junglei africane, scoţând în relief nepotrivirea arhitecturii civilizate cu decorul natural al pădurii verzi.

Jack era aplecat peste balustradă şi privea dincolo de orăşel, înspre pădurea sălbatică. Un fior de bucurie îl străbătea, dar îi apăreau şi imagini ale părinţilor săi. În aceste momente, simţea o slăbiciune în hotărârea sa de a se aventura în jungla africană.

În jurul lui, ofiţerii dădeau ordine, pentru ca debarcarea să aibă loc în cele mai bune condiţii. Spre vas se apropiau bărci, care urmau să transporte o parte din mărfuri

— Când soseşte următorul vapor pentru Anglia? a întrebat băiatul.

— Emanian ar fi trebuit să fie aici şi să se întoarcă în Anglia peste câteva zile. Noi credeam că va fi aici, a mai adăugat ofiţerul întrebat.

Apoi s-a întors să dea ordine pentru debarcarea unor mărfuri în bărcile conduse de vâslaşi de culoarea abanosului, care s-au apropiat de vapor cu micile lor ambarcaţiuni.

Marinarii au ajutat-o pe bunica băiatului să coboare în barcă pentru a fi dusă pe mal. Lucrul acesta nu a fost uşor, iar băiatul a insistat ca să ajute şi el în toate acţiunile.

După ce bunicuţa a fost comod instalată în barcă, băiatul a sărit şi el repede în ambarcaţiune, drept de pe punte, cu o sprinteneală ieşită din comun.

Era atât de preocupat de soarta bătrânei invalide, încât nici nu a observat că un sul de bancnote i-a ieşit din buzunar, iar în timp ce se făceau ultimele pregătiri pentru a se îndrepta barca spre mal, acest pachet i-a căzut în apă.

După ce barca lor a pornit-o spre mal, Condon a strigat şi el după o barcă, în partea opusă a vaporului, iar după ce s-a

tocmit cu proprietarul indigen, s-a coborât cu tot bagajul pe care îl avea cu el.

După debarcare, s-a ţinut la distanţă de clădirea care avea o firmă pe care scria Hotel. Clădirea era departe de ce trebuia să fie un hotel; dar călătorii îşi dădeau seama de toate neajunsurile, numai după ce urcau în camere.

Spre seară, Condon s-a dus la acest hotel şi a închiriat o cameră.

Într-una din camerele de la primul etaj, băiatul explica „bunicii" sale, că dorea să se întoarcă imediat în Anglia, cu primul vapor Cu multă greutate a putut să lămurească situaţia că „ea" poate rămâne în Africa, dacă vrea, dar el trebuie neapărat să se întoarcă acasă, pentru ca părinţii lui să nu fie îngrijoraţi.

După această discuţie obositoare, băiatul s-a simţit eliberat de întreaga povară a grijilor de până atunci, care i-au provocat nopţi de insomnie. Adormi, visând o fericită revedere cu cei dragi de acasă.

În timp ce dormea, Condon s-a strecurat tiptil pe coridor, apropiindu-se de camera pe care o închiriase băiatul.

Şi-a lipit urechea de uşi să audă dacă cei din cameră au adormit.

A introdus în crăpătura dintre toc şi uşă o lamă subţire de oţel şi cu multă îndemânare, care dovedea experienţă îndelungată, a deschis uşor uşa, fără nici un zgomot. După ce a intrat, a închis uşa după el.

Luna intrase după nişte nori trecători, iar camera era într-un întuneric de nepătruns. Pe pipăite, Condon a ajuns până la patul băiatului.

Dar în timp ce americanul începea să cotrobăie printre lucrurile băiatului, din partea opusă a camerei s-a auzit un zgomot, ca un fâşâit. Condon nu a dat importanţă acestor sunete, fiind sigur că bătrâna invalidă dormea în acea parte a camerei.

Chiar dacă ar fi fost atacat, era pregătit şi pentru această situaţie.

Hainele băiatului erau aşezate pe un scaun, lângă pat. Degetele abile ale americanului au pipăit toate buzunarele, fără să găsească ceva. Desigur, bancnotele erau sub perna băiatului.

Condon s-a apropiat de pat. Dar când să caute sub pernă, luna a ieşit din norul care o acoperise şi camera s-a luminat, în aceeaşi clipă, băiatul a deschis ochii, privind fix în ochii răufăcătorului. Văzând că băiatul este singur în pat, a vrut să îl apuce de gât. Jack s-a ridicat pentru a se apăra.

În acelaşi moment. Condon auzi o mârâitură în spatele lui în timp ce mâinile lui erau prinse de băiat, cu o forţă pe care Condon nu şi-o închipuise, alte mâini s-au încolăcit în jurul gâtului său. Erau nişte mâini păroase şi puternice. Întorcându-se, păli la vederea celui care îl atacase din spate.

Era prins de o uriaşă maimuţă antropoidă, care se pregătea să îşi înfigă puternicii săi colţi în beregata lui. Mâinile sale era prinse ca într-un cleşte de băiatul pe care a vrut să îl prade.

Unde era bunica băiatului? Privi în jur şi ghici adevărul întregii aventuri a băiatului. În puterea cui a ajuns el acum?

Îşi trase o mână, ca să se poată apăra de atacatorul din spate. Eliberându-şi mâna dreaptă, îşi repezi pumnul spre faţa băiatului, dar lovitura a fost evitată cu măiestrie.

Mişcarea de atac asupra băiatului a dezlănţuit o mie de draci în fiinţa păroasă din spatele său. Auzi un mârâit furios, care a fost ultimul sunet auzit în viaţa lui. Maimuţa l-a trântit şi l-a prins cu colţii de gât, rupând toate legăturile creierului cu restul corpului.

După un moment, maimuţa s-a ridicat, dar Condon nu avea să mai ştie asta. Murise.

Îngrozit, băiatul a sărit din pat şi s-a aplecat asupra cadavrului. Ştia că Akut a ucis în legitimă apărare, aşa cum făcuse şi cu Mihail Sabrov.

Dar aici în Africa necivilizată, departe de casă şi prieteni, cine să le ia apărarea?

Băiatul ştia că pedeapsa pentru crimă se pedepseşte cu moartea. Iar complicele era la fel de vinovat şi primea aceiaşi pedeapsă.

Dar aici, cine să îi înţeleagă? Desigur, toţi îi vor acuza şi la prima oră vor fi târâţi la primul copac şi vor fi spânzuraţi.

Citise prin cărţi, că astfel de judecăţi rapide se făceau în America. Africa era şi mai necivilizată decât vestul ţării natale a mamei lui.

— Aşa, se gândea el cu voce tare, mâine dimineaţa ne vor spânzura!

Se gândea la un mijloc de scăpare. După câteva minute s-a ridicat, scoţând exclamaţii de uşurare. Începu să bată din palme şi s-a dus spre scaunul cu haine.

— Dar avem bani. Cu bani poţi face tot ce vrei. Banii sunt salvarea mea şi a lui Akut.

S-a dus spre haine şi a căutat în buzunarul în care ţinea banii. Pachetul făcut sul nu era acolo!

Căută prin toate buzunarele, acum însă mai repede şi mai nervos. Apoi a examinat întreaga cameră, începând cu podeaua.

Ajungând la Condon, după o clipă de ezitare, l-a ridicat să vadă dacă banii nu erau sub mort.

Ştia că hoţul nu a intrat în cameră cu altă intenţie decât după bani, dar nu credea că a avut timp să îi fure bancnotele legate sul.

Jack a început să caute prin buzunarele americanului. Zadarnic însă, banii nu erau niciunde.

Ce putea face acum? A doua zi cu siguranţă că vor fi descoperiţi şi pedepsiţi.

La toate acestea se gândea Jack, care deşi moştenise de la tatăl său o constituţie robustă, avea încă gândirea unui copil de vârsta lui.

Avea o singură idee fixă: un om a fost ucis. Iar străinii sălbatici îi vor spânzura.

Cunoştea multe întâmplări de acest fel, din cărţile de aventuri pe care le citise, pe care le cumpărase din banii

primiţi de la părinţi.

Trebuia să aibă acum bani pentru a scăpa!

S-a apropiat de cadavru, dar de data asta fără nici o ezitare. Maimuţa se aşezase într-un colţ, privind cu interes toată scena.

Băiatul a scos hainele lui Condon, scotocind peste tot, cercetând fiecare buzunar sau cută.

După ce a căutat şi în pantofi, s-a aşezat amărât pe pat, cu ochii mari de disperare. În faţa lui, vedea un trist tablou cu două cadavre atârnând de o cracă.

Nu se ştie cât a stat şi a meditat, dar într-un târziu, a fost trezit de un zgomot care venea de la etajul de sub ei.

A sărit în picioare şi a stins lampa. Apoi s-a dus la uşă şi a încuiat-o.

Cu câteva ore mai înainte, era hotărât să se întoarcă acasă cu prima ocazie şi să îşi ceară iertare de la părinţi pentru copilăreasca sa aventură. Acum ştia că nu îi mai putea vedea niciodată.

Avea mâinile pătate cu sânge şi credea cu tărie că este vinovat în totalitate. Moartea lui Condon nu o atribuia lui Akut, ci se acuza pe sine.

Dacă ar fi avut bani, ar fi putut mitui pe cineva, cel puţin aşa credea el. Dar aşa, fără bani, ce speranţe aveau ei. Nişte străini?

Ce se întâmplase oare cu banii? Unde puteau fi?

A încercat să îşi amintească unde a plătit ceva ultima dată. Dar oricât s-a gândit în urmă, nu şi-a închipuit că a pierdut banii în momentul când a sărit de pe vapor în barcă.

S-a întors spre Akut.

— Să mergem! îi zise maimuţei, în limba marilor antropoizi.

Uitând că nu era îmbrăcat decât în pijama, s-a îndreptat către fereastra deschisă a camerei. La doi metri de fereastră, era un copac înalt, pe care băiatul sări, prinzându-se de trunchi cu mâinile şi cu picioarele, ca o pisică.

După câteva clipe era pe pământ. După el a coborât şi maimuţa.

La vreo două sute de metri mai încolo, începea jungla sălbatică. Băiatul a început să alerge în acea direcţie. Nimeni nu i-a mai văzut.

Peste câteva minute, jungla africană i-a înghiţit astfel că Jack Clayton, viitorul lord de Greystoke, a dispărut din rândul lumii civilizate.

A doua zi, spre prânz, un servitor localnic a bătut la uşa camerei care fusese închinată doamnei Billings şi nepotului ei. Neauzind nici un răspuns, indigenul a crezut că locatarii au ieşit şi a încercat să deschidă uşa cu o cheie de rezervă.

Lucrul acesta s-a dovedit imposibil, de vreme ce mai era o cheie în broasca uşii, introdusă din partea cealaltă.

Servitorul a coborât şi a povestit întâmplarea proprietarului, domnului Skopf, care de îndată a venit personal şi a bătut cu putere în uşă. Dar nici el nu a primit nici un răspuns.

A încercat să se uite pe gaura cheii, dar fiind un bărbat greoi, s-a dezechilibrat şi s-a sprijinit cu o mână pe podea.

A simţit că un lichid vâscos i se lipeşte de mână.

Şi-a ridicat palma până la nivelul ochilor şi s-a cutremurat. Chiar dacă era întuneric pe condor, a văzut culoarea roşie a petei de pe mână şi a înţeles că era sânge.

Sări în picioare şi se repezi cu umărul în uşă. Domnul Skopf, pe lângă că era gras, era şi un bărbat înalt, aşa că uşa subţire a camerei nu a rezistat şi a trosnit de îndată ce a fost izbită. Din cauza avântului domnul Skopf s-a prăbuşit pe podeaua camerei.

Înaintea ochilor săi, era un mister greu de rezolvat. Pe podea, chiar lângă el, era cadavrul unui alb, cu gâtul sucit şi beregata ruptă de colţii unui animal sălbatic. Corpul îi era cu desăvârşire gol, iar hainele erau aruncate la întâmplare prin cameră. Bătrâna şi nepotul dispăruseră. Fereastra era deschisă şi probabil că pe acolo au ieşit, de vreme ce uşa era încuiată pe dinăuntru.

Dar enigma cea mai mare era cum de a putut băiatul să îşi transporte bunica bolnavă, de la etaj până jos! Domnul Skopf a început să caute prin cameră. S-a uitat sub patul tras de la perete, departe de zid, de mai multe ori.

De ce a fost necesar ca să se tragă patul de la locul lui?

Era foarte clar că locatarii au dispărut, lucru pe care judecata lui sănătoasă o admitea. Nu înţelegea însă cum a putut pleca bătrâna, de vreme ce pentru a fi dusă sus în cameră, s-a apelat la doi indigeni vânjoşi.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât se adâncea misterul. Mai mult, hainele celor doi locatari erau în cameră, deci ori au plecat goi, sau numai în pijama.

Domnul Skopf a clătinat din cap şi s-a scărpinat pe ceafă, era foarte încurcat totul. Dacă ar fi auzit de celebrul detectiv Sherlock Holmes, cu siguranţă ar fi apelat la serviciile acestuia, pentru că totul era cufundat în cel mai adânc mister.

Gândiţi-vă! O femeie în vârstă, invalidă, care a trebuit transportată de pe vapor în barcă, apoi sus în cameră şi un băieţel frumos, nepotul ei, intraseră, cu o seară mai înainte în camera de la etajul întâi al hotelului, iar a doua zi, se găseşte în camera lor cadavrul unui necunoscut.

Nici un vapor nu plecase din port, iar calea ferată era la două sute de kilometri de localitate. Deasemenea, nu se putea ajunge la cel mai apropiat oraş decât după câteva zile de marş serios, însoţit de o trupă bine instruită şi bine echipată. Cele două persoane au dispărut pur şi simplu în văzduh, pentru că s-au trimis echipe de africani, care cunoşteau zona. Iar aceştia s-au înapoiat fără să găsească nici o urmă. Chiar şi aceşti indigeni se întrebau ce fel de persoane au fost acelea care au putut să sară de la aşa o înălţime fără să lase o urmă ca apoi să dispară la fel, fără nici o urmă.

Domnul Skopf s-a cutremurat. Misterul devenea tot mai de nepătruns. Povestea a trecut deja în lumea irealului şi îi inspira o spaimă de moarte. Întreaga poveste a fost un

mare mister pentru domnul Skopf şi probabil că este şi azi la fel de mare pentru el, dacă mai trăieşte cumva.

CAPITOLUL V – Răzbunarea şeicului.

Căpitanul Armand Jacot din legiunea străină franceză, şedea pe o pătură întinsă la rădăcina unui palmier. Avea umeri largi şi părul îi era tuns scurt. Acum se rezema comod de trunchiul copacului.

Picioarele le ţinea întinse spre pădure, iar pintenii i-a înfipt în pământul nisipos al oazei din deşert.

Căpitanul se odihnea acum, după o lungă şi grea expediţie, timp în care a călărit mult printre nisipurile deşertului.

Trăgea alene din ţigară, privind la ordonanţa lui, care pregătea cina.

Căpitanul Armand Jacot era foarte mulţumit de el însuşi şi de ceea ce făcuse. Mai la dreapta se auzeau vocile oamenilor săi, veterani arşi de soare, care au scăpat pentru câteva ore de restricţiile disciplinei militare şi se odihneau mulţumiţi.

Toţi glumeau, fumau şi pregăteau câte ceva de mâncare, după ce au răbdat de foame aproape o zi întreagă.

Lângă ei, tăcuţi şi încruntaţi, şedeau cinci arabi în hainele lor tradiţionale albe, bine legaţi şi păziţi. La vederea acestor răufăcători, căpitanul Armand Jacot zâmbea şi era foarte satisfăcut de împlinirea datoriei.

O lună întreagă, mica trupă din legiunea străină a cutreierat deşertul în căutarea acestor bandiţi, pe o căldură insuportabilă. Urmăreau o ceată de criminali şi hoţi, care erau acuzaţi de crime şi furturi, suficiente acuzaţii pentru a fi trimişi la închisoare sau la ghilotină.

De o săptămână a dat de urma lor, dar în lupta care s-a dat, a pierdut doi oameni. În schimb, ceata de răufăcători a fost capturată. Dacă au scăpat vreo cinci sau şase fugind din faţa trupei dezlănţuite.

Au făcut cinci prizonieri, dar cel mai important era că printre cei capturaţi era şeful bandei, Ahmet Ben Hudin.

Căpitanul şi-a lăsat gândurile să rătăcească peste dealuri şi văi, la mica garnizoană unde a doua zi, urmă să-şi reîntâlnească soţia şi fiica. Ochii i s-au umezit de lacrimi la gândul lor, aşa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la cei dragi.

Avea în faţa ochilor frumuseţea soţiei lui, reflectată în trăsăturile încă foarte copilăreşti ale micuţei lor Joanna. A doua zi după-masa. Le va vedea feţele în realitate, când va descălecat obosit. Simţea pielea lor catifelată lipindu-se de obrazul său ars de soare.

Aceste gânduri i-au fost întrerupte de vocea santinelei, care se adresa unui subofiţer. Căpitanul Jacot a ridicat privirea spre cel care vorbise.

Soarele încă nu a apus, iar umbrele celor câţiva copaci de lângă izvor, ca şi a oamenilor şi cailor, se întindeau departe spre răsărit, spre nisipurile care acum păreau ca de aur.

Santinela a arătat în acea direcţie, iar sergentul se uita tot acolo. Căpitanul Armand Jacot s-a sculat în picioare.

Îi plăcea să vadă totul cu ochii săi proprii şi nu se mulţumea doar cu nişte păreri. Trebuia să ştie că toate sunt în regulă, să vadă el şi să fie convins de ceea ce vedea. De aici i se trăgea porecla de „şoimul”. De data aceasta, vedea cam zece sau douăsprezece puncte negre care se deplasau pe dunele de nisip. Dispăreau şi reapăreau, mărindu-şi dimensiunea în timp ce se apropiau.

Căpitanul i-a recunoscut: erau călăreţi ai pustiului.

Un sergent a alergat spre el. Întreaga trupă scruta zarea spre acele puncte în mişcare. Căpitanul a dat câteva ordine scurte sergentului, care a salutat şi s-a răsucit pe călcâie, pornind spre oamenii săi.

Subofiţerul a ales doisprezece oameni, au pus şeile pe cai şi au pornit pentru a-i întâmpina pe călăreţi. Cei care au rămas, au început pregătirile pentru a fi gata de luptă.

Cei care veneau din depărtare spre ei, puteau fi prieteni ai prizonierilor şi probabil vor avea intenţia să îi elibereze printr-un atac prin surprindere. Căpitanul se îndoia că

acesta ar fi adevărul, deoarece străinii nu înaintau pe ascuns, ci galopau în viteză, la vedere.

Şi asta putea fi o tactică a arabilor, dar cum căpitanul Jacot ştia toate stratagemele călăreţilor deşertului, se îndoia că aceştia vor recurge la o asemenea viclenie. Sergentul i-a întâmpinat pe călăreţii străini la două sute de metri de tabăra celor din legiunea străină Căpitanul îl vedea cum stă de vorbă cu un călăreţ, probabil şeful celei.

După scurtă vreme, sergentul veni cu arabul cu care vorbise, spre căpitan. Cei doi s-au oprit şi au descălecat.

— Şeicul Amor Ben Khatur! spuse sergentul, în loc de orice altă introducere.

Căpitanul Armand Jacot s-a uitat atent la noul sosit. Deşi îi cunoştea pe toţi şefii arabi pe o rază de multe sute de kilometri, totuşi pe acesta nu îl văzuse până atunci.

Arabul era un bărbat înalt, cu faţa arsă de soarele deşertului şi avea un aer distins. Avea cam şaizeci de am. Arunca priviri încruntate şi pătrunzătoare.

Căpitanului nu i-a plăcut deloc acest personaj.

— Da? zise el să înceapă discuţia într-un fel.

Şeicul a intrat imediat în subiect.

— Ahmet Ben Hudin este fiul sorei mele, zise el. Daţi-i drumul şi lăsaţi-l în seama mea. Voi lua eu toate măsurile ca să nu mai greşească împotriva legilor franceze.

Jacot a dat negativ din cap.

— Nu se poate, a răspuns el. Trebuie să îl iau cu mine. Va fi judecat după legile noastre, după dreptate, de un tribunal. Dacă va fi găsit nevinovat, îl voi elibera.

— Şi dacă nu este nevinovat? întrebă arabul.

— Este acuzat de mai multe crime. Pentru oricare dintre acestea, dacă este găsit vinovat, poate fi condamnat la moarte.

Arabul îşi ţinea mâna stângă sub haina sa albă. Trase de sub pânza albă o pungă mare, din piele de capră, pe care a desfăcut-o. Din pungă, i-au căzut în palmă, bucăţi masive de aur.

După mărimea pungii, căpitanul Jacot, a socotit că este o mică avere. Şeicul Amor Ben Khatur a pus aurul înapoi în pungă, piesă cu piesă, apoi strânse şireturile de la gură, fără să scoată nici o vorbă în tot acest timp.

Căpitanul Armand Jacot îi urmărea cu atenţie toate mişcările. Erau singuri. Sergentul, după ce l-a prezentat pe şeic, s-a retras la o oarecare distanţă, aşteptând. Era întors cu spatele la cei doi.

Şeicul, după ce a pus toate piesele de aur înapoi în pungă, a întins mâna spre căpitan, cu palma deschisă în sus şi cu punga în mână.

— Ahmet Ben Hudin, fiul surorii mele, ar putea să scape la noapte, zise el. Aşa este?

Căpitanul s-a roşit până la rădăcina părului său tuns scurt, milităreşte. Pe urmă. se făcu alb ca varul şi a înaintat spre arab, încleştându-şi pumnii. Dar s-a oprit, stăpânindu-se.

— Sergent! a strigat el.

Subofiţerul a alergat şi s-a oprit în faţa superiorului, izbind din călcâie.

— Condu javra asta neagră la ai săi! îi ordonă căpitanul. Vezi să plece imediat cu toţi. Să se tragă asupra tuturor care se vor apropia de tabără în această seară. Fără somaţie!

Şeicul Amor Ben Khatur s-a îndreptat din spate, ca un stejar. Privirile sale au devenit mai reci şi mai sălbatice. A ridicat punga la înălţimea ochilor francezului.

— Asta te va costa mai mult decât atât, pentru viaţa lui Ben Hudin, fiul surori mele! strigă el. Şi infinit mai mult. Pentru că mai insultat, iar durerea îţi va fi de o mie de ori mai mare.

— Pleacă! îi spuse căpitanul Armand Jacot. Du-te până nu te lovesc!

Toate acestea se petreceau cu trei ani în urma celor întâmplate la Londra, adică de la sosirea lui Akut în civilizaţie. Procesul lui Ahmet Ben Hudin şi a complicilor săi este un fapt care se poate dovedi cercetând actele

judecătoreşti franceze din colonii. Cine doreşte să se convingă să caute printre registre.

Tâlharii au fost condamnaţi la moarte şi şi-au primit pedeapsa cu stoicismul specific arabilor. După o lună însă. Micuţa Jeanne Jacot, fiica în vârstă de şapte ani a căpitanului Jacot, a dispărut în împrejurări misterioase.

Nici averea căpitanului, nici inepuizabilele resurse financiaro ale Republicii Franceze nu au putut ajuta în aflarea secretului, unde a fost dusă fetiţa. Pustiul a înghiţit-o pe ea cât şi pe răpitorii ei.

S-a oferit o recompensă enormă şi mulţi aventurieri au fost atraşi de aurul promis pentru găsirea fetei. Nu era terenul propice pentru detectivi moderni, dar totuşi unii dintre ei s-au aventurat prin acele locuri. Oasele lor se albesc acum sub puternicul soare african. În nisipurile tăcute ale Saharei.

Doi suedezi, Cari Jensen şi Sven Malbin, după trei ani de investigaţii zadarnice. În întreg ţinutul Saharei de sud, au renunţat la acţiunea lor pentru afaceri mai rentabile cu fildeş.

Din cauza lăcomiei şi cruzimii lor au ajuns să fie foarte cunoscuţi în întreaga regiune. Indigenii îi urau din tot sufletul, dar aveau o frică şi mai mare de ei când apăreau.

Guvernele europene, în special cel suedez, îi căutau de multă vreme. Dar aceşti doi răufăcători se refugiau în sud. Prin jungla sălbatică, fiind de negăsit.

Incursiunile lor erau fulgerătoare şi neaşteptate. Furau fildeşul, apoi se retrăgeau în pădure, înainte ca cei care păzeau fildeşul să se dezmeticească.

Au încălcat deseori legea, ucigând chiar elefanţii indigenilor. Şi-au închegat o ceată de vreo sută de arabi şi sclavi indigeni, care ucideau fără milă.

Dar să ţinem minte cele două nume Cari Jensen şi Sven Malbin, ale acestor suedezi cu statură uriaşă, pentru a-i întâlni mai târziu, în aventurile personajelor noastre.

În inima pădurii, pe malul unui râu încă neexplorat, care se vărsa în Oceanul Atlantic, aproape de linia ecuatorului, se afla un sat mic, dar bine întărit.

Vreo douăzeci de colibe, de forma stupilor de albine, acoperite cu frunze de palmier, adăposteau populaţia neagră a satului, iar în centru erau cam cinci sau şase corturi din piele de capră, servind ca locuinţă pentru vreo douăzeci de arabi, care se adăposteau acolo în intervalul dintre două incursiuni, fie pentru a aduce marfă, fie pentru a o vinde.

Făceau aceste expediţii de două ori pe an, spre nord. Mergând cu cămilele lor încărcate la târgul din Timbuctu.

O fetiţă de zece ani se juca în faţa unui cort. Avea părul negru şi ochii închişi la culoare. Pielea îi era oacheşă şi avea o siluetă graţioasă şi arăta, din cap până în picioare, ca o adevărată fiică a deşertului. Era foarte ocupată, încercând să împletească din nişte fire lungi de iarbă, o fustă pentru păpuşa ei goală.

Primise păpuşa de la un negru, cu un an în urmă. Capul păpuşii era cioplit grosolan din fildeş, iar corpul îi era din piele de şobolan umplută cu paie. Braţele şi picioarele erau nişte bucăţi de lemn, perforate la un cap şi cusute la pielea de şobolan.

Păpuşa era destul de urâtă şi murdară, dar Meriem o credea ca cel mai frumos obiect din lume. Acest fapt nu trebuie să ne mire, pentru că era singurul obiect asupra căruia putea să îşi reverse întreaga ei afecţiune.

Orice altă persoană cu care Meriem venea în contact, era fie indiferentă faţa de ea fie de o cruzime inexplicabilă. De exemplu, negresa cea bătrână care o îngrijea, Mabunu cea ştirbă şi murdară, era foarte răutăcioasă cu ea.

La cea mai mică poznă a fetei, o trăgea de urechi, ba chiar o tortura, pişcând-o puternic sau aruncând cu cărbuni aprinşi pe pielea ei gingaşă.

De tatăl ei, şeicul, îi era cel mai tare frică. Acesta o certa pentru orice fleac, terminând de fiecare dată cu câte o

bătaie zdravănă, lăsând copila în nesimţire, cu corpul negru de vânătăi.

Dar când era singură, fetiţa era fericită, jucându-se cu Geeka, păpuşa ei, punându-i flori pe cap, sau împletindu-i hăinuţe din iarbă. Era tot timpul ocupată cu ceva şi cânta, bineînţeles când era lăsată în pace.

Se părea că toată cruzimea care s-ar fi putut aduna împotriva ei, nu putea să îi înlăture buna dispoziţie din inimă, calitate cu care s-a născut.

Numai când şeicul era în preajma ei, fetiţa era tăcută şi liniştită, având o frică teribilă de acesta, care o ducea chiar la crize nervoase.

Îi era teamă şi de jungla întunecoasă din jurul aşezării lor, de unde răzbăteau ţipete de păsări şi urlete de animale cumplite. Frica de natura ostilă însă nu întrecea groaza pe care o simţea când se apropia de ea şeicul cel crud.

De multe ori a vrut să fugă şi să fie liberă. Ar fi vrut să trăiască în jungla cumplită, decât să fie în preajma tatălui ei, care îi inspira o groază cumplită.

În timp ce şedea în faţa cortului din piele de capră a tatălui ei, împletind o fustă pentru Geeka, pe neaşteptate şi-a făcut apariţia şeicul cel rău. Într-o clipă, expresia de fericire a dispărut de pe faţa copilei.

A încercat să se dea la o parte din calea bătrânului arab, dar nu a fost destul de iute Dându-i o lovitură puternică şi brutală cu piciorul, şeicul o trânti cu faţa în nisip, unde fata a rămas mută de durere şi tremurând de groază.

Bătrânul trase satisfăcut o înjurătură cumplită şi a intrat în cort, în timp ce bătrâna negresă ştirbă râdea satisfăcută. Dar de îndată ce şeicul a intrat în cort, fetiţa s-a târât mai departe de cort unde a rămas nemişcată, strângându-şi păpuşa la piept, plângând uşor.

Biata fată nu îndrăznea să plângă mai tare, de teamă ca şeicul să nu iasă şi să nu o bată din nou. Suferinţa ei nu era cauzată de loviturile primite, ci de lipsa de afecţiune pe care o simţea în inima ei de copil.

Mica Meriem nu îşi amintea din scurta ei copilărie, nimic altceva decât cruzimea fără motiv a tatălui ei şi a negresei Mabunu. În mintea ei, ca într-o ceaţă, apărea imaginea unei mame iubitoare, dar ea nu credea că aceasta a existat vreodată, atribuind totul doar unui vis creat de propria ei dorinţă de a avea o mamă care să o mângâie şi să o consoleze. Întreaga ei dragoste o revărsa asupra păpuşii ei Geeka. Nu exista nimeni pe lume să fie mai răsfăţat, în afară de această păpuşă, pentru că mămica ei, având pilda tatălui crud, se purta cu ea cu o afecţiune ieşită din comun. Geeka era sărutată de mii de ori pe zi. Erau şi unele ocazii când Geeka era rea, dar mămica ei nu o pedepsea niciodată, ci o îmbrăţişa şi o mângâia.

Întreaga ei purtare faţă de păpuşă dovedea lipsa de afecţiune din care cauză ea suferea atât de mult.

Acum, după ce s-a oprit din plâns, o strângea în braţe şi începu să îi vorbească despre suferinţele ei:

— Meriem o iubeşte pe Geeka, şoptea fetiţa. De ce tatăl meu nu mă iubeşte şi pe mine? Sunt eu oare atât de rea?

Încerc să fiu cuminte, dar dacă nu îmi spune pentru ce mă bate, de unde să ştiu eu unde am greşit?

A continuat după câteva clipe:

— M-a bătut acum foarte rău, deşi nu am făcut nimic rău, doar am stat în faţa cortului, făcându-ţi o rochiţă. Poate nu trebuia să fiu acolo, sau să nu îţi fac hăinuţe. Desigur că aici am greşit. Dar, Geeka, ce rău este să-i faci păpuşii o rochiţă? Nu ştii tu? Nici eu nu ştiu şi aş vrea să mor acum.

Schimbând subiectul a început să povestească:

— Ieri, vânătorii au adus un leu, un El Adrea împuşcat în pădure. Era mort şi nu mai putea să îşi atace prada, iar capul său mare cu coama sa fioroasă nu mai putea înspăimânta pe nimeni, iar urletul său puternic nu mai putea cutremura pământul.

Făcu o scurtă pauză, apoi zise:

— El Adrea era mort, dar când l-au adus în sat, femeile au sărit asupra lui şi l-au bătut cu ciomegele, dar lui nu îi păsa

şi nu se mai mişca. Nu simţea nimic, pentru că era mort.

Se opri o clipă.

— Aşa se va întâmpla şi cu mine, când voi muri. Nu voi mai simţi loviturile şeicului sau ale negresei Mabunu Atunci voi fi fericită cu adevărat.

Confidenţele fetiţei au fost întrerupte brusc de zgomotul unei altercaţii dincolo de porţile satului. Meriem s-a oprit şi a ascultat.

Împinsă de curiozitatea ei copilărească, ea ar fi dorit să alerge să vadă ce se întâmplă.

Câţiva locuitori ai aşezării au mers în direcţia zgomotelor. Dar Meriem nu a îndrăznit să meargă şi ea acolo, pentru că şeicul, fără îndoială, era acolo şi ar fi observat-o.

Nu dorea ca tatăl ei să aibă din nou ocazia să o bată a rămas pe loc, mulţumindu-se să asculte de la distanţă.

Mulţimea s-a deplasat pe calea principală din sat către cortul şeicului. Fetiţa şi-a scos capul de după cortul unde se ascunsese dintr-o foarte mare curiozitate. Monotonia vieţii.

Din aşezare o împingea să afle lucruri noi.

Nu a văzut decât doi străini albi. Deşi acum erau singuri, din cele spuse de localnici, a aflat că aveau o armată întreagă, care şi-a făcut tabăra la o mică depărtare de sat.

Cei doi au venit să cumpere fildeş.

Bătrânul arab i-a primit la intrarea în cortul său. Dar de cum i-a văzut şi i-a examinat, s-a întunecat la faţă, luând o atitudine sobră, impunătoare.

După ce l-au salutat, străinii i-au comunicat şeicului că au venit să cumpere fildeş. Şeicul a bombănit ceva, apoi zise că nu are aşa ceva.

Meriem a rămas uimită, ştiind bine că într-o colibă, nu departe de locul unde se ascunsese, erau mormane de dinţi de elefant, până sus, lângă acoperiş.

Fetiţa a scos capul de după cort, ca să îi observe mai bine pe cei doi străini. Ce albe le erau feţele şi ce galbene le erau bărbile! Deodată unul dintre cei doi şi-a întors privirea

în direcţia ei. Fetiţa şi-a retras capul, temându-se de cei doi străini.

Pe faţa albului care o observase, se ivi o expresie de surprindere, care nu a scăpat ochilor de şoim ai şeicului, care imediat ghici cauza surprinderii albului.

— Nu am fildeş, spuse el nervos. Nu am ce să vă vând. Plecaţi de aici chiar acum!

Şeicul s-a îndreptat spre străini pentru a-i obliga să se îndepărteze. Aceştia au avut o clipă intenţia să se opună, dar şi-au dat seama că ar fi o sinucidere curată să întreprindă ceva acum, hotărând să plece imediat spre tabăra lor. Şeicul nu a intrat în cort, ci l-a ocolit. Acolo o găsi pe Meriem şezând la umbră. S-a aplecat şi a apucat-o de un braţ.

A ridicat-o în picioare şi a târât-o până la intrarea în cort, îmbrâncind-o apoi brutal înăuntru. A intrat şi el şi a început să o bată fără milă.

— Să stai în cort, când vine cineva străin, îi strigă el. Nu trebuie ca nimeni să îţi vadă faţa. Dacă te mai prind că apari în faţa unor străini, să ştii că te omor.

Şi cu o palmă zdravănă o trânti într-un colţ al cortului, unde fata a rămas gemând de durere. Şeicul a început să se plimbe nervos. În timp ce negresa Mabunu râdea cu glas hodorogit de suferinţele copilei.

În tabăra celor doi străini cu bărbile mari şi galbene, a avut loc următoarea discuţie.

— Nu încape nici o îndoială, Malbin, că este ea. Dar nu înţeleg de ce amărâtul de bătrân nu a pretins enorma recompensă ce s-a oferit pentru găsirea fetei.

— Nu uita că pentru un arab răzbunarea este mai scumpă decât orice sumă de bani, răspunse Malbin.

— Ce zici să încercăm şi cu puterea aurului, adăugă Jensen.

Malbin a dat din umeri.

— Cu acest şeic nu vom reuşi, zise el, dar poate cu unul dintre ai lui vom putea face ceva. Dar trebuie să recunosc

că am avut noroc că am scăpat cu viaţă. Desigur că bătrânul vulpoi şi-a dat seama de ce eram aşa de mirat.

— Atunci să încercăm să îl mituim pe careva dintre oamenii lui.

Dar acest plan a eşuat cu un sfârşit groaznic.

Omul pe care l-au ales pentru a le aduce fata, era un bătrân puternic. Era un negru cu funcţie de conducere militară şi de apărare în acea aşezare.

Acesta a trăit şi prin alte părţi şi cunoştea puterea banilor. S-a lăsat atras de planul celor doi şi a promis că în acea noapte le va aduce fata.

Imediat după ce s-a lăsat noaptea, mica armată s-a pregătit să plece de acolo Pe la miezul nopţii, totul a fost gata. Cărăuşii şedeau lingă sacii încărcaţi, gata să-i arunce în spinare, la semnalul de plecare. Cei din tribul Ascaris şedeau tolăniţi în iarbă, între sclavi şi restul trupei pentru a forma ariergarda, care urma să păzească spatele micii armate, de îndată ce negrul ar fi sosit din sat.

În cele din urmă s-a auzit un zgomot de paşi de pe poteca ce venea dinspre sat. Albii şi arabii înarmaţi şi-au îndreptat privirile în acea direcţie. În loc să vină numai o singură persoană, spre ei s-a îndreptat o mică ceată. Jensen s-a ridicat şi s-a apropiat de ei. Întrebându-i cu o voce joasă:

— Cine sunteţi?

— Sunt eu, Mbogu, sosi răspunsul.

Mbogu era numele negrului care primise banii pentru aducerea fetei. Satisfăcut de acest răspuns. Jensen le-a făcut semn să se apropie, fiind însă mirat de ce erau mai mulţi la întâlnire şi nu doar negrul cu care au perfectat răpirea.

Dar a înţeles imediat de ce negrul nu venise singur, pentru că ceea ce au adus era întins pe o targă purtată de doi oameni Jensen abia s-a stăpânit să nu înjure.

Nu cumva aceştia aduceau un cadavru. Plata era pentru ca fata să fie adusă vie. Ajungând lângă albi, cei care au sosit dinspre sat au pus targa jos.

Unul dintre ei a spus:

— Iată ce a cumpărat aurul vostru.

Pe urmă, s-a întors dispărând împreună cu ceilalţi. Malbin s-a uitat spre Jensen. Corpul de pe targă era acoperit cu o pătură.

— Hai să vedem ce am cumpărat. Vom primi poate ceva bani şi pentru un cadavru, mai ales că pe soarele acesta fierbinte, nu vom mai putea arăta nimic când vom ajunge la cei cu recompensa.

— Dobitocul! Trebuia să îşi închipuie că o vrem vie pe fată, mormăi Jensen.

Apucând de un colţ al păturii, o smuci cu putere. Dar ceea ce a văzut pe targă l-a făcut să scoată o serie de înjurături teribile, pentru că mortul era Mbogu, omul mituit să le aducă fata.

După cinci minute întreaga trupă a celor doi a pornit spre apus, avându-i pe cei din tribul Ascaris drept scut împotriva unui atac din spate, la care se puteau aştepta în orice moment.

CAPITOLUL VI – Un fiu vrednic de tatăl său.

Prima noapte petrecută în junglă a rămas multă vreme întipărită în memoria fiului lui Tarzan. De fapt. Nu a fost ameninţat de nici un animal fioros, nici nu a văzut vreun indigen fioros, dintre cei care credea că ar trăi în acele ţinuturi.

Chiar dacă s-ar fi arătat una dintre aceste fiinţe, băiatul nu ar fi fost deranjat din gândurile lui sumbre.

Conştiinţa lui era zguduită de suferinţa pe care o pricinuise mamei lui. Deznădejdea îi era şi mai mare pentru că se acuza pe sine tot timpul.

Moartea americanului nu i-a pricinuit nici o remuşcare, pentru că ştia că hoţul şi-a meritat soarta. Singurul regret în legătură cu acest incident era că a trebuit să îşi schimbe toate planurile pe care le avusese.

Nu se mai putea întoarce la părinţii lui aşa cum a vrut. Frica de legea acestei ţări primitive, lege despre care citise

în atâtea cărţi de aventuri, l-a făcut acum să devină un fugar.

Acum nu mai avea curajul să se înapoieze pe coastă, nu pentru că i-ar fi fost teamă pentru sine, ci fugise pentru a-i scuti pe părinţii lui de alte necazuri, precum şi de ruşinea de a le apărea numele într-un proces. Iar procesul era intentat pentru crimă.

Dar după ivirea zorilor, starea lui sufletească s-a îmbunătăţit simţitor. Când soarele s-a ridicat pe cer, o nouă speranţă a renăscut în inima sa.

Sigur că se va întoarce în lumea civilizată, dar pe alt drum. Nimeni nu va bănui că există o legătură între crima din acel port rătăcit pe coasta de vest a Africii şi un băiat nevinovat.

Ghemuit lângă marea maimuţă antropoidă, pe creanga unui copac secular, bietul băiat a tremurat întreaga noapte, fără să închidă un ochi. Pijamaua subţire pe care o purta nu l-a apărat de umezeala rece a junglei, aşa că doar partea cu care se lipise de maimuţă se încălzise puţin. Deci, era extrem de fericit de soarele care îşi împrăştia căldura sa binefăcătoare, precum şi de lumina puternică a zilei. Binecuvântat fie soarele care alină toate suferinţele de pe pământ!

L-a scuturat pe Akut de un braţ ca să îl trezească.

— Hai, îi spuse nerăbdător, îmi este frig şi foame. Să mergem la soare să ne căutăm ceva de mâncare. Uite acolo! adăugă băiatul, arătând spre un luminiş, unde nu erau decât nişte tufe. Sări din copac cu sprinteneală. Akut însă a adulmecat cu atenţie aerul curat al dimineţii. Apoi satisfăcut că nu îi pândeşte nici o primejdie, a coborât pe pământ, lângă băiat.

— Numa şi Sabor se ospătează cu cei care coboară din copac fără să se uite bine în jur. Cei care mai întâi se uită în jur se vor ospăta cu cei neatenţi.

Aceasta a fost prima lecţie pe care maimuţa i-a dat-o fiului lui Tarzan privind obiceiurile vieţii din pădurea africană. Pe

urmă, au plecat unul lângă celălalt, spre poiană, unde băiatul a dorit să se încălzească.

Maimuţa i-a arătat locurile cele mai bune unde să sape după viermi şi şoricei, dar băiatului nu i-a prea venit să mănânce astfel de lucruri greţoase. Dar a mâncat câteva ouă crude, cărora le-a supt conţinutul, apoi nişte rădăcini gustoase descoperite de Akut. Dincolo de poiană, după ce au trecut peste un mic deal, au dat peste apă. Era un lichid cald, care mirosea urât, într-o adâncitură de pământ, ale cărui margini erau călcate de nenumăratele animale din pădure. Chiar în momentul în care cei doi s-au apropiat de apă, o cireadă de zebre s-a îndepărtat de acolo după ce a băut din apa binefăcătoare.

Dar băiatului îi era foarte sete aşa că nu a ţinut cont de nimic şi a băut pe săturate. În tot acest timp, Akut era cu capul ridicat, pândind în jur, ca nu cumva să fie luaţi prin surprindere de vreun animal de pradă.

Când s-a aplecat să bea şi el, i-a atras atenţia băiatului să fie şi el cu ochii în patru, totuşi, şi-a ridicat de mai multe ori capul, aruncând priviri atente spre un tufiş mare, care se găsea cam la o sută de metri, de partea cealaltă a gropii cu apă. După ce a băut pe săturate, s-a ridicat şi îi vorbi băiatului în limba lor comună, a marilor antropoizi din Africa.

— Nu vezi nici o primejdie prin apropiere? a întrebat Akut.

— Nu văd nimic deosebit, răspunse băiatul. Nu s-a mişcat nimic în timp ce tu ai băut

— Trebuie să ştii că ochii nu sunt întotdeauna foarte folositori în junglă, spuse maimuţa.

După ce a văzut că băiatul nu a înţeles sensul celor spuse de el, a continuat:

— Aici. Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să ştii să îţi foloseşti urechile, dar mai ales nasul. Gând am sosit aici să bem şi am văzut zebrele fugind de îndată ce ne-au simţit, am ştiut că din partea aceasta a apei nu este nici o primejdie, altminteri zebrele ar fi fugit înainte de sosirea

noastră. Totuşi m-am gândit că s-ar putea ca din partea cealaltă să fie un pericol. În direcţia unde bate vântul. Nu puteam deci simţi nici un miros din cauză că vântul bătea în acea direcţie, aşa că mi-am ciulit urechile şi mi-am încordat văzul, pentru a cerceta partea aceea unde mirosul nu mă poate ajuta.

— Şi nu ai descoperit nimic, nu-i aşa? râse Jack.

— Dimpotrivă, l-am descoperii pe Numa, leul. Stând la pândă în acel tufiş, unde creşte iarba aceea înaltă, zise Akut arătând cu mâna.

— Un leu? exclamă băiatul De unde ştii tu. Când eu nu văd nimic?

— Şi totuşi. Numa este acolo, zise marele antropoid. Mai întâi l-am auzit căscând Pentru tine căscatul lui Numa nu se deosebeşte de alte zgomote pe care vântul le face prin iarbă sau copaci, dar mai târziu vei învăţa să deosebeşti una de alta. Am mai văzut că iarba cea înaltă s-a aplecat, când vântul nu bătea deloc.

Maimuţa a continuat după o scurtă pauză

— Uită-te cu multă atenţie. Iarba este aplecată în dreapta şi stânga leului, iar când respiră, firele de iarbă din faţă se apleacă. Vezi? Acele mişcări într-o parte şi alta nu sunt provocate de nici un vânt. Iarba din jur nu se mişcă la fel.

Băiatul privea cu încordare în cele din urmă a înţeles toate explicaţiile lui Akut şi a scos o exclamaţie de surpriză

— Da, spuse îl văd. Uite acolo, cu capul întors spre noi Nu cumva ne pândeşte?

— Desigur că ne pândeşte, mai spuse Akut. Dar acum nu este nici o primejdie. Nu trebuie să ne apropiem însă prea mult. Pentru că îşi păzeşte prada. Acum are stomacul plin. Căci am auzi cum îi trosnesc oasele pe care le mestecă printre dinţii săi puternici.

Akut a continuat liniştit:

— Acum se uită la noi din curiozitate. În curând se va scula, ca să vină să bea apă. Nu îi este frică de noi, dar nici nu doreşte să ne atace. Nici nu ne va băga în seamă.

Antropoidul şi-a continuat lecţia:

— Acum ai un prilej foarte bun să îl cunoşti pe Numa. Cu cât ştii mai multe despre locuitorii junglei, cu atât trăieşti mai mult. Pe noi, maimuţele mari, când suntem multe în grup, Numa ne lasă în pace, pentru că şi noi avem colţi lungi şi puternici. Singur însă nu m-aş măsura cu el.

Terminându-şi pledoaria, marele antropoid s-a întors spre Jack.

— Să mergem să dăm o raită în jurul lui, dar trebuie să fii totuşi atent, că acest animal face întotdeauna ceva la care te aştepţi cel mai puţin. Deci, atenţie cu urechile, ochii şi nasul. Ţine minte, că în fiecare tufiş se poate ascunde un duşman. Ferindu-te de Numa, poţi cădea în ghearele soţiei lui, Sabor, leoaica fioroasă. Acum vino după mine, sfârşi Akut luând-o pe ocolite spre locul unde se adăpostea leul.

Jack l-a urmat imediat, având toate simţurile încordate.

— Asta este viaţa aici în junglă! îşi zise el în sinea lui, uitând de planurile concepute mai devreme, de a ajunge pe coastă pe un alt drum şi de acolo să plece cu prima ocazie spre Londra.

Acum se gândea la bucuria sălbatică de a trăi şi de a-şi măsura forţele cu puterea şi cruzimea animalelor din junglă, care vânau pe lumină sau pe întuneric, în pădurea neîmblânzită a Africii.

Nu îi era frică deloc, pentru că tatăl său nu avea de unde să-i transmită acest sentiment, ci doar onoare şi conştiinţă, iar aceste sentimente l-au tulburat deseori în lupta lor cu dragostea de libertate, care îi stăpânea sufletul.

Akut şi Jack s-au oprit la o mică distanţă de Numa. Jack a simţit imediat mirosul neplăcut al animalului şi faţa i s-a luminat de un zâmbet.

Ceva îi spunea că acest miros îi este cunoscut şi că l-ar fi recunoscut dintre mii de mirosuri, chiar dacă Akut nu i-ar fi atras atenţia asupra prezenţei regelui animalelor. Era un miros cunoscut, ciudat de cunoscut.

Acest miros i-a zbârlit părul de pe ceafă, iar instinctiv buza de sus i s-a ridicat, scoţându-i la iveală dinţii, de parcă ar fi dorit să mârâie ameninţător. A avut senzaţia că pielea din jurul urechilor i se întinde, gata să perceapă orice mişcare.

Toate acestea îi dădeau impresia că este pregătit pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Prin întreg corpul simţi un fior plăcut, ce nu mai simţise niciodată până atunci. Imediat a devenit un alt om: o creatură sprintenă şi atentă.

Aceasta a fost schimbarea care s-a produs de îndată ce Jack a simţit mirosul leului feroce.

Până atunci nu a văzut nici un leu, pentru că Jane Porter a făcut tot ce a putut ca să îl împiedice să cunoască animalele junglei. Dar băiatul a văzut nenumărate fotografii cu lei şi murea de curiozitate să privească cu proprii săi ochi la regele animalelor în came şi oase.

Mergând după Akut, îşi ţinea capul într-o parte, privind cu un ochi înapoi, peste umăr, în speranţa că Numa se va ridica de pe vânatul său şi se va arăta.

Deodată atenţia i-a fost atrasă de cu totul altceva, decât leul din în tufiş. Auzi un ţipăt de prevenire al lui Akut şi îndreptându-şi privirea spre cărare, văzu drept în faţă ceva care l-au făcut să îi treacă un fior prin şira spinării.

Era o leoaică ascunsă pe jumătate într-un tufiş, o creatură frumoasă şi suplă. Ochii ei galbeni-verzui priveau drept în ochii băiatului.

Nici zece paşi nu îi despărţeau, iar la douăzeci de paşi era maimuţa, care îi dădea diverse sfaturi băiatului. În acelaşi timp, adresa insulte animalului, cu intenţia vădită de a atrage atenţia animalului spre el. Dându-i lui Jack timp să alerge până la un copac unde să se urce şi să se pună la adăpost.

Dar Sabor nu era atentă la antropoid. Se uita ţintă la Jack, care se găsea între ea şi soţul ei, crezând că băiatul intenţiona să îl atace pe regele animalelor.

Leoaicele sunt animale care se enervează repede, iar ţipetele lui Akut o scoteau din răbdări. Scoase un mârâit ameninţător şi făcu un pas spre Jack.

— În copac! strigă Akut din răsputeri.

Băiatul s-a întors şi a vrut să fugă, dar leoaica a sărit să atace. Copacul nu era decât la câţiva paşi, iar o creangă groasă atârna cam la trei metri de pământ.

Jack sări spre creangă şi se trase cu repeziciune în sus. Una din labele animalului l-au lovit în şold rupându-i pantalonii de pijama.

Băiatul, pe jumătate gol acum, era la adăpost, când animalul a mai sărit o dată după el. Akut, dintr-un alt copac din apropiere, striga la leoaică, aruncându-i cuvinte de ocară, iar Jack, imitându-şi profesorul, se căznea şi el să supere animalul după cum ştia mai bine.

Amândoi s-au convins însă repede că vorbele lor nu vor alunga ferocele animal de sub copacii în care s-au adăpostit şi s-au gândit să caute ceva cu care să arunce în leoaică.

Dar nu aveau mai nimic, decât nişte crengi uscate cu care aruncau în animalul de sub ei. Aşa cum făcuse şi Tarzan cu douăzeci de ani în urmă, când dorea să întărite şi să supere marile feline din junglă.

Leoaica însă nu a mai pierdut multă vreme în jurul copacului. Dându-şi probabil seama, că îi era zadarnică furia, sau poate împinsă de foame, s-a îndepărtat majestuos, până la locul unde era leul cu prada sa.

Scăpaţi de această primejdie, Akut şi Jack au coborât din copac, reluându-şi drumul Akut l-a certat pe băiat pentru lipsa lui de atenţie.

— Dacă nu ai fi fost atât de concentrat asupra leului, ai fi simţit prezenţa leoaicei mai repede, spuse acesta.

— Dar şi tu ai trecut pe lângă ea, fără să o vezi, ripostă Jack.

Akut s-a întristat

— Uite aşa trăim şi murim noi, cei care trăim în pădure Eşti atent o viaţă întreagă şi numai o clipă de neatenţie şi.

Akut scrâşni din dinţi de parcă ar fi ros nişte oase cu fălcile sale puternice.

— Să ne fie asta o lecţie, a încheiat antropoidul, dar trebuie să ţii minte că nu trebuie ca ochii, nasul şi urechile să fie îndreptate toate în aceeaşi direcţie.

În noaptea următoarea, lui Jack i-a fost şi mai frig, aşa cum nu simţise frigul niciodată în viaţa lui. Ce a mai rămas din pijama nu prea îl mai încălzea.

A doua zi a trebuit să stea mai mult ca să se încălzească la soarele din poiană.

Gândul lui era să meargă spre sud, apoi să o ia din nou spre vest, spre coastă, în căutarea unei aşezări umane. Nu îi spusese nimic lui Akut despre acest plan, pentru că ştia că bătrânul antropoid nu ar fi dorit să se despartă de el pentru nimic în lume.

Au rătăcit prin junglă mai bine de o lună, timp în care Jack a învăţat asprele legi ale vieţii în pădurea africană iar trupul său a început să se călească pentru această viaţă aspră.

Moştenise de la Tarzan statura şi musculatura puternică, deci nu avea nevoie decât de adaptarea la condiţiile vieţii în junglă. S-a obişnuit deasemenea să escaladeze şi să se deplaseze prin copaci.

Chiar la înălţimi foarte mari. Nu simţea ameţeală, iar curând deprinse meşteşugul deplasării rapide prin balansul crengilor şi aruncarea prin aer. Sărea din creangă în creangă cu o agilitatea mai mare decât Akut.

Stând mult timp la soare, pielea i s-a bronzat şi s-a adaptat la schimbările de temperatură. Într-una din zile, şi-a scos cea mai rămas din pijama şi s-a scăldat în râu împreună cu Akut.

O maimuţă mică i-a furat singurul articol de îmbrăcăminte şi fugi cu cârpa departe în pădure. La început, Jack s-a necăjit mult din această cauză, dar şi-a dat seama că a fi pe jumătate îmbrăcat este cu mult mai incomod decât a fi dezbrăcat complet.

S-a obişnuit însă foarte repede să umble dezbrăcat şi se simţea foarte bine şi liber în toate mişcările sale. De multe ori îi venea să zâmbească la surprinderea colegilor lui, dacă l-ar fi văzut în această postură.

Desigur că l-ar fi invidiat însă pentru întreaga libertate de care beneficia şi gândindu-se la ei, începea să îi pară rău de cei care sunt încorsetaţi în restricţiile lumii civilizate. Dar gândul la colegii săi care trăiau în confortul locuinţelor lor din Anglia, îi aducea în faţa ochilor imaginea părinţilor săi dragi.

În aceste clipe, îl grăbea pe Akut să meargă mai repede acum, pentru că o luaseră deja spre apus. Maimuţoiul credea că sunt în căutarea unui trib din specia băiatului, iar Jack l-a lăsat să creadă că ar avea dreptate.

Va avea suficientă vreme să îi explice planul său când se vor apropia de lumea civilizată.

Într-o zi, pe când înaintau prin junglă, au zărit pe neaşteptate, un sat de indigeni, unde câţiva copii se jucau lângă un pârâu. Inima băiatului tresări de bucurie la vederea lor; nu văzuse fiinţă omenească de mai bine de o lună.

Ce diferenţă era între el şi copii aceştia sălbatici în pielea goală? Doar culoarea pielii şi atât. Nu erau şi aceştia tot fiinţe umane, create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu?

Porni deci spre ei, însă Akut a mormăit ceva, apucându-l de un braţ, pentru a-l opri. Băiatul s-a împotrivit şi pomi în fugă spre copii care se jucau în apă.

La strigătul lui, toţi copiii care se jucau şi-au ridicat capetele. O clipă s-au uitat unul la celălalt, apoi au rupt-o la fugă de spaimă, spre sat.

Cei din sat, au considerat ţipetele copiilor drept semnalul apropierii unor animale sălbatice şi drept urmare, şi-au făcut apariţia vreo douăzeci de indigeni, înarmaţi cu suliţe şi scuturi, gata de luptă.

Jack s-a oprit când a văzut reacţia copiilor, contrară intenţiilor sale de prietenie. Zâmbetul de pe buzele sale a dispărut imediat ce a văzut că războinicii se îndreaptă ameninţător spre el.

Akut i-a strigat să fugă imediat, avertizându-l că băştinaşii îl vor omorî.

Băiatul a stat un moment nemişcat, uitându-se la războinicii care se apropiau. Apoi a ridicat o mână, cu palma deschisă spre ei, în semn de pace, strigându-le că el vine ca prieten şi că nu dorea decât să se joace cu copii lor.

Desigur că băştinaşii nu au înţeles cuvintele lui, căci răspunsul lor a fost ceea ce era normal ca o fiinţă goală să primească după ce s-a năpustit asupra unor copii: o ploaie de suliţi, care s-au înfipt în copacii din jurul băiatului, din fericire însă băiatul rămânând teafăr. Atunci, Jack a simţit din nou cum i se zbârleşte părul până în creştetul capului. Pupilele i s-au micşorat, iar ochii îi sclipeau de ură, înlocuind expresia de prietenie pe care o abordase cu câteva clipe mai înainte. Scoţând un mârâit, la fel ca orice alt animal dezamăgit, s-a întors şi a fugit. Akut îl aştepta într-un copac şi cum l-a văzut, a coborât şi i-a spus să se grăbească. Ştia foarte bine că numai ei doi, goi şi neînarmaţi, nu se puteau măsura cu atâţia războinici negri, care bineînţeles îi vor căuta şi prin junglă, până la o oarecare distanţă de satul lor. Dar acum fiul lui Tarzan făcea cunoştinţă cu un alt fel de sentiment. Venise cu inima deschisă de copil să îşi ofere prietenia unor fiinţe ca şi el. În schimb, a fost primit cu duşmănie şi a fost atacat. Cei cărora li s-a adresat nici nu l-au ascultat.

Akut insista să se grăbească, dar el dimpotrivă îşi încetinea mersul, arzând de nerăbdare să se bată cu băştinaşii. În sufletul lui, ceva îi spunea că ar fi o nebunie să se lupte cu atâţia războinici bine înarmaţi, iar el avea doar două mâini şi dinţii săi puternici, la care se gândea cum să îi întrebuinţeze mai bine în luptă.

Mergând încet printre copaci, privea foarte des înapoi, deşi nu neglija să fie atent la primejdiile care ar fi putut să apară din faţă. Nu mai era nevoie ca să repete întâmplarea cu leoaica, pentru că lecţia a fost învăţată, întipărindu-i-se în minte.

În urma lor se auzea zgomotul făcut de războinicii care îi căutau şi se îndemnau prin strigăte de luptă. Jack înainta încet, până când s-a lăsat ajuns de urmăritorii săi. Aceştia însă nu l-au observat, pentru că nu le-a trecut prin minte să se uite şi pe sus, prin frunzişul des al copacilor, loc nu prea obişnuit pentru un om să se ascundă.

Grupul de războinici a mers mai departe în adâncul pădurii cam doi kilometri după care au hotărât să se întoarcă înapoi în sat. Sosi astfel prilejul pe care îl aştepta fiul lui Tarzan.

În vinele sale curgea acum sângele răzbunării, încât îşi vedea potrivnicii într-o ceaţă roşie. De îndată ce războinicii au depăşit locul unde era ascuns, Jack a început să îi urmărească.

Akut nu se vedea nicăieri. Era probabil mai în faţă fiind convins că băiatul vine după el. Nu dorea să se expună suliţelor ucigătoare ale negrilor.

Trecând fără zgomot dintr-un copac în altul, Jack îi urmărea pe războinicii care se întorceau acasă. În cele din urmă. Unul dintre ei a rămas în spatele celorlalţi.

Pe faţa băiatului a apărut un zâmbet trist. Sări mai repede printre crengi, până a ajuns deasupra negrului, care nu bănuia ce primejdie îl aşteaptă.

Jack îşi pândea prada aşa cum Şita, pantera, şi-ar fi pândit bietul animal care urma să îi cadă victimă. Scena aceasta, băiatul o văzuse deja de mai multe ori.

Sări pe neaşteptate, în spatele războinicului, iar degetele i s-au înfipt în gâtul adversarului. Datorită forţei şi greutăţii băiatului, negrul a fost trântit la pământ, iar genunchiul care îi apăsa pieptul îl împiedica să respire.

Un rând de dinţi puternici i s-au înfipt în gât, în timp ce era sugrumat de zece degete puternice. Războinicul s-a zbătut câteva clipe, zvârcolindu-se când într-o parte, când în alta, făcând eforturi disperate pentru a se elibera.

Toate încercările sale erau însă zadarnice, iar strânsoarea nu slăbea. S-a simţit ridicat în aer şi târât încet într-un tufiş de la marginea drumului.

CAPITOLUL VII – Dezamăgirea lui Jack.

Akut a observat după un timp că băiatul nu îl urmează. S-a întors atunci să îl caute. Însă nu a mers prea mult, pentru că a trebuit să se oprească în loc, speriat de o apariţie stranie care venea spre el dintre copaci.

Era Jack, însă echipat de nu îi venea să-şi creadă ochilor: într-o mână avea o suliţă lungă, în spate îi atârna un scut oval, aşa cum aveau băştinaşii care îi atacaseră, iar la glezne purta inele metalice. Peste şold avea o bucată mare de piele, iar la curea avea atârnat un cuţit mare.

Imediat cum l-a zărit pe Akut, Jack a început să alerge spre el, arătându-i trofeele, atrăgându-i atenţia asupra noilor sale obiecte. Apoi povesti amănuntele faptei sale vitejeşti.

— L-am omorât numai cu dinţii şi cu mâinile goale, spunea el. Am vrut să mă împrietenesc cu ei, dar ei au preferat să îmi devină duşmani. Acum că sunt înarmat îi voi arăta lui Numa ce înseamnă ca cineva să îmi fie duşman. Singurii noştri prieteni sunt oamenii albi şi maimuţele cele mari. Pe aceştia trebuie să îi găsim, iar pe ceilalţi îi ocolim sau îi vom ucide. Vezi, tot am învăţat ceva de când trăiesc în junglă.

Au făcut un ocol mare în jurul satului atât de neprietenos şi ajungând din nou la râu şi-au continuat drumul spre coastă.

Băiatul se mândrea foarte mult cu noile sale arme şi ornamente. Exersa aruncarea suliţei ore întregi, iar după o vreme a devenit foarte îndemânatic în mânuirea acestei arme.

În timpul drumului, Akut îl învăţa şi alte lucruri folositoare. Acum, băiatul deosebea orice urmă din pădure, jungla devenind o carte deschisă pentru ochii lui ageri.

Simţurile sale s-au ascuţit. Distingea zeci de mirosuri, iar urechile percepeau toate zgomotele pădurii.

Putea să deosebească zeci de specii de animale numai după miros, putând să precizeze dacă animalul se apropie sau se depărtează. Nici nu mai avea nevoie de ochi, pentru a preciza dacă sunt doi sau patru lei, chiar dacă animalele erau la o sută de metri sau chiar la un kilometru.

Majoritatea cunoştinţelor folositoare le-a învăţat de la Akut, dar şi o mare parte le avea în instinct, un simţ deosebit, moştenit de la Tarzan. Începuse să iubească viaţa de pădure.

Continua luptă a inteligenţei şi instinctelor sale cu atâţia duşmani de moarte, care pândeau zi şi noapte, îi plăcea la nebunie, fiindcă se născuse cu aceste sentimente.

Dar cu toată dragostea pe care o purta junglei, era conştient de răul pe care îl făcuse plecând de lângă părinţii săi. Dragostea pentru ei era foarte puternică în sufletul lui ca să îi permită o fericire deplină, deseori fiind foarte trist din acest motiv.

Hotărârea sa de a găsi un port pe coasta de vest a Africii de unde să intre în legătură cu părinţii săi pentru a primi bani de drum spre casă. A rămas neschimbată. Era sigur că ajuns acasă, îi va putea convinge pe părinţi să îi permită să petreacă măcar câteva zile în întinsa junglă africană, atât de dragă şi tatălui său. Aflase de aceste ţinuturi de la tatăl lui, iar acum le-a cunoscut personal. Va dori să revină pe aceste meleaguri, pentru a mai scăpa de restricţiile vieţii din lumea civilizată. Altfel era foarte satisfăcut, deoarece, înaintând spre coastă, avea parte de libertatea şi plăcerile oferite de pădurea sălbatică, fiind şi cu conştiinţa împăcată că se îndreaptă spre un port mai mare, unde se va îmbarca pentru a se reîntoarce la părinţii lui. Se gândea şi la bucuria de a vedea din nou oameni albi, fiinţe din rasa lui,

pentru că îi era dor de oameni, tovărăşia lui Akut fiind destul de plicticoasă.

Altercaţia cu băştinaşii îl mai supăra din când în când, când se gândea cu câtă prietenie s-a îndreptat el spre ei şi cu câtă duşmănie a fost întâmpinat Faţă de nevinovăţia cu care a căutat el prietenia acelor oameni şi de siguranţa cu care s-a apropiat de ei fiind sigur că vor fi ospitalieri, primirea neomenească de care a avut parte a fost o puternică lovitură dată idealurilor sale de copil.

Nu îi mai considera pe băştinaşii negri ca fraţi, ci mai curând ca nişte duşmani din junglă, ca fiare de pradă, chiar dacă umblau în două picioare şi nu în patru.

Zilele treceau una după alta. După atâtea săptămâni de exerciţii în aer liber, muşchii băiatului s-au dezvoltat, iar el a devenit atât de sprinten încât şi flegmaticul Akut se minuna de calităţile lui.

Jack îşi dădea seama de calităţile lui fizice şi încurajat de aprecierile antropoidului, a devenit cam nepăsător la nenumăratele primejdii din pădure. Mergea prin junglă cu capul sus, mândru, sfidând primejdiile.

Când Akut se suia iute într-un copac, de îndată ce simţea mirosul de leu. Jack râdea. Trecând nepăsător prin faţa regelui animalelor. Multă vreme norocul l-a favorizat în aceste primejdioase jocuri.

Leii pe care îi întâlneau, probabil că erau sătui, sau poate chiar curajul acestei creaturi ciudate, care venise de curând în ţinutul lor, îi surprindea atât de mult, încât rămâneau locului, neştiind ce să creadă sau ce să facă. Indiferent de cauză, băiatul a trecut de câteva ori pe sub nasul unui leu enorm, fără să stârnească altceva decât un mârâit de prevenire.

Este însă greu să găseşti două animale sălbatice cu acelaşi temperament. Şi ele se deosebesc la fel de mult ca şi fiinţele omeneşti. Iar dacă zece lei au stat nepăsători faţă de creatura obraznică ce a trecut pe lângă ei, puţin probabil ca al unsprezecelea să reacţioneze la fel.

Regele animalelor are o fire extrem de nervoasă.

Acest animal gândeşte şi judecă situaţia în care se găseşte. Având un creier dezvoltat şi un sistem nervos pe măsură, este supus temperamentului propriu care se modifică datorită unor cauze externe.

A sosit ziua când băiatul s-a întâlnit cu acest al unsprezecelea leu. Jack străbătea o poiană largă, presărată cu tufişuri mari şi dese.

Akut se găsea la câţiva metri mai în stânga lui, când băiatul a simţit miros de leu.

— Fugi Akut! strigă băiatul râzând. Numa este ascuns în tufişul din dreapta mea. Urcă-te repede în copac, Akut! Te voi apăra eu, fiul lui Tarzan, mai adăugă Jack, râzând şi continuându-şi drumul drept înainte, ajungând în dreptul tufişului unde era Numa ascuns.

Maimuţoiul i-a strigat să se ferească. Drept răspuns, băiatul şi-a rotit suliţa deasupra capului, executând câţiva paşi dintr-un dans imaginar de război, arătându-şi dispreţul şi nepăsarea.

S-a apropiat foarte mult de fiorosul animal, până când, cu un mârâit puternic, leul s-a ridicat din culcuş, la zece paşi de Jack. Era o fiară enormă, cu o coamă stufoasă, un adevărat exemplar de rege al junglei, supărat că cineva i-a tulburat liniştea.

Arunca priviri furioase cu ochii săi galbeni verzui. Jack, înarmat doar cu suliţa sa nepotrivită unei lupte cu un asemenea animal, a înţeles imediat că acest leu era diferit de ceilalţi pe care îi întâlnise, dar a mers prea departe să mai poată da înapoi.

Cel mai apropiat copac era la mai mulţi metri spre stânga, dar leul l-ar fi ajuns din urmă, înainte de a ajunge la jumătatea drumului, mai ales că acum leul era pregătit să atace.

Un alt copac era în spatele leului, un salcâm cu ţepi, dar şi acest adăpost era inaccesibil băiatului.

Suliţa lungă din mână şi copacul din spatele leului i-au sugerat o idee, absurdă în felul ei, dar era o speranţă de scăpare. Reuşita era singura scăpare din această situaţie primejdioasă.

Dacă leul apuca să îl atace, ar fi fost prea târziu pentru a-şi realiza planul, deci trebuia să atace el mai întâi. Şi atunci, spre mare uimire a lui Akut, dar şi a leului, Jack sări să îl atace pe fiorosul animal.

Surprins, leul a rămas nemişcat o clipă, suficient timp ca Jack să încerce un exerciţiu sportiv pe care îl exersase pe când umbla la şcoală. A alergat deci spre fiară, ţinându-şi suliţa îndreptată spre leu.

Akut scoase un ţipăt de groază şi de mirare. Leul, cu ochii holbaţi, aştepta atacul, gata să se ridice în picioare pe labele din spate, dorind să îl întâmpine pe acest imprudent cu o lovitură puternică de labă, care ar fi sfărâmat şi ţeasta unui bivol.

Ajuns în faţa leului la doi paşi, băiatul a proptit suliţa de pământ şi mai înainte ca fiara să-i fi ghicit intenţiile, a executat un salt ca la un concurs de sărituri cu prăjina, zburând deasupra animalului, drept în copacul plin de ţepi, unde era în siguranţă, suferind doar nişte înţepături datorită ţepilor numeroşi ai salcâmului.

Akut, care nu a mai văzut o săritură cu prăjina în viaţa lui, sărea şi el de bucurie în sus şi în jos, în copacul său, aruncându-i leului vorbe de ocară. În acest timp, Jack căuta un loc mai comod în salcâmul plini de ţepi lungi, încercând să îşi facă acest adăpost cât mai primitor.

Scăpase cu viaţă din această încercare, dar durerile provocate de ţepi copacului erau neplăcute. Mai ales că Numa nu avea de gând să plece de sub el.

Abia după o oră s-a hotărât leul să plece, străbătând poiana şi dispărând în junglă. Jack a coborât din copacul neospitalier, fiind acum atent să nu îşi mai provoace şi alte răni pe lângă înţepăturile pe care le căpătase în saltul deasupra regelui animalelor.

Au trecut mai multe zile, până când rănile i s-au închis. Dar aceasta a fost o lecţie folositoare, Jack hotărând să nu mai înfrunte primejdii fără rost.

De acum încolo îşi va asuma riscurile unei aventuri, numai dacă nu sunt alte alternative de scăpare mai bune şi mai sigure.

Akut lingea rănile băiatului, aplicând cel mai bun tratament la îndemână în junglă. Rănile lui Jack s-au închis repede, datorită rezistenţei organismului său tânăr.

Când băiatul s-a însănătoşit, au pornit-o din nou la drum spre coasta de vest a Africii, fiind cuprinşi de bucuria apariţiei unor noi locuri, cu noi fiinţe de înfruntat.

În cele din urmă a sosit şi momentul pe care Jack îl aşteptase atât de mult: întâlnirea cu semenii săi. Trecând prin jungla deasă, băiatul, care cerceta toate urmele întâlnite, a descoperit o urmă veche, dar vizibilă clar pe pământul umed: urma evidentă a unui alb, încălţat cu ghete europene.

Cărarea, pe care se putea observa că trecuse un număr mare de oameni, ducea spre nord, fiind perpendiculară pe direcţia de deplasare a celor doi. Însă, fără îndoială că cei care se duceau în acea direcţie ştiau unde se află cel mai apropiat oraş civilizat.

Jack s-a hotărât să îi ajungă din urmă, măcar pentru plăcerea de a discuta cu fiinţe de neamul lui. Era peste măsură de nerăbdător să pornească după acea ceată care trecuse pe acolo.

Akut însă stătea la îndoială, nedorind să întâlnească alţi oameni, indiferent de culoarea pielii. Pe Jack nu îl considera om, ci mai degrabă făcând parte din neamul lui, fiind fiul lui Tarzan, regele maimuţelor.

Akut nu s-a lăsat înduplecat şi a încercat să îl convingă că vor da şi peste un trib de neamul lui, peste care va domni, aşa cum făcuse şi tatăl său. Jack însă dorea neapărat să întâlnească oameni albi, vrând să trimită veşti despre el părinţilor săi.

Abia atunci Akut a ghicit adevărul călătoriilor prin junglă: faptul că Jack doreşte să se înapoieze la părinţii săi. La acest gând, bătrânul maimuţoi s-a întristat peste măsură, îl iubea pe Jack aşa cum îl iubise pe Tarzan, cu devotamentul unui câine credincios. În inima lui, nutrise speranţa că el şi băiatul nu se vor despărţi niciodată.

Şi iată că aceste vise atât de scumpe lui vor dispare. Hotărâse să rămână credincios băiatului, atâta vreme cât vor fi împreună.

A acceptat hotărârea lui Jack de a pomi pe urma cetei oamenilor albi, ştiind că această călătorie va fi ultima pe care o vor face împreună.

Urma nu era mai veche de două sau trei zile, aşa că luând în considerare viteza redusă de deplasare a caravanei, îi vor putea ajunge în câteva ore de mers rapid. Mai ales că cei doi nu aveau de cărat greutăţi şi se deplasau şi pe sus, pe crengile copacilor, când vegetaţia de pe sol le împiedica mersul.

Jack deja pornise înainte pe urmele cetei şi a fost primul care după câteva ore de mers a observat ariergarda micii armate, pe care dorea să o ajungă cât mai repede.

Erau vreo douăzeci de băştinaşi, care transportau greutăţi mari în spate şi au rămas mai la urmă, fie datorită oboselii, fie datorită slăbiciunii. Câţiva soldaţi le dădeau mereu ordine să se deplaseze mai repede.

Când ordinele nu erau destul de bine înţelese, soldaţii îi loveau pe băştinaşi cu brutalitate, pentru că primeau ordine de la doi albi cu bărbi mari. Blonde, care le acopereau faţa în întregime.

Băiatul era cât pe aici să strige spre ei, formule politicoase de salut, însă vorbele i-au îngheţat pe buze la vederea unei scene, care i-a transformat bucuria într-o furie fără margini.

Cei doi albi mânuiau fiecare câte un bici, cu care îi loveau pe bieţii negri, peste spatele lor gol, care abia se mai

puteau mişca sub enormele lor poveri, pe care. Nu le-ar fi putut duce nici oameni voinici şi odihniţi.

Din când în când, soldaţii arabi şi cei doi albi, aruncau priviri speriate în spate, de parcă ar fi aşteptat, în orice moment, să fie atacaţi din acea direcţie.

Jack a încetinit ritmul marşului său forţat şi mergea în urma cetei privind dezgustat la chinurile la care erau supuşi bieţii cărăuşi.

Akut l-a ajuns din urmă şi mergea lângă stăpânul lui, însă nu era foarte şocat de cele ce se întâmplau în faţa lor, mârâind doar când câte un biet negru era bătut fără milă, fără să fi avut vreo vină.

După o vreme s-a uitat întrebător la băiat. Acum că i-a ajuns din urmă pe cei de acelaşi neam cu el, de ce nu aleargă să le vorbească? I-a pus multe întrebări pe această temă.

— Aceştia sunt canibali, spuse băiatul în cele din urmă. Nu vreau să merg alături de ei, pentru că nu aş suporta multă vreme felul lor inuman de a se purta. Le-aş sări în gât şi i-aş ucide, la prima ocazie când ar mai ridica biciul asupra unui om.

După o clipă de gândire a spus:

— Oricum, nu ar strica dacă m-aş duce să îi întreb în ce direcţie este cel mai apropiat port. Pe urmă m-aş duce în treaba mea.

Akut nu i-a răspuns, iar băiatul a coborât din copac, îndreptându-se spre mica armată. Când a ajuns cam la o sută de metri de ei, unul dintre cei doi albi s-a întors şi l-a zărit.

Imediat a dat alarma, ridicând arma trăgând un foc spre Jack. Glonţul a trecut pe lângă ţintă, lovind frunzele unui copac din apropiere.

După câteva clipe, atât albul celălalt, cât şi soldaţii din ariergarda, au început să tragă salvă după salvă, de parcă ar fi avut de a face cu o armată foarte puternică.

Jack a sărit şi s-a adăpostit după un copac gros.

Atâtea zile de marş, într-o teroare fără margini, i-a făcut pe cei din ceată extrem de nervoşi şi orice zgomot al pădurii îi făcea să creadă că vor fi atacaţi. Aşa se explică, de ce toţi trăgeau la nimereală, mai mult de frică, crezând că sunt atacaţi de şeic şi neamul lui sângeros.

Apariţia neaşteptată a unui războinic alb şi gol a fost un motiv suficient să declanşeze această descărcare de nervi şi praf de puşcă. Strigătul lui Malbin a fost suficient ca toţi ceilalţi să creadă că sunt atacaţi şi că trebuie să se apere. În cele din urmă împuşcăturile au încetat şi toţi au vrut să vadă asupra cui s-au atras atâtea sute de gloanţe Din discuţiile care au urmat, a reieşit faptul că numai Malbin văzuse acea fiinţă.

Dar şi nişte băştinaşi au spus că au văzut o fiinţă albă dar descrierile difereau de la un negru la celălalt.

Jensen nu mai ştia ce să creadă pentru că unul declarase că inamicul era înalt de patru metri şi avea corp de om şi coadă de elefant.

Altul a spus că a văzut trei arabi de o statură uriaşă cu bărbi lungi şi negre. Au hotărât să cerceteze şi nu au găsit nici urmă de inamici, pentru că Akut şi Jack s-au ascuns când au văzut că sunt din nou întâmpinaţi cu ostilitate.

Jack era deprimat şi trist. Nu i-a trecut încă supărarea provocată de incidentul cu copiii din satul cu băştinaşi de pe malul râului. Că iată din nou a întâlnit aceeaşi atitudine, dar de la nişte oameni, printre care se găseau şi albi, fiinţe din rasa lui.

— Animalele mici ale junglei fug de mine îngrozite, murmură el. Animalele mari sunt gata să mă rupă în bucăţi când mă văd. Oamenii, dacă sunt negri mă atacă cu suliţele. Uite acum şi oamenii din aceeaşi rasă cu mine au tras asupra mea şi m-au gonit. Oare întreaga lume trebuie să fie împotriva mea? Fiul lui Tarzan nu îl are ca prieten decât pe Akut?

Bătrânul antropoid s-a apropiat de Jack. Fiul lui Tarzan.

— Maimuţele din neamul meu îţi vor fi singurii tai prieteni, pentru că singurul prieten al lui Jack este Akut. Ai văzut că cei din neamul tău nu te doresc. Să mergem să căutăm maimuţe, cei care sunt din neamul meu şi al tău.

Limba marilor maimuţe antropoide este o combinaţie de sunete guturale monosilabice, însoţită de gesturi semnificative. Traducerea exactă deci nu este posibilă, la fel cum am traduce dintr-o limbă în alta, dintre cele vorbite de oameni.

Însă acestea erau cele ce dorise Akut să spună, iar Jack a înţeles foarte bine sensul lor. Au plecat amândoi, tăcuţi, fiecare cu gândurile sale.

Akut se bucura că băiatul a rămas cu el, dar Jack era supărat şi dornic de răzbunare. În cele din urmă a hotărât să dea un răspuns celor spuse de Akut.

— Foarte bine, Akut. Să mergem acolo unde zici tu. Să găsim maimuţele cele mari. Poate singurii noştri prieteni pe lumea aceasta.

CAPITOLUL VIII – O nouă decepţie.

A trecut un an de când cei doi suedezi au fost goniţi din ţinuturile sălbatice unde era aşezarea şeicului. Mica Meriem tot se mai juca cu păpuşa Geeka, revărsându-şi întreaga dragoste asupra acelui obiect, care nici cu un an în urmă nu era frumos, dar care devenise acum o mică ruină.

Pentru Meriem însă, nu era nimic mai frumos şi mai scump decât această păpuşă urâtă. Toate speranţele, necazurile şi ambiţiile le destăinuia urechilor surde ale capului de fildeş, atât de diform. Oricâte necazuri ar fi avut, fetiţa tot mai avea speranţe şi ambiţii de viitor.

Este drept că aceste ambiţii erau mai degrabă de domeniul fantasticului, al unei vieţi de poveşti, dar firul principal era scăparea din ghearele şeicului, sau ale negresei Mabunu şi plecarea undeva, spre necunoscut, unde nici El Adrea să nu pătrundă. Acolo s-ar fi jucat toată ziua, înconjurată de flori, de păsări şi de micile maimuţe care se zbenguiau prin vârfurile copacilor.

Meriem şedea turceşte la rădăcina unui copac mare, care crescuse la marginea satului, chiar lângă zidul de apărare. Era ocupată cu ridicarea unui cort de frunze pentru Geeka.

În faţa cortului erau bucăţele de lemn, frunze mici şi uscate şi câteva pietre, care reprezentau pentru ea, vesela şi tacâmurile unei cine imaginare. În tot timpul micului ceremonial, fetiţa vorbea cu păpuşa, pe care o aşezase pe pământ, proptind-o cu nişte crenguţe, de parcă ar fi stat la masă. Era atât de concentrată în jocul ei, încât nu a observat o uşoară mişcare a ramurilor de deasupra ei, care se îndoiau sub greutatea unei fiinţe care a pătruns dinspre junglă până acolo. Ea se juca mai departe, fericită, fără să îi pese de nimic, în timp ce doi ochi o priveau fără să clipească.

În acea parte a satului nu era nimeni numai Meriem, pentru că satul era aproape depopulat de când şeicul a plecat într-o expediţie de câteva luni spre nord.

Şeicul se întorcea spre casă în aceste momente şi distanţa dintre sat şi caravana lui era de numai o oră de mers prin junglă.

Un an a trecut de când oamenii albi au tras asupra băiatului lui Tarzan, alungându-l din acele locuri, pentru a porni în căutarea singurelor fiinţe, care după părerea lui Akut l-ar fi primit ca prieteni. Jack şi Akut au mers luni întregi spre răsărit, afundându-se în jungla deasă. Acest an a fost foarte important pentru Jack, atât pentru dezvoltarea sa fizică, cât şi pentru a se deprinde în totalitate cu viaţa din pădurea africană. Muşchii i s-au oţelit, devenind un băiat puternic, capabil de deplasări lungi şi de lupte cu fiarele din junglă.

Nimic nu îi mai era necunoscut în pădurea deasă şi primejdioasă, devenind un bun cunoscător al obiceiurilor tuturor animalelor, care trăiesc printre acele locuri sălbatice. Devenise deci o fiinţă cu calităţi fizice extraordinare, dotat şi cu o inteligenţă sclipitoare care îl ajuta în tot ce făcea pentru a supravieţui în acele condiţii

grele. Deşi era încă foarte tânăr, devenise atât de puternic, încât nici chiar Akut nu se mai putea măsura cu el, când se luau la trântă. Akut l-a învăţat să se bată, aşa cum fac maimuţele.

Akut s-a dovedit a fi un pedagog excelent, dar şi Jack era un elev foarte dotat care ştia să profite din plin de calităţile sale fizice şi intelectuale.

Erau în căutarea unei cete de maimuţe mari, antropoide, din neamul lui Akut. Pe drum, se hrăneau cu tot ce le oferea jungla. Vânau zebre şi antilope pentru came. Vânatul cădea sub lovitura dibace de suliţă a lui Jack, sau era prinsă de forţele unite ale celor doi vânători, care dintr-o săritură din copac, prindeau animalul care mergea să bea apă. Jack era acum acoperit cu o piele de leopard, dar această ţinută nu i-a fost impusă de nimeni. După întâlnirea nereuşită cu albii s-a retras în mijlocul junglei şi trăia după instinctul moştenit de la Tarzan.

Purta această piele de leopard, ca un trofeu. Ucisese un asemenea fioros animal de pradă doar cu cuţitul, într-o luptă corp la corp.

Văzuse blana frumoasă a acestui animal şi a pus-o la uscare, dar pielea animalului s-a transformat într-un cuib de viermi urât mirositori şi a fost obligat să o arunce. Mai târziu, din întâmplare, a întâlnit un războinic negru, care rămăsese în urma cetei sale.

Negrul purta o piele la fel ca şi a lui, dar era moale şi frumoasă, pentru că fusese conservată bine. A sărit din copac asupra războinicului înfigându-i în piept cuţitul său lung. Luându-i frumosul trofeu.

Conştiinţa lui nu l-a mustrat pentru că a ucis pentru a-i lua băştinaşului blana pe care o purta acum. În junglă, dreptul asupra celorlalţi era dat de putere şi această filosofie a existenţei dure nu a avut nevoie să-i fie predată de nici un profesor, învăţând din comportamentul celorlalte vieţuitoare ale pădurii.

Jack ştia că negrul l-ar fi ucis, dacă ar fi avut ocazia. Nici el, nici negrul, nu trebuiau să facă parte dintr-o altă categorie de vieţuitoare ale pădurii, ci făceau parte dintr-o lume cu legile ei impuse de supravieţuire.

Fiecare dintre locuitorii junglei nu are decât o singură viaţă, dar care este căutată de ceilalţi pentru a i-o lua. Cu cât este mai mare numărul duşmanilor ucişi, cu atât este mai mare şansa de supravieţuire.

Deci, băiatul s-a îmbrăcat în frumoasa blană a războinicului ucis, satisfăcut de ceea ce făcuse. A pornit apoi după Akut, în căutarea acelor triburi de maimuţe care i-ar fi acceptat cu braţele deschise.

În cele din urmă, căutarea lor a fost încununată de succes. Adânc în inima junglei, departe de prezenţa omului, au dat peste o mică arenă naturală, ca şi aceea, unde Tarzan luase parte la ceremonialul tobelor bătute ritmic de maimuţe. Mai întâi au auzit, de la o distanţă foarte mare, bătăi ritmice de tobe. Mai dormeau încă şi au fost treziţi de sunete ciudate care ajungeau până la ei, de la o depărtare foarte mare.

S-au trezit imediat şi Akut a înţeles semnalul tobelor.

— Maimuţele cele mari! Exclamă el. Este dansul tobelor. Să mergem Korak, fiul lui Tarzan, la ai noştri!

Akut îi găsise băiatului acest nume, cu câteva luni în urmă, neputând pronunţa Jack. Korak ar fi transcrierea aproximativă a sunetelor emise de Akut, iar în limba antropoizilor înseamnă „Omorâtorul”.

Băiatul s-a sculat pe de creanga care i-a servit ca şi pat şi a stat un moment rezemat de copac. Apoi, la lumina lumi, a încercat să pătrundă cu privirea sa ageră, întunericul junglei.

Şi Akut s-a ridicat, scoţând o serie de mârâituri surde, care dovedeau satisfacţia că în sfârşit a întâlnit pe cineva din neamul lui. Alături de el, aceleaşi sunete erau scoase şi de fiul lui Tarzan.

După câteva minute, s-au hotărât să înainteze spre acel loc. Tobele se auzeau dintr-un luminiş inundat de lumina

argintie a lumi.

Akut se deplasa majestuos în lumina lumi, iar lângă el, cu mult mai elegant şi cu mai multă prestanţă păşea băiatul alb, cu pielea fină, în comparaţie cu blana stufoasă şi neagră a însoţitorului său. Jack intona o melodie populară din cele pe care le învăţase la şcoală, la Londra. Era fericit şi nerăbdător.

Sosise momentul mult aşteptat. Revenea, în sfârşit la cei care erau de neamul lui, care trebuiau să îl accepte. În acest din urmă an, în lungul drum spre interiorul continentului, noţiunea de casă şi civilizaţie au pălit, având în faţă doar tribul de maimuţe care l-ar fi primit, nu aşa cum s-a întâmplat cu ultimele sale încercări de a se apropia de oameni.

Viaţa de la Londra era acum mai mult un vis, iar întoarcerea la părinţii lui a amânat-o pentru un viitor îndepărtat. Acest fapt i se părea acum un vis plăcut, dar irealizabil în viitorul apropiat. Toate ideile lui despre civilizaţie erau ascunse în ungherele cele mai ascunse ale creierului său, de parcă nu ar fi existat niciodată acea pane a vieţii sale când a trăit printre oameni albi şi în lumea lor plină de lucruri frumoase şi utile.

Făcând abstracţie de înfăţişarea lui umană şi de intelectul său foarte dezvoltat, era tot o maimuţă ca şi animalul de lângă el, antropoidul Akut.

Într-un moment de bucurie, îi trase maimuţoiului o palmă zdravănă peste spate. Acesta prefăcându-se supărat, s-a repezit asupra lui Jack, cu colţii pregătiţi de atac, încercând să îl prindă cu labele sale păroase.

S-au încăierat, ca şi altădată, tăvălindu-se în iarbă, prefăcându-se că se muşcă unul pe celălalt. Se hârjoneau până oboseau.

În aceste jocuri ale lor, Jack l-a învăţat pe Akut mai multe tehnici de luptă modernă pe care le învăţase el la şcoală, la orele de arte marţiale. Akut l-a învăţat pe Jack cum să lupte ca şi strămoşii lui, care au supravieţuit vitregiilor existenţei

lor, datorită modului acesta de a ataca sau de a se apăra, încă de pe vremea când pământul era acoperit de ferigi, iar crocodilii aveau aripi.

Dar mai era o artă pe care Jack o cunoştea foarte bine, datorită numeroaselor antrenamente de la pension, pe care Akut cu greu a învăţat-o. Este vorba de box.

Akut era surprins că orice atac împotriva băiatului era neutralizat de un pumn puternic primit în bot sau în stomac. De multe ori, a reacţionat de parcă ar fi atacat cu adevărat, pentru că în fond, nu era decât un animal sălbatic al junglei.

Greutatea cea mare în încăierările lor era să îl prindă pe băiat, pentru că după ce se năpustea asupra lui, se trezea bătând aerul cu labele, în timp ce pumnii puternici ai lui Jack curgeau ca ploaia, făcându-l să urle de durere. Akut se dădea întotdeauna învins şi se retrăgea mârâind furios şi timp de o oră sau mai mult era extrem de supărat; supărarea însă îi trecea repede.

De data aceasta însă nu au boxat. S-au trântit unul pe celălalt la pământ, luptându-se câteva minute.

Un miros de animal de pradă le-a întrerupt însă joaca. Şita, pantera, trecea prin apropiere, iar cei doi s-au oprit şi au mârâit în semn de recunoaştere a prezenţei duşmanului.

Pantera a trecut mai departe, fără să bage în seamă prezenţa celor doi. La fel, Akut şi Jack au pornit spre partea pădurii dinspre care se auzeau limpede acele sunete de tobă.

Au ajuns destul de aproape acum, pentru că auzeau şi mârâiturile maimuţelor care dansau, simţindu-le distinct şi mirosul. Băiatul tremura de emoţie, iar blana de pe spinarea lui Akut s-a zbârlit, semn că era fericit.

S-au strecurat în tăcere prin junglă până au ajuns la locul de întâlnire al maimuţelor. Cu cât se apropiau, cu atât erau mai atenţi pentru a nu fi observaţi de santinelele maimuţelor.

În cele din urmă, au putut să vadă clar întreaga scenă din amfiteatrul natural. Pentru Akut această scenă era cunoscută, dar lui Jack totul i s-a părut straniu şi sălbatic.

Maimuţele dansau la lumina lunii, sărind în cercuri neregulate în jurul tobei de pe pământ, unde şedeau trei femele bătrâne, care loveau instrumentul, fără încetare, cu un băţ lung.

Cunoscând firea sălbatică a semenilor săi, Akut şedea cuminte până va trece nebunia dansului. Avea pe urmă destulă vreme să intre în vorbă cu ei, după ce dansul se va termina şi se vor sătura cu toţi din mâncarea care era alături. Se gândea să le vorbească despre el şi Korak, pentru a fi primiţi în mijlocul comunităţii. Probabil că vor fi unii care vor avea câte ceva de obiectat, dar vor fi înfrânţi de puterea lui şi a băiatului.

Bineînţeles, prezenţa lor va fi privită cu bănuială mai multe zile, sau chiar luni, până se vor integra în totalitate în trib şi vor fi consideraţi ca fraţi născuţi în acelaşi trib. Akut spera că a găsit acelaşi trib peste care domnise Tarzan, căci ei ar fi recunoscut imediat superioritatea omului şi l-ar fi ales pe Korak rege al lor, ceea ce era o dorinţă ascunsă a lui Akut.

Cu multă greutate a reuşit să îl convingă pe băiat să nu alerge în mijlocul dansatorilor. Acest act nesăbuit ar fi însemnat moartea lor, pentru că maimuţele în acele momente sunt ca într-o transă şi devin extrem de feroce, fapt pentru care nici cele mai puternice animale ale junglei nu îndrăznesc să le tulbure ritualul.

Luna a început să coboare spre orizontul înalt şi înfrunzit ai amfiteatrului.

Ritmul tobelor s-a rărit, iar dansatorii şi-au încetinit mişcările, până când a răsunat şi cea din urmă bătaie de tobe. Maimuţele enorme s-au repezit spre locul unde îşi depozitaseră mâncarea şi au început să se ospăteze.

Din câte a înţeles Akut, ceremonia a avut loc în vederea alegerii regelui lor. I l-a arătat lui Korak pe masculul enorm

care preluase domnia, care desigur că dobândise această poziţie socială omorându-şi toţi adversarii, sau cel puţin pe predecesorul său.

După ce maimuţele s-au săturat şi o parte din ele s-au întins ca să doarmă la rădăcina unor copaci de la marginea luminişului, Akut l-a apucat de braţ pe Korak şi l-a tras spre el.

— Vino acum! zise el încet. Urmează-mă fără zgomot. Fă exact ce fac şi cu!

S-au urcat pe o creangă groasă, care atârna deasupra amfiteatrului şi au înaintat până la capătul ei. Akut a scos un mârâit uşor de avertisment.

Imediat vreo douăzeci de maimuţe au sărit în picioare şi s-au uitat în toate părţile pentru a vedea cine a produs acel sunet Regele i-a văzut primul şi a scos un răget înfiorător făcând câţiva paşi în direcţia lor. Tot părul de pe corp î se zbârlise, iar întreg corpul i-a înţepenit fiind gata de a ataca aceşti intruşi.

În spatele regelui lor, s-au îngrămădit celelalte maimuţe. Au mers până sub creanga unde erau cei doi şi s-au oprit la o distanţă suficientă ca să nu fie atacaţi prin surprindere. Prudent rege!

Acolo, a început să se legene, de pe un picior pe celălalt, rânjind şi mârâind din ce în ce mai tare. Akut ştia că în acest mod, animalul se enerva pe sine, până va ajunge suficient de furios pentru a-i ataca pe intruşi.

Însă Akut nu dorea să se bată, pentru că venise cu intenţii paşnice spre cei din acest trib. Începu să vorbească:

— Eu sunt Akut, iar acesta este Korak. Korak este fiul lui Tarzan, care a fost rege al maimuţelor din junglă. Şi eu, la rândul meu, am fost rege al maimuţelor care trăiesc pe pământul din mijlocul apei mari de la apus. Am venit să trăim cu voi şi nu dorim să ne luptăm cu niciunul dintre voi. Suntem însă foarte puternici şi vânători iscusiţi! Dorim să ne împrietenim cu voi!

Regele maimuţelor a încetat să se mai legene. Îi privea acum pe cei doi, cu o atenţie deosebită. Ochii lui şireţi nu prevesteau nimic bun.

Era proaspăt în rolul de rege şi avea sentimentul că îşi va pierde această poziţie socială. Prietenul maimuţoiului avea pielea fină şi fără păr şi semăna mai mult cu un om. Iar de om îi era frică, ba chiar îl ura.

— Vreau să plecaţi de aici! zise el mârâind. Dacă nu plecaţi vă voi omorî!

Băiatul lui Tarzan stătea nerăbdător în spatele lui Akut cu inima bătându-i de fericire. Dorea să sară în mijlocul acestor animale păroase şi să spună că le este prieten şi că este unul de-al lor.

Se aşteptase să fie primit cu braţele deschise, dar aceste cuvinte ale regelui îi umpleau sufletul de tristeţe şi de indignare. Băştinaşii au sărit asupra lui şi l-au gonit, iar albii au tras cu arme asupra lui.

Aceasta era ultima lui speranţă de a fi primit într-o societate, unde să i se arate aceeaşi prietenie şi dragoste pe care dorea el să le ofere. Şi iată că este din nou întâmpinat cu ostilitate, fapt care îl înfuria foarte mult.

Regele maimuţelor era chiar sub el acum. Celelalte maimuţe erau într-un semicerc, la câţiva paşi în spatele conducătorului lor, privind cu interes întreaga scenă neobişnuită. Mai înainte ca Akut să îl împiedice sau să îi ghicească intenţia, băiatul a sărit pe pământ, chiar în faţa regelui, care era acum furios, aproape de paroxism.

— Eu sunt Korak! a strigat băiatul. Korak, cel care doreşte să trăiască aici, cu voi ca prieten. Dar văd că ţii vrei să mă goneşti. Foarte bine, voi pleca, dar înainte îţi voi arăta că fiul lui Tarzan îţi este stăpân aşa cum a fost şi tatăl meu. Nu îmi este frică nici de tine şi nici de întreg tribul tău.

În primul moment, regele maimuţelor a rămas încremenit de surprindere. Nu se aşteptase la o tactică atât de directă a adversarilor.

La rândul lui, Akut era la fel de surprins de ceea ce vedea şi îi striga supărat lui Korak să se întoarcă la el. Ştiind că arena era sacră şi că ceilalţi maimuţoi ar sări în ajutorul regelui lor. Însă şi regele era un exemplar extrem de puternic şi nu ar fi fost necesară intervenţia nimănui.

Colţii puternici ai acestor animale mari ar fi fost de-ajuns să se înfigă o singură dată în carnea moale a lui Korak şi totul era pierdut. Şi pentru Akut ar fi însemnat sfârşitul, dar bătrânul maimuţoi nu a mai stat pe gânduri nici un moment.

Sări de pe creangă în ajutorul băiatului, tocmai când regele maimuţelor pomi la atac. Mâinile lungi ale conducătorului tribului s-au întins să îl prindă pe băiat, iar fălcile îi erau pregătite pentru a-i apuca beregata.

Korak a sărit şi el înainte, dar s-a aplecat şi a evitat braţele atacatorului. În momentul în care erau foarte aproape, i-a tras animalului un pumn zdravăn în stomac, cu întreaga sa forţă.

Maimuţoiul enorm a gemut de durere şi a căzut pe spate, agitându-şi labele păroase, neputând să mai respire. Urlete de dezamăgire şi de furie au izbucnit din piepturile celorlalte maimuţe, când şi-au văzut regele doborât. Puşi pe fapte mari, au sărit asupra celor doi necunoscuţi.

Dar Akut era destul de înţelept ca să nu vadă încurcătura în care au intrat şi că lupta devine inegală. Ar fi fost însă zadarnic să îi strige lui Korak să se retragă, pentru că fiecare secundă pierdută ar fi însemnat o condamnare a lor la moarte. Nu avea decât o singură alternativă. L-a înhăţat pe băiat de mijloc şi a alergat în cea mai mare viteză spre un copac înalt, unde s-a urcat, punându-se la adăpost.

Mulţimea hidoasă de animale furioase s-a luat după ei, dar Akut în ciuda vârstei sale înaintate şi chiar încărcat de greutatea pe care o purta, a fost mai iute decât urmăritorii lor.

Dintr-o săritură a apucat o creangă mai groasă şi cu o mare îndemânare a sărit şi s-a adăpostit. Dar nu a rămas în

acel loc.

A alergat înspre mijlocul pădurii, unde în întunericul de nepătruns s-a oprit şi l-a aşezat pe băiat pe frunzele moi.

Maimuţele i-au urmărit un timp, dar cum au început să se disperseze, cei iuţi de cei puternici, s-au întors în amfiteatrul lor, cu urlete de dezamăgire şi furie.

CAPITOLUL IX – Un nou tovarăş.

Korak a rămas foarte trist după primirea duşmănoasă pe care i-au făcut-o maimuţele antropoide. A doua zi a rătăcit prin junglă, fără nici o ţintă, stăpânit de o mare decepţie. Inima îi clocotea de răzbunarea pe care nu şi-a satisfăcut-o. Se uita cu ură la toate vieţuitoarele din pădure, arătându-le colţi şi mormăind fioros de îndată ce simţea prezenţa cuiva. Deprinderile tatălui său din copilărie îi apăreau acum în întregul său comportament, după atâtea luni de trai în comun cu animalele.

Înaintau în direcţia vântului, dar cu multă prudenţă pentru că puteau să cadă victime unor fiare care ar fi stat la pândă. Deodată amândoi s-au oprit, încordându-şi simţurile.

Stăteau nemişcaţi, de parcă erau sculptaţi în stâncă şi ascultau. Nu le tremura nici un muşchi.

Au rămas în această poziţie de aşteptare câteva secunde, după care Korak a înaintat câţiva paşi, cu multă băgare de seamă. Akut l-a urmat imediat. Niciunul dintre ei nu a făcut nici un zgomot în timp ce se mişcau. Se furişau acum prin copaci, dar se opreau foarte des să asculte zgomotele pădurii. Nu era clar ce primejdie era în faţa lor, dar erau siguri că era ceva. În cele din urmă au zărit un gard înalt de lemn, iar dincolo de această întăritură vârful câtorva corturi din piele de capră şi acoperişul de stuf al unor colibe.

Buzele băiatului au schiţat un zâmbet trist. Băştinaşi! Cum îi mai ura! I-a făcut un semn discret maimuţei să rămână locului, în timp ce el s-a dus în recunoaştere.

Vai de nenorocitul de negru care i-ar fi ieşit în calea „Omorâtorului”! Sărind sprinten printre crengile de jos ale copacilor s-a apropiat de gardul înalt.

Auzea o voce de dincolo de gard, chiar lângă întăritură. S-a hotărât să meargă în direcţia aceea.

Un copac mare avea crengile sale dincolo de gard, chiar în locul unde Korak a auzit vocea. Urechile îi spuneau că este o fiinţă omenească şi nu peste mult timp vocea aceea va amuţi pentru totdeauna.

Înainta încet, printre crengile copacului gros deasupra gardului, privind în jos pentru a distinge cui îi aparţinea acea voce misterioasă. În cele din urmă văzu spatele persoanei care vorbea.

Mâna cu suliţa sa lungă se pregătea să azvârle ucigaşa armă chiar în spatele victimei de jos. Se opri o clipă pentru a lua o poziţie mai convenabilă pentru aruncare.

Dar ce rost avea să ucidă acea fiinţă, care de fapt era numai un copil? Impulsul lui de a ucide a fost oprit, iar suliţa a coborât în aceeaşi poziţie în care s-a găsit înainte ca băiatul să-şi fi luat avânt.

S-a aşezat în tăcere, într-o poziţie comodă, privind la mica fetiţă bronzată care se juca sub el. A încetat să mârâie şi să-şi arate colţii.

Deodată figura i s-a luminat de un zâmbet pentru că fetiţa s-a întors, iar Korak o văzu pe Geeka, păpuşa cea urâtă, cu capul de fildeş şi cu corpul din piele de şobolan. Jucăria era foarte caraghioasă.

Luând păpuşa în mână, fetiţa şi-a apropiat obrazul de capul de fildeş al păpuşii, legănând-o spre dreapta şi spre stânga, cântându-i un cântec de leagăn arab. Privirile băiatului.

S-au îmblânzit. Petrecând o oră întreagă admirând jocul nevinovat al fetei din sat.

La început nu a văzut decât un păr negru şi ondulat şi un mic umăr bronzat, acolo unde hăinuţele ei aveau o bretea. Apoi îi văzu genunchiul rotund care îi ieşea de sub fustă, aşa cum şedea cu picioarele încrucişate. Uneori, la câte o mişcare a capului, îi putea observa obrazul.

Băiatul privea cum fetiţa îi făcea semne păpuşii, cu degetul, de parcă ar fi dojenit-o pentru comportarea ei de copil rău. Apoi strângea păpuşa la piept în semn de o mare dragoste.

Korak, uitând pentru câteva clipe de misiunea sângeroasă pe care dorise să o îndeplinească, slăbi strânsoare mâinii care ţinea suliţa, arma alunecându-i din mână. Această mişcare l-a trezit din visul său.

Îşi aminti de intenţia sa criminală de a ucide posesorul acelei voci de după gard. Privi la suliţa sa ascuţită şi apoi la fetiţa nevinovată de sub el în imaginaţia sa văzu suliţa grea zburând în jos. Străpungând corpul firav al acelei fiinţe. Văzu şi păpuşa cum îi cade din mână şi se rostogoleşte în nisip. Korak s-a cutremurai uitându-se furios la suliţa lui, de parcă această armă ar fi avut acele gânduri ucigaşe cu puţin timp în urmă. Se întreba ce ar fi făcut fetiţa dacă el ar fi sărit jos lângă ea.

Desigur că ar fi fugit speriată şi ar fi ţipat. Atunci din nou s-ar fi strâns băştinaşii, înarmaţi cu puşti sau suliţi şi ar fi năvălit asupra lui, gonindu-l sau chiar omorându-l.

Băiatului i s-a pus un nod în gât. Dorea să fie împreună cu semenii lui, deşi nu îşi dădea seama de dimensiunea acestui sentiment. Ar fi dorit să coboare lângă fetiţă şi să îi vorbească, deşi ştia că ar fi fost greu să se înţeleagă, pentru că nu pricepea nimic din ce îi spunea ea păpuşii. Ar fi putut să se înţeleagă prin semne, ceea ce ar fi fost cu mult mai mult decât nimic.

În afară de asta, ar fi dorit să îi vadă întreaga faţă. Din puţinul cât văzuse, şi-a dat seama că fata este frumoasă, dar ea îl atrăgea mai mult prin firea ei drăgăstoasă pe care o observase din grija faţă de acea păpuşă urâtă.

Îşi făcu în cele din urmă un plan. Îi va atrage atenţia apoi va încerca să o liniştească zâmbind şi făcându-i semne care să dovedească intenţiile sale prieteneşti. Se va strecura pe o creangă, ceva mai departe, spre gardul înalt al satului,

unde fata se va simţi în siguranţă faţă de străinul de dincolo.

Nu a apucat să îşi continue planul, căci întreaga sa atenţie i-a fost atrasă de un zgomot mare care venea din partea opusă a aşezării. Dându-se puţin mai la o parte, a putut vedea până la capătul străzii principale către care alergau o mulţime de bărbaţi, dar şi femei şi copii.

Porţile s-au deschis şi o caravană numeroasă a intrat în sat. Erau o mulţime de negri, dar printre ei se găseau şi arabi.

Deasemenea, Korak a văzut multe animale de povară, cămile şi măgari, care purtau greutăţi enorme. Oamenii băteau crunt animalele care nu dădeau nici un semn de împotrivire. Mai departe a văzut o mulţime de. Alte animale: cai, capre şi oi.

În fruntea tuturor călărea un bătrân înalt, cu o privire cruntă, care nici măcar nu se uita la cei care îl salutau sau care de frică, se dădeau la o parte din drumul lui Bătrânul a mers drept spre un cort din piele de capră, care se afla chiar în mijlocul aşezării. S-a adresat unei bătrâne negrese, căreia îi punea diverse întrebări. Apoi a arătat spre locul unde se juca fetiţa, chiar sub copacul unde era ascuns Korak.

— Desigur, că este tatăl ei, gândi băiatul. A fost dus undeva departe şi bineînţeles că primul lui gând era să îşi vadă fetiţa. Ce bucurie pe amândoi! Ea va alerga să se arunce în braţele lui, să o strângă la piept şi să o sărute!

Un oftat prelung îi ieşi din pieptul lui de copil, amintindu-şi fără să vrea, de părinţii lui, care erau departe la Londra.

S-a întors la postul lui, în copacul mai înalt, care era chiar deasupra fetei. Dacă lui nu îi era dat să fie dezmierdat, Măcar să se bucure de fericirea altora.

Se gândea să intre în vorbă cu bătrânul şi să îi ceară voie să vină în sat ca prieten, să o viziteze pe fată. În orice caz, merita să încerce, cel puţin. Va aştepta până bătrânul va

termina cu îmbrăţişările, iar apoi se va arăta, făcând semne de pace şi prietenie.

Arabul păşea încet spre fetiţă. Va ajunge peste câteva clipe la ea şi cel mult se va bucura ea! Ochii lui Korak scânteiau de bucurie, numai la gândul scenei care va urma.

Bătrânul s-a oprit în spatele fetiţei, dar fata sa era tot încruntată. Copila nu l-a observat, pentru că vorbea cu păpuşa ei.

Bătrânul a tuşit pentru a-i atrage ei atenţia asupra prezenţei sale. Fata a tresărit uitându-se peste umăr.

În sfârşit, Korak i-a văzut întreaga faţă. Era foarte drăguţă, cu obraji dulci şi nevinovaţi. Avea ochi mari şi negri.

S-a uitat să îi citească fericirea în ochi, la vederea tatălui ei, dar în loc de expresia la care s-ar fi aşteptat să o vadă, întreaga faţă a fetei dovedea o spaimă îngrozitoare. Un zâmbet crud şi întunecat se ivi pe buzele subţiri ale arabului.

Copila a încercat să se retragă, dar până să facă doi paşi, bătrânul o lovi brutal cu piciorul, trântind-o pe iarbă. Apoi se aplecă pentru a o prinde de păr şi să o bată.

Dar deasupra lor pândea o fiară, care cu câteva clipe mai înainte fusese un băiat cuminte. Această fiară rânji ameninţător şi se pregăti să atace.

Şeicul tocmai s-a aplecat pentru a prinde fata, când Korak a sărit lângă el. Deşi ţinea suliţa în mâna stingă, a uitat complet de această armă. Încleştându-şi pumnul puternic îl lovi năprasnic pe bătrân drept peste gură. Acesta nu a schiţat nici un gest, făcând doar un pas în spate, mai mult de mirarea provocată de această apariţie neaşteptată.

Sângele a început să îi curgă şuvoi din gură, dar de ridicat nu s-a mai ridicat. Leşinase din cauza forţei loviturii primite.

Korak s-a întors spre fată, care s-a sculat în picioare şi privea la şeicul întins în balta de sânge.

Cu un gest răzbunător, Korak îşi trecu braţul peste umărul fetei, aşteptând ca arabul să îşi revină în simţiri. După o

foarte scurtă pauză fata vorbi:

— Mă va omorî, spuse ea în arabă.

Korak nu a înţeles cuvintele ei şi a dat din cap. Apoi a vorbit în engleză şi în limba maimuţelor, dar nici fata nu l-a înţeles. Ea s-a aplecat spre cuţit, arătând spre armă apoi spre ea, de parcă cineva ar fi vrut să-i înfigă arma în piept, drept în inimă.

Korak a înţeles din aceste semne că bătrânul când se va trezi din leşin o va omorî. Fata se întoarse spre el, tremurând de frică.

De Korak însă nu îi era frică. Nu avea nici un motiv, pentru că o scăpase de bătaia şeicului. Pentru prima oară în viaţa ei, cineva îi lua apărarea.

S-a uitat la faţa băiatului. Văzu o figură arsă de soare ca şi faţa ei. Îi admiră pielea de leopard şi văzu că îi stă bine îmbrăcat cu aceste haine sălbatice.

Brăţările de la mâini şi picioare i-au stârnit invidia. De mult şi-ar fi dorit să aibă şi ca asemenea podoabe, însă şeicul nu i-a permis să se îmbrace frumos niciodată deşi ştia ea că are o rochiţă frumoasă de bumbac.

Sărmana fată nu ştia ce înseamnă să fii bine îmbrăcat, curat şi frumos!

Korak s-a uitat şi el la fată. Dispreţuise fetele de când se ştia. La şcoală băieţii care se împrieteneau cu fete, erau consideraţi nişte oameni slabi şi laşi.

Se întreba însă acum ce era de tăcut. Putea să o lase pe sărmana fiinţă să fie bătută sau chiar omorâtă de moşneagul ăsta brutal?

Nu, desigur că nu! Dar pe de altă parte, ce putea el face cu această fiinţă neajutorată în pădure. Se gândea că fata se sperie şi de umbra ei şi cum va putea să stea noaptea, în întunericul junglei, când ies la vânătoare fiarele cele mai mari.

A rămas câteva clipe pe gânduri, timp în care fetiţa se întreba la rândul ei, la ce se gândeşte acest băiat. Şi ea medita la viitor.

Îi era frică să rămână acolo şi să sufere răzbunarea şeicului. Nu avea pe nimeni care să o apere, decât pe acest străin, pe jumătate gol, care căzuse atât de miraculos din cer şi a scăpat-o de cruntele lovituri ale arabului.

Nu cumva noul ei prieten o va părăsi acum? Se uită la faţa lui gânditoare şi s-a apropiat mai mult de el, punându-şi mâna ei firavă pe braţul lui puternic.

Această atingere uşoară l-a trezit pe băiat la realitate.

S-a uitat la ea şi a cuprins-o cu mâinile de umeri, văzând că îi apar două lacrimi sub gene.

— Hai cu mine! O chemă el. Vino cu mine în junglă, unde este mai bine decât să trăieşti cu aceşti oameni. Vei trăi în pădure, unde Korak şi Akut te vor apăra.

Fata nu a înţeles cuvintele băiatului, dar braţul care o trăgea, mai departe de şeic, a făcut-o să înţeleagă intenţia băiatului. Îl prinse pe Korak de mijloc şi o porniră spre gard.

Au ajuns sub copacul unde Korak se adăpostise. Băiatul a prins-o în braţe şi cu multă îndemânare a sărit pe crengile groase ale copacului.

Fata se ţinea cu o mână de gâtul lui, iar cu cealaltă strângea păpuşa. După o scurtă plimbare l-au întâlnit pe Akut.

La vederea acestei dihănii, fata s-a speriat şi s-a apropiat mai mult de Korak, arătând spre Akut. Maimuţoiul, crezând că băiatul se întoarce cu un prizonier, mârâi spre ea.

Reacţia lui Akut ar fi fost aceeaşi dacă vedea un negru bătrân, sau o fetiţă gingaşă. Aceste fiinţe trebuiau ucise apoi mâncate. Mârâi spre ei, însă spre surprinderea sa, Korak a mârâi şi el.

— Aşa deci, gândi maimuţoiul, Korak şi-a adus o nevastă!

Cunoscând legile unui trib de maimuţe, l-a lăsat pe tânăr în pace, concentrându-şi atenţia asupra unei omizi mari şi păroase, care părea să fie o îmbucătură gustoasă. După ce a mâncat-o, s-a uitat cu coada ochiului la cei doi. Korak

aşezase fata pe o creangă groasă, de care ea se ţinea cu disperare să nu cadă.

— Ea va rămâne cu noi, îi zise Korak lui Akut. Să nu îi faci nici un rău. Pentru că noi doi o vom apăra de celelalte animale.

Akut a dat din umeri cu indiferenţă. Nu prea avea chef să aibă grijă de puii de om. Vedea după cum se comporta fata şi după privirile ei speriate, că nu prea este bună la ceva folositor.

Potrivit legilor nescrise din junglă, incapabilii trebuie exterminaţi Dar pentru că fiul lui Tarzan şi-a dorit această femelă să fie cu ei. El o va tolera.

Bineînţeles că el, Akut, nu o plăcea. Pielea ei era prea fină şi fără păr. Era ca un şarpe.

Faţa ei era comună, nu te atrăgea deloc. Nici măcar nu semăna cu femela pe care el o observase în noaptea trecută în amfiteatru şi care lui i-a plăcut.

Aceea era o femelă pe cinste! Avea o gură mare, nişte colţi lungi şi puternici, dar mai ales un păr des şi întins pe întreg obrazul!

Akut a oftat adânc.

Apoi s-a sculat în picioare şi s-a plimbat spre stânga şi spre dreapta fetei, ca să poată şi ea admira frumoasa lui blană şi ţinuta sa graţioasă. Dar sărmana Meriem s-a strâns mai aproape de pieptul lui Korak, dorind, undeva în ungherele sufletului ei, să fie din nou în satul ei, cu şeicul cel rău, unde primejdiile erau de origine omenească, adică cel puţin cunoscute ei.

Maimuţoiul acesta urât o speria. Era atât de mare şi atât de feroce!

Vedea în fiecare mişcare a lui o ameninţare. De unde să ştie săraca fată, că animalul se plimbă în acest fel, doar pentru a-i stârni admiraţia.

Şi apoi nu avea de unde să ştie ce stă la baza prieteniei dintre această fiară enormă şi urâtă şi băiatul acesta frumos şi bun, care o scăpase de bătaia şeicului.

A petrecut prima seară şi noapte în junglă, într-o continuă spaimă. Korak şi Akut au plecat după hrană, după ce au ascuns-o între crengile unui copac stufos.

S-au postat să pândească un cerb, care se apropia de ei cu multă prudenţă. Groaza fetei a ajuns la culme când a văzut cum băiatul şi fiara sar, în acelaşi timp, asupra prăzii şi cum fata frumoasă a salvatorului ei se strâmbă şi pe gură îi ies mârâituri animalice, iar dinţii săi albi se înfig în carnea moale a animalului.

Korak s-a întors spre ea, plin de sânge pe faţă şi mâini, aducându-i o bucată de came crudă, încă fierbinte. Fata s-a ferit, iar Korak a fost tulburat de refuzul ei.

După câteva clipe însă, băiatul a dispărut în pădure ca să îi aducă un braţ de fructe, iar fata şi-a schimbat din nou părerea despre el.

De data aceasta nu l-a refuzat, ci i-a mulţumit pentru darul lui cu un zâmbet, care, fără ca ea să îşi dea seama, a fost cea mai preţioasă răsplată pentru cineva care nu a văzut nici o manifestare de simpatie în ultimele luni.

Dormitul a reprezentat o problemă spinoasă, pentru că fata nu îşi putea ţine echilibrul în copac, în timp ce dormea, iar pe pământ exista întotdeauna riscul unui atac prin surprindere al unei fiare de pradă. Singura soluţie era să o ţină în braţe, ceea ce au şi făcut, aşezându-l pe Akut lângă el şi punând fata întinsă peste ei doi, găsind astfel şi un mod plăcut pentru ea de a se încălzi.

Sărmana fată nu a putut adormi decât târziu după miezul nopţii, dar în cele din urmă oboseala a învins-o şi adormi într-un somn adânc, care a durat până s-a luminat bine de ziuă.

Când a deschis ochii, soarele era de multă vreme pe cer. La început nu a ştiut unde se află, pentru că a alunecat cu capul de pe umărul lui Korak, iar acum privirile îi căzeau direct pe spatele păros al antropoidului.

La vederea maimuţoiului s-a ferit involuntar, dar când s-a întors a văzut privirile calde ale tânărului care o admira.

Văzând acest zâmbet frumos şi sincer, frica i-a dispărut şi se lipi de băiat mai strâns.

Korak îi vorbi în limba maimuţelor, dar ea a clătinat din cap şi i-a răspuns în arabă, care pentru băiat era la fel de neînţeles cum era limba maimuţelor pentru fată.

Akut s-a sculat şi el şi se uita la cei doi. El înţelegea ce spunea Korak, dar fata nu scotea decât nişte sunete de neînţeles şi total ridicole.

Maimuţoiul se mira ce l-a putut atrage pe Korak la această fiinţă şi ă început să o privească mai atent. După câteva clipe, s-a sculat şi s-a scărpinat nedumerit în ceafa.

Această mişcare bruscă a antropoidului a făcut-o pe fată să tresară, pentru că a uitat de celălalt tovarăş al lor. Se feri din calea lui, iar animalului i-a făcut plăcere că inspiră groază, pentru că la urma urmei tot o fiară a junglei era şi Akut.

S-a aplecat asupra ei şi a întins o labă ca să o mângâie încet. Ea s-a retras de frică, spre marea satisfacţie a antropoidului, care sorbea cu plăcere întreaga scenă a cărui actor principal era el.

Nu a văzut însă privirea rece a lui Korak şi nici cum i s-a scurtat gâtul, prin ridicarea umerilor, într-o atitudine caracteristică omului de a se pregăti de atac.

De îndată ce degetele maimuţei au atins braţul fetei, Korak s-a ridicat în picioare, scoţând un mârâit ameninţător. Un braţ puternic cu un pumn bine strâns zbură pe sub nasul fetei, lovindu-l feroce pe bietul Akut chiar în bot.

Lovitura puternică a băiatului l-a făcut pe antropoid să scoată un urlet puternic şi pierzându-şi echilibrul, a căzut din copacul unde s-a culcat. Korak a rămas sus pe creangă, furios, dar un zgomot suspect i-a atras imediat atenţia.

Fata s-a uitat şi ea în jos, dar nu a văzut decât maimuţa supărată care s-a ridicat pe labele din spate. Dar în acelaşi moment, ca o săgeată pornită dintr-un arc puternic, un

animal cu blana galbenă cu pete negre, sări spre spinarea lui Akut.

Era Şita, leopardul.

CAPITOLUL X – Răpirea fetei.

La vederea leopardului care îl atacase pe Akut, Meriem scoase o exclamaţie de groază şi surpriză. Nu atât de durere pentru că antropoidul putea să îşi piardă viaţa, cât pentru ceea ce se pregătea Korak să facă.

Băiatul, de îndată ce a observat puternicul carnivor, şi-a tras cuţitul din teacă şi cu o săritură îndrăzneaţă, a căzut pe spatele felinei, exact în momentul când ghearele ascuţite se pregăteau să îl sfâşie pe Akut.

Săritura leopardului a fost oprită la jumătatea drumului dintre locul de unde şi-a luat avânt şi locul unde căzuse bietul maimuţoi. Ghearele felinei au lovit aerul, chiar la un deget de spatele antropoidului.

Cu un mârâit teribil, se rostogoli pe spate, încercând să îşi înlăture duşmanul care îi sărise în spinare şi care o prinsese de gât cu dinţii, iar cu braţul drept, în care avea un cuţit, o lovea puternic în coaste. Akut speriat de zgomotul care s-a auzit deodată în spatele lui, a sărit instinctiv în primul copac, apoi sări lângă fată. cu o agilitate care dovedea că nu a îmbătrânit deloc.

Dar când a privit în jos şi a văzut ce se întâmplă, a coborât cu aceeaşi viteză cu care s-a urcat. Altercaţia dintre ei a fost imediat uitată şi a sărit în ajutorul prietenului său, periclitându-şi viaţa, aşa cum Korak îi salvase viaţa, sărind în spatele enormei feline.

Şi iată că Şita se trezi în situaţia de a fi nevoită să se lupte cu doi inamici puternici, care o răneau teribil. Urlând şi mârâind, cei trei combatanţi s-au rostogolit pe iarbă. Într-o încleştare furioasă, pe viaţă şi pe moarte.

De sus, Meriem, strângând-o cu putere pe Geeka, privea cumplitul spectacol de sub copacul unde toţi trei s-au adăpostit pentru a dormi.

În cele din urmă, cuţitul ascuţit al lui Korak hotărî finalul luptei, fiara cutremurându-se cumplit, apoi rămânând nemişcată. Tânărul vlăstar de rasă umană îl privi pe Akut în ochi, peste cadavrul leopardului.

După câteva clipe, mişcându-şi capul în direcţia copacului în care şedea Meriem, zise:

— Să o laşi în pace, de acum încolo! Este a mea!

Akut mormăi ceva, dădu din umeri şi s-a uitat la animalul învins. Puse un picior pe corpul animalului ucis şi scoase din pieptul său puternic un urlet înfiorător, care a speriat-o de moarte pe Meriem.

Era strigătul maimuţoiului victorios, care şi-a ucis duşmanul în luptă.

Korak l-a privit în tăcere, apoi sări în copac lângă fată. Akut a venit şi el imediat lingându-şi rănile, după care a sărit pe pământ mergând să aducă ceva de mâncare.

Această viaţă ciudată a celor trei fiinţe, a urmat câteva luni, fără nici un eveniment deosebit. Mai bine ar trebui să spunem, fără nimic deosebit pentru Akut sau Korak, pentru că fetei i s-a părut că duce o viaţă de coşmar, până s-a deprins cu viaţa dură din junglă.

Încetul cu încetul, a învăţat felul de viaţă al celor doi, învăţând şi limbajul lor de comunicare. Foarte repede s-a deprins însă cu vânătoarea, ajungând să fie de foarte mare folos celor doi. Relaţiile cu Akut erau paşnice, dar totuşi se evitau reciproc.

Korak era foarte atent cu ea şi chiar dacă îşi dădea seama că le-a îngreunat viaţa foarte mult, era bun şi afectuos.

Văzând că fata suferă de frig şi de umezeală, mai ales în timpul nopţii, Korak i-a construit un mic adăpost, în vârful unui copac gros. Mica Meriem putea să doarmă acum la căldură şi în mai mare siguranţă, dar cei doi dormeau întotdeauna pe aproape, pentru a fi acolo în cazul unui atac din partea unor animale de pradă.

Adăpostul era destul de sus ca să împiedice atacul panterelor, dar mai era Histah, şarpele, care ar fi băgat

groaza în sufletul fetei. Dar mai erau şi micii cimpanzei, care locuiau în preajmă, care deşi nu atacau fiinţe atât de mari, mârâiau şi se prefăceau că se pregătesc de atac, când unul dintre cei trei vecini se apropia prea mult de aşezarea lor.

După ce şi-au construit acest adăpost, aria lor de vânătoare s-a mai restrâns. Nu se îndepărtau prea mult, pentru că doreau să doarmă întotdeauna în acelaşi loc.

Aveau apă din belşug, pentru că în apropiere curgea un râu limpede, plin de peşti. Vânatul era din belşug, iar fructe erau de tot felul.

Existenţa lor s-a transformat într-o simplă rutină: căutarea hranei şi somnul cu burţile pline. Nu se gândeau la ce se va întâmplă a doua zi.

Jack se mai ducea în satul negrilor de unde aducea câte o suliţă nouă. Întotdeauna le juca câte o festă de îi băga în sperieţi.

Băiatul nu se mai gândea deloc la trecutul său sau la cei care îl aşteptau fără să ştie nimic de existenţa lui. Viaţa pe care o dusese era doar o imagine în ceaţă şi nici nu credea că a trăit-o vreodată, totul fiind doar rodul unei imaginaţii sau al unui vis.

Renunţase la orice gând de înapoiere în lumea civilizată, mai ales că după atâtea decepţii suferite în încercările de a se împrieteni cu cineva, se afundase în inima continentului, pierzându-se din calea tuturor căilor de acces ale oamenilor.

De când a adus-o pe Meriem, găsise pe cineva de la care a obţinut ceea ce dorise: prietenia unei fiinţe omeneşti. Era o prietenie sinceră, ca între doi copii, pentru că erau prea tineri ca să fie vorba încă de dragoste.

Korak o instruia pe Meriem de parcă ea ar fi fost băiat, având mai tot timpul un aer protector faţă de ea.

Meriem îl idolatriza, aşa cum o soră s-ar fi purtat faţă de fratele ei.

Dar cu cât se apropiau amândoi de maturitate, era inevitabil ca aceste sentimente să nu schimbe în iubire la fel de sinceră ca şi prietenia lor.

Toate vieţuitoarele din jurul lor îi cunoşteau pe cei trei care vânau şi trăiau împreună. Maimuţele cele mici veneau des pe la ei şi stăteau cu ei de vorbă.

Doar de Akut le era frică şi puţin de Korak. Dar când Meriem era singură, veneau toate maimuţele mici şi se jucau şi ele cu păpuşa fetei. Meriem era foarte mulţumită că îşi găsea tovarăşi de joacă, pentru că deseori cei doi plecau la vânătoare, care dura ore întregi.

Şi Geeka şi-a schimbat îmbrăcămintea, la fel ca şi Meriem. Acum peste corpul ei din piele de şobolan, atârna o şuviţă de blană de leopard, la fel cu cea pe care o purta fata, iar pe frunte purta o coroană din iarbă împletită şi pene de papagal. La mâini şi picioare avea brăţări tot din fire de iarbă.

Aşa că şi păpuşa s-a integrat în viaţa sălbatică, dar a rămas la fel de „cuminte”, ascultând-o pe mămica ei. O mare calitate a ei era că nu întrerupea niciodată discuţia celorlalţi.

Şi în ziua în care am ajuns cu povestirea noastră o asculta pe Meriem de mai bine de o oră, în timp ce mica ei stăpână era întinsă comod pe o creangă groasă.

— Micuţa mea Geeka, spunea Meriem. Korak al nostru a întârziat cam mult azi. Ne este dor de el, nu-i aşa? Este monoton şi trist fără el, scumpa mea! Oare ce ne va aduce să mâncăm azi?

După o scurtă pauză, a reluat discuţia cu păpuşa:

— Nu ştii? râse ea, de parcă ar fi aşteptat un răspuns. Sau poate ne aduce o brăţară strălucitoare, sau o nouă haină de blană. Geeka era cuminte şi nu o întrerupea pe Meriem, care vorbăreaţă cum era, a continuat să explice:

— Dar ca să aducă o blană pentru tine sau pentru mine, trebuie să o ia de la o negresă, care se zbate şi ţipă la el. Nu le omoară, aşa cum face cu bărbaţii cărora le ia armele.

Când războinicii aud cum o femeie ţipă, ei se iau după Korak şi îl urmăresc, iar el trebuie să se ascundă în copaci.

Văzând că păpuşa o ascultă cu mult interes a mai spus:

— Uneori o ia pe negresă cu el în copac pentru a-i lua hainele şi o dezbracă acolo sus, pentru a ne aduce nouă blănurile acestea frumoase. Îmi spune că negrilor le este frică de el şi de îndată ce apare, toţi se ascund în colibe, dar el nu se lasă şi întotdeauna aduce câte ceva acasă. Ştii Geeka? Korak al nostru este foarte puternic. Adică, vreau să zic, Korak al meu, se corectă fata.

Discuţia aceasta a fost întreruptă de saltul neaşteptat al unei maimuţe mici, care foarte speriată, sări lângă ea, mai să o doboare.

— Urcă în vârful copacului! Vin manganii!

Meriem se întoarse încet spre animalul speriat şi îi spuse.

— Du-te tu singur, mititelule. Nu ştii că singurii mangani din pădurea noastră sunt Korak şi Akut. Desigur că vin acasă de la vânătoare. Într-o zi te vei speria şi de umbra ta. Dar Mânu, maimuţa cea mică, nu a mai aşteptat şi a fugit în vârful copacului, scoţând ţipete de spaimă, ascunzându-se după frunzele cele mai mari. Meriem a auzit şi ea nişte zgomote produse de cineva care înainta printre copaci. Nu puteau fi decât cei doi locuitori ai copacului lor: Korak şi Akut. Korak nu era altceva pentru ea decât un mangani, adică o maimuţă. Aşa ziceau şi cei doi despre ei înşişi. Omul le era duşman, aşa că nu socoteau, cel puţin Korak, că ar aparţine altei specii decât maimuţelor. Denumirea de tarmagani, adică maimuţe mari albe, cum le ziceau maimuţele la oamenii albi nu li se potrivea. Gomangani, adică maimuţe mari negre nu putea nici pe departe să fie. De aceea erau şi ei trei, nişte mangani. Meriem se hotărî să facă pe adormita făcând astfel o glumă nostimă. A rămas deci foarte liniştită, cu ochii închişi. Dar nu înţelegea de ce ei vin atât de încet, pentru că îi auzea acum desluşit cum se mişcă. De ce nu o strigau, aşa cum le era obiceiul? Acum desigur că sunt sub copacul unde era ea şi s-au oprit,

pentru că au zărit-o. Această linişte o supăra. A deschis ochii, dar în acelaşi timp inima ei a bătut atât de tare de parcă ar fi vrut să îi iasă din piept: o maimuţă antropoidă uriaşă şi neagră se strecura încet spre ea, iar din spate mai venea una.

Meriem sări în picioare, cu agilitatea unei veveriţe în momentul în care unul dintre antropoizi încerca să o apuce. A sărit imediat într-un alt copac fugind de la adăpostul ei.

Cele două maimuţe mari au început să o urmărească, în timp ce maimuţele mici încercau să îi împiedice pe cei doi străini. Deasemenea, micuţele prietene ale fetei îi dădeau sfaturi pe unde să o ia, ca să scape de urmăritori.

Meriem se arunca dintr-un copac în altul cu o mare agilitate şi iuţeală, căutând să urce spre ramuri mai subţiri, care nu ar fi putut susţine greutatea urmăritorilor ei. Dar şi cei doi mangani făceau salturi lungi şi rapide. Unul dintre ei era cât pe aici să o apuce pe fată de mai multe ori, dacă Meriem nu ar fi fost mai iute şi nu ar fi sărit mai repede, încet, încet, reuşi să ajungă la ramuri subţiri care nu mai puteau să reziste la greutatea mare a celor două maimuţe.

Zări un copac, unde ar fi fost în siguranţă. Sări pe o creangă, care urma să o arunce sus, până în vârful acelui copac.

Însă creanga nu s-a mai îndreptat pentru a o arunca, iar Meriem şi-a dat seama că a calculat greşit rezistenţa acelei crengi subţiri. Creanga a continuat să se îndoaie sub ea, apoi cu o trosnitură sinistră s-a rupt şi a cedat. Meriem şi-a dat drumul în jos prin frunziş, căutând cu mâinile un alt sprijin. Găsi la patru metri sub ea o ramură groasă de care s-a agăţat.

A mai căzut ea şi cu alte ocazii, aşa că acum nu era deloc speriată de acest salt. Dar o neliniştea pierderea distanţei dintre ea şi urmăritori. Una dintre maimuţe a şi apărut în faţa ei şi a prins-o de mijloc. În acelaşi timp, a sosit şi cealaltă maimuţă enormă, întinzând o labă spre victima lor. Însă prima maimuţă care a prins-o pe fată a mârâit

îngrozitor şi şi-a arătat colţii. Meriem se zbătea să scape, izbind cu pumnii ei mici în pieptul enorm al maimuţoiului, apoi trăgându-l de părul de pe faţă.

Văzând că aceste tentative de scăpare nu dau rezultat, fata şi-a înfipt dinţii în braţul păros al atacatorului ei. Maimuţoiul o lovi peste faţă, dar s-a întors spre celălalt antropoid care şi el dorea să îi aparţină prada.

Neputând să se bată aşa cum dorea cu celălalt pretendent, fiind stingherit de fata pe care trebuia să o păzească, a sărit jos pe pământ, ca să îl înfrunte într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. A urmat o luptă crâncenă, întreruptă doar de unele momente în care alergau după fata, care încerca să scape, când cei doi erau absorbiţi de lupta lor.

Când unul, când celălalt o prindeau în braţe luptând cu cealaltă mână sfâşiindu-se îngrozitor. De multe ori, primea şi ea câte o lovitură, aşa că una dintre maimuţe i-a aplicat un pumn zdravăn în bărbie care a transportat-o în lumea viselor. Cei doi au lăsat-o în nesimţire, pe iarba roşie de sânge şi şi-au continuat lupta. Deasupra lor, maimuţele mici ţipau, sărind printre crengi, fiind toate foarte supărate şi speriate, iar şi mai sus, zburau un număr mare de păsări care aşteptau sfârşitul luptei. Mai departe se auzea urletul unui leu.

Unul dintre antropoizi se dovedi mai puternic şi la fiecare atac rupea fâşii mari din carnea adversarului său. Se rostogoleau într-o luptă teribilă, din care unul trebuia să moară.

În acest timp, Meriem zăcea nemişcată la pământ. Unul dintre maimuţoi, prinse beregata celuilalt într-o încleştare teribilă şi amândoi au căzut din nou la pământ.

Dar de data asta, doar unul dintre ei s-a ridicat în picioare. După ce s-a sculat, învingătorul a scos un mormăit de satisfacţie şi s-a îndreptat spre fată. Văzând că ea este încă acolo, zăcând leşinată, se întoarse spre cel pe care îl omorâse şi punându-şi piciorul pe pieptul plin de sânge al

semenului său mort. A dat drumul la urletul înfiorător de victorie al antropoizilor.

Maimuţele cele mici s-au răspândit care încotro, la auzul acestui sunet înfiorător. Păsările cu pene strălucitoare au zburat şi ele speriate, iar urletul leului s-a auzit de mai departe.

Maimuţoiul s-a apropiat de fată şi văzând-o nemişcată a întors-o cu faţa în sus, începând să o miroasă şi să o asculte cu urechea, când pe faţă, când pe piept. Fata trăia.

Maimuţele mici s-au întors parcă şi mai multe ţipând la maimuţoi. Acesta îşi arăta nemulţumirea, rânjind cu colţii descoperiţi, mârâind ameninţător.

Pe urmă a plecat, ridicând-o pe fată pe umeri, urmărit de întreaga ceată de maimuţe gălăgioase.

CAPITOLUL XI – Primul fior de dragoste.

Korak, întorcându-se de la vânătoare, auzi zgomotele emise de maimuţele speriate şi şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva grav. Probabil că un şarpe şi-a încolăcit corpul puternic şi alunecos în jurul unei biete maimuţe. Grăbi pasul pentru că aceste maimuţe erau prietenele lui Meriem, iar datoria lui era să le ocrotească şi pe ele. Sărea dintr-o creangă în alta cu o mai mare iuţeală ca de obicei.

Ajungând la copacul unde construise adăpostul, depuse trofeele pe care le-a adus pe o creangă groasă şi a strigat-o pe fată să vină să vadă ce a adus. Neprimind nici un răspuns, a coborât spre crengile de jos, crezând că fata se ascunde de el.

Pe una dintre crengile de jos ale copacului, zări păpuşa lui Meriem. Ce să însemne asta?

Meriem nu şi-a abandonat niciodată păpuşa preferată. Korak puse mâna pe micul obiect şi îl prinse de curea.

A mai strigat o dată şi mai tare, dar nici de data aceasta nu a primit nici un răspuns. Din depărtare auzea scâncetele maimuţelor speriate. Nu cumva agitaţia lor era în legătură cu dispariţia lui Meriem?

A fost suficient să îi încolţească gândul că ceva rău i s-ar fi putut întâmplă fetei, că, fără să îl mai aştepte pe Akut, pomi în direcţia în care auzea ţipetele şi zgomotele acelea supărătoare.

De îndată ce maimuţele l-au văzut, au început să strige şi mai tare, arătându-i ceva sub ele, care era de fapt cauza supărării lor.

În primul moment, Korak a rămas înmărmurit de groază la vederea corpului neînsufleţit al fetei, care atârna pe umerii enormului antropoid. Nu avea nici o îndoială că era moartă.

În acel moment a simţit ceva ce nu a mai simţit niciodată în viaţă, ceva pe care nu a încercat să îl înţeleagă, pentru că, nu ar fi putut, chiar dacă ar fi vrut. Toată lumea era concentrată în acel mic trup graţios şi delicat, care atârna atât de jalnic pe umerii enormei fiare.

Atât a înţeles el din acel sentiment ciudat pe care l-a încercat: soarele lui, luna lui, stelele lui şi-au pierdut căldura şi strălucirea, odată cu moartea acelei fiinţe.

Un urlet de durere i-a scăpat din piept, apoi cu o viteză ameţitoare s-a repezit la acel criminal care trebuia să plătească scump faptul că a luat-o pe acea fiinţă cu el.

Maimuţoiul s-a întors de îndată ce a auzit primele sunete ameninţătoare, iar Korak îl văzu pe regele tribului care nu l-a acceptat. Această coincidenţă i-a mărit şi mai mult ura.

La rândul lui, marele antropoid l-a recunoscut pe Korak şi era gata să se lupte din nou pentru prada sa. De data asta văzându-şi adversarul credea că va fi o luptă scurtă, cu rezultat favorabil de partea lui.

Oare nu îl alungase pe acest maimuţoi fără blană din amfiteatru, speriindu-l când şi-a arătat colţii şi a mârâit spre el. S-a întors pentru a-l înfrunta, decis să nu lase prada nimănui.

S-au repezit unul spre celălalt gata să se sfâşie. S-au încăierat, tăvălindu-se pe pământ, lovindu-se şi muşcându-se.

Korak a uitat cu desăvârşire de cuţitul de la brâu, însă o furie ca a lui nu putea fi domolită decât dacă simţea sângele adversarului său când îi sfâşie carnea. Acest mod de a se lupta era dat de noul imbold pe care îl primise de când şi-a dat seama că pierzând-o pe Meriem a pierdut totul.

Era de fapt un mascul care se lupta pentru femela lui.

Atacul lui Korak a fost atât de precis, încât a nimerit beregata adversarului său înainte ca acesta să se gândească ce tactică trebuie să adopte împotriva acestei fiinţe supărate şi furioase. Îşi înfipse dinţii săi puternici în vena jugulară a adversarului şi începu să îl muşte cu o mai mare putere.

Degetele sale puternice strângeau gâtul maimuţoiului ca într-o menghină de fier.

În acelaşi moment, Meriem s-a trezit din leşin şi a deschis ochii. Văzând lupta care a început, a rămas uimită.

— Korak! a strigat ea. Korak al meu! Am ştiut că vei veni să mă salvezi. Ucide-l acum, Korak! Ucide-l!

Fata s-a ridicat şi a alergat mai aproape de cei doi combatanţi să îl încurajeze pe Korak. Văzu în apropiere suliţa pe care băiatul a lăsat-o deoparte când s-a aruncat asupra adversarului său.

Fata luă de jos puternica armă şi s-a îndreptat spre câmpul de bătaie fără să îi fie frică. Nu a reacţionat în nici un fel văzând lupta sângeroasă ce se dădea.

Era puţin surescitată, dar era rece şi hotărâtă în faţa primejdiei. Korak al ei se bătea cu un mangani, cu cel care o furase. Ea însă nu s-a refugiat lângă un copac ca să aştepte rezultatul luptei aşa cum ar fi făcut orice femelă de mangani.

Prinse puternic de suliţă şi o înfipse în spatele enormului animal, străpungându-i inima. Dar în acel moment, maimuţoiul era deja mort, cu beregata sfâşiată.

Totuşi, Korak s-a ridicat zâmbind, lăudând-o pentru fapta ei curajoasă. O admiră din cap până în picioare, văzând ce înaltă şi frumoasă era.

Dar cum s-a schimbat ea doar în cele câteva ore cât a fost el la vânătoare? Sau această luptă pentru ea i-a schimbat lui vederea şi l-a făcut să vadă mai bine?

Era ca şi cum s-ar fi uitat la Meriem cu alţi ochi, atât de mari erau surprizele acestea minunate, pe care le descoperea acum.

El nu mai ştia cât timp a trecut de când erau împreună, de când a răpit-o din satul acela arab. Timpul în junglă nu se poate calcula şi nici nu ţinuse socoteala lunilor sau a anilor.

Şi-a dat însă seama că Meriem nu mai era fetiţa pe care o întâlnise jucându-se cu păpuşa aceea urâtă, sub copacul din satul cu gard înalt. Probabil că schimbarea a intervenit treptat şi el nici nu a observat.

Dar ce s-a întâmplat că tocmai acum a trebuit el să îşi dea seama de toate aceste schimbări, pe neaşteptate?

Privirile lui au trecut de la fată la antropoidul pe care îl omorâse. Pentru prima oară i-a fulgerat prin mintea explicaţia motivului pentru care antropoidul încercase să fure fata.

Ochii i s-au dilatat, apoi s-au îngustat ca două tăişuri de cuţit, din pricina furiei care îl cuprinse împotriva fiarei de pe pământ. Când şi-a ridicat privirile, să se uite la fată, se roşi până în albul ochilor.

Acum se uita cu alţi ochi la ea: cu ochii unui bărbat care admiră o femeie.

Akut a sosit şi el în momentul în care Meriem străpungea enormul antropoid. Satisfacţia lui era nemărginită. Se învârtea ţanţoş, cu picioarele ţepene, în jurul duşmanului doborât.

Începu să mârâie şi să-şi arate colţii, iar tot părul de pe corp i s-a ridicat măciucă. La cei doi nici nu s-a uitat.

În fundul sufletului său s-a produs o schimbare, la vederea, dar mai ales la mirosul maimuţei căzute. Mirosul acestui animal a deşteptat în el un nemărginit dor de semenii lui şi a început să danseze.

Deci nu numai Korak suferise o mare schimbare.

Dar Meriem? Ea era o femeie, deci cu dreptul divin al femeii să iubească. Ea îl iubise întotdeauna pe Korak. El era fratele ei mai mare.

Numai în inima ei nu s-a produs nici o schimbare. Era tot aşa de fericită în tovărăşia lui Korak ca şi mai înainte.

Îl iubea ca pe un frate, bun şi indulgent şi era foarte mândră de el. În toată pădurea nu era o altă fiinţă atât de puternică şi atât de curajoasă.

Korak s-a apropiat de ea. În ochii lui era o lumină nouă când se uita la ea, pe care ea nu o înţelegea. Ea nu îşi dădea seama cât de aproape sunt amândoi de maturitate şi nici de marea diferenţă în modul de a o privi a lui Korak.

— Meriem, îi şopti el, cu o voce înăbuşită, punându-şi o mână pe umărul ei gol. Meriem!

Şi deodată a strâns-o în braţe. Ea s-a uitat la el râzând, s-a aplecat şi a sărutat-o pe buze.

Dar nici atunci fata nu a înţeles că ceva s-a schimbat. Ea nu îşi amintea să fi fost sărutată vreodată.

Dar era ceva foarte nostim şi i-a plăcut. Credea că aşa îşi arată Korak bucuria că maimuţa cea mare nu a luat-o cu el.

Şi ei i-a părut bine că a scăpat şi l-a luat de gât şi l-a sărutat de câteva ori. Pe urmă, văzându-şi păpuşa la bitul lui, a luat-o de acolo şi a început să o sărute şi pe ea, aşa cum îl sărutase pe Korak mai înainte.

Băiatul a vrut să spună ceva, să îi spună cât de mult o iubeşte. Dar emoţia dragostei îl înăbuşea, iar vocabularul mangani lor era foarte limitat.

Dar au fost întrerupţi brusc din această reverie. Akut, cu un mârâit surd, nu mai tare decât sunetele pe care le-a scos în timpul cât dansase în jurul cadavrului, se învârtea tot mai nervos.

Mârâitul lui Akut se transformase într-un sunet care prevenea apropierea unei primejdii. Korak şi-a ridicat privirea şi şi-a dat seama că cineva se apropie. Toţi trei s-au apropiat unul de celălalt.

„Omorâtorul” a tras-o pe Meriem în spatele lui. Erau ca nişte statui de piatră, care scrutau desişul frunzelor din junglă.

Zgomotul care le-a atras atenţia creştea şi după foarte scurtă vreme, o maimuţă antropoidă s-a arătat la marginea luminişului unde stăteau cei trei. Cum i-a observat, fiara s-a apropiat de ei.

Mârâi ameninţător şi îşi întoarse capul pentru a mai chema un maimuţoi. Acesta veni urmat de femele şi pui, până au format o ceată mare de vreo patruzeci de maimuţe, care priveau nedumerite la aceşti trei străini.

Akut a fost primul care a vorbit. Arătând spre namila moartă le-a spus celor din jur:

— Korak. Puternicul luptător, v-a omorât regele. Nimeni din această pădure nu este mai tare decât Korak, fiul lui Tarzan. Acum Korak vă este rege. Este cineva dintre voi care se crede mai puternic decât Korak?

Aceste cuvinte din urmă era provocarea către orice mascul care ar fi contestat dreptul lui Korak la domnie. Câteva momente s-au auzit mârâituri, de parcă maimuţele s-ar fi sfătuit.

În cele din urmă, un exemplar tânăr ieşi din mijlocul lor mârâind ameninţător. Era un mascul enorm, puternic şi înalt.

Acest animal aparţinea unei specii pe cale de dispariţie, pe care oamenii au căutat-o multă vreme fără prea mare succes. Până şi băştinaşii s-au întâlnit foarte rar cu asemenea exemplare din această specie rară.

Raritatea exemplarului consta în asemănarea sa foarte mare cu primii oameni, reprezentând o etapă superioară a dezvoltării speciei maimuţelor.

Korak făcu mai mulţi paşi pentru a-l întâmpina pe acest monstru. Începu şi el să mârâie, dar în mintea lui avea un alt plan.

Dacă s-ar fi încăierat cu acest monstru puternic şi odihnit, lupta ar fi fost mai sângeroasă decât cea dinainte şi ar fi

putut să fie înfrânt.

Trebuia să găsească o altă modalitate de a-şi arăta superioritatea.

Cu pieptul bombat, era gata să întâmpine atacul care ştia că trebuie să vină în curând. Adversarul lui se opri ca să îi povestească lui Korak şi pentru a le spune şi celorlalţi, un scurt rezumat al victoriilor sale din trecut, lăudându-şi îndemânarea şi făgăduind o înmormântare pe cinste acestui tarmagani.

Apoi pomi la atac.

Cu degetele desfăcute şi cu fălcile deschise, venea spre Korak cu viteza unui tren rapid.

CAPITOLUL XII – Noul rege.

Korak nu făcut nici o mişcare până când maimuţoiul nu s-a apropiat suficient. Abia atunci s-a aplecat şi l-a lovit năprasnic drept în falcă, dându-se apoi la o parte.

După câteva clipe, s-a răsucit pe călcâie şi s-a postat în faţa masculului, aşteptând un nou atac.

Antropoidul a fost surprins de această tactică.

Buzele sale hidoase erau pline de sânge. Ochii săi mici erau injectaţi de sânge, iar din piept îi ieşeau nişte urlete de îţi îngheţa sângele în vine.

A încercat să se scoale din nou pe labele din spate, dar nu a apucat să se ridice nici măcar într-un genunchi. Korak a aşteptat ca bărbia animalului să fie la o înălţime corespunzătoare unei noi lovituri năprasnice şi îl pocni.

O asemenea lovitură ar fi doborât şi un bou.

Maimuţa s-a dat peste cap şi a încercat să se ridice din nou, dar de câte ori se scula, puternicul tarmangani îi aplica o lovitură de se rostogolea pe spate. Puterile i-au slăbit şi avea faţa şi pieptul pline de sânge.

O dâră groasă de sânge i se prelingea din nas, în jos spre piept. Mulţimea maimuţelor care l-a aclamat la începutul luptei, a trecut de partea acestui tarmangani puternic.

— Kagoda1? a întrebat Korak, după ce îl mai lovi o dată pe mascul.

Maimuţoiul a încercat să se mai ridice, dar "Omorâtorul" l-a lovit zdravăn încă o dată.

— Kagoda? Nu îţi ajunge? l-a mai întrebat.

Maimuţoiul a rămas un moment nemişcat. Pe urmă mormăi printre buzele sale însângerate:

— Kagoda!

— Ridică-te şi mergi la ai tăi, îi spuse Korak. Nu vreau să te omor. Nu vreau însă nici să fiu regele unui popor care m-a gonit mai demult. Mergeţi pe drumul vostru, iar eu merg pe drumul meu! Dacă ne întâlnim, vom fi prieteni, dar de trăit nu vom trăi împreună.

Un maimuţoi bătrân s-a apropiat de Korak.

— Ne-ai omorât regele, începu el. L-ai învins şi pe cel pe care l-am desemnat succesor. Puteai să îl ucizi, dar l-ai iertat. Iar acum nu vrei să ne fii rege. Pe cine mai alegem noi acum?

Korak s-a întors către Akut.

— Acesta este regele vostru!

Akut însă nu dorea să se despartă de Korak şi de fată, deşi dorea foarte mult să fie şi cu cei de seama lui. Atunci i-a spus lui Korak că doreşte ca şi el să rămână cu ei.

Korak însă se gândea la Meriem şi la un viitor sigur pentru ea. Dacă pleca Akut de lângă el, nu rămânea decât unul să o păzească şi să o apere. Dacă ar fi mers împreună cu tribul oare s-ar fi putut ea adapta noului mod de viaţă.

Se mai gândea că femelele maimuţelor sunt pătimaşe şi într-un acces de ură, una din ele ar fi putut să o omoare pe Meriem, în lipsa lui Korak sau a lui Akut.

— Vom sta în apropierea voastră, zise el în cele din urmă. Când vă veţi schimba locurile de vânătoare, ni le vom schimba şi noi pe ale noastre. Şi astfel vei fi în preajma mea şi a lui Meriem.

Akut a protestat împotriva acestui plan. Nu voia să se despartă de prietenul lui de rasă omenească şi a refuzat să mai meargă cu antropoizii.

Dar când a văzut că maimuţele dispar una câte una în junglă, iar privirile i s-au oprit pe formele frumoase ale tinerei soţii a fostului rege, care nu dorea să se îndepărteze, a aruncat o ultimă privire de rămas bun spre Korak şi a intrat în junglă cu femela.

Vocea sângelui a învins în cele din urmă.

După ce Korak a părăsit satul negrilor, unde a făcut o expediţie de înnoire a garderobei lui şi a fetei, precum şi de achiziţionare de noi ornamente, toţi războinicii din acea aşezare s-au strâns în jur pentru a se sfătui.

Erau foarte speriaţi cu toţii, dar şi foarte furioşi la ştirea că diavolul cel alb a intrat din nou în locuinţele lor şi le-a speriat femeile, furând arme şi brăţări.

Până şi teama lor superstiţioasă faţă de această creatură albă care vâna împreună cu o maimuţă enormă era întrecută de setea lor de răzbunare şi de dorinţa fermă de a scăpa odată pentru totdeauna de primejdia prezenţei lui în pădurea din jurul satului.

Vreo douăzeci dintre cei mai îndrăzneţi războinici din trib au pornit în urmărirea lui Korak şi Akut, la numai câteva minute după ce aceştia au părăsit aşezarea. Tânărul şi maimuţoiul au mers spre casă fără nici o grijă, negândindu-se că vor fi urmăriţi.

Nu credeau că băştinaşii îi vor urmări, cunoscând faptul că aceştia erau foarte superstiţioşi şi nici cu curajul nu se puteau lăuda. Au făcut multe incursiuni, la care nimeni nu a reacţionat, aşa că au ajuns să îi dispreţuiască.

La înapoiere, au mers împotriva curenţilor de aer, aşa că nici mirosul urmăritorilor lor nu l-au simţit. Nici măcar nu au bănuit că sunt urmăriţi pas cu pas, de nişte băştinaşi la fel de obişnuiţi cu tainele junglei ca şi ei.

Mica ceată de războinici era condusă de Kovudoo, şeful satului, un băştinaş de o vârstă mijlocie, un bărbat curajos şi iscusit. Tot el a fost cel care i-a observat pe cei trei după uciderea regelui maimuţelor, fiind atras şi de zgomotul luptei teribile care s-a dat în acel luminiş.

Mare le-a fost mirarea când au văzut-o pe Meriem, iar şeful cetei a stat câteva minute pe gânduri, înainte de a da ordin de atac. Dar tocmai atunci au apărut antropoizii, iar băştinaşii au asistat încremeniţi la lupta dintre Korak şi maimuţoiul cel îndrăzneţ.

Dar după ce antropoizii au plecat, iar Korak a rămas singur cu Meriem, unul dintre oamenii lui Kovudoo s-a apropiat de şeful lor şi i-a spus:

— Uite! zise el, arătând un obiect pe care fata îl ţinea în mână. Când era sclav în satul şeicului, fratele meu a făcut acea jucărie pe care o vezi în mâna ei şi îşi dăduse numele său păpuşii, adică Geeka. Cu puţină vreme înainte de a scăpa noi de acolo, a venit cineva pe neaşteptate, l-a lovit pe şeic şi i-a furat fata. Ea este fata lui, iar arabul ne va plăti regeşte dacă îi ducem odrasla acasă.

În acest timp. Korak o prinse din nou pe Meriem de umeri. Dragostea îi făcea sângele să chicotească.

Uitase totul în legătură cu civilizaţia oamenilor albi. Londra era un loc îndepărtat atât în timp, cât şi în spaţiu. În întreaga lume erau acum doar ei doi, Korak „Omorâtorul” şi Meriem, dragostea lui.

A strâns fata din nou la piept, acoperindu-i buzele cu sărutări fierbinţi. Tocmai atunci, în spatele lor s-a dezlănţuiţi iadul.

Strigătele de război ale negrilor au făcut jungla să răsune, iar cei douăzeci de războinici s-au năpustit asupra lor. Korak s-a întors spre ei să se apere, ridicând suliţa în aer.

O ploaie de săgeţi s-a abătut asupra lui, dintre care una îl lovi în umăr, iar alta îi străpunse piciorul.

Tânărul căzu la pământ. Meriem era neatinsă, pentru că băştinaşii au hotărât să o cruţe. Acum fugeau spre Korak, ca să îl ucidă şi să îi ia fata.

Dinspre pădure însă a apărut Akut şi cu întreg tribul lui de maimuţe antropoide. La vederea acestui atac mişelesc, au început să urle şi să mârâie, repezindu-se feroce spre câmpul de bătaie.

Kovudoo şi-a dat seama imediat de primejdia care ameninţă mica lui ceată, ştiind că o încăierare cu aceste maimuţe puternice ar fi dus la uciderea tuturor războinicilor. A apucat-o pe Meriem şi a ordonat retragerea spre satul lor.

Antropoizii i-au urmărit o vreme, omorând câţiva dintre ei şi schilodind pe foarte mulţi. Nu ar fi scăpat niciunul, dacă Akut nu ar fi fost mai interesat mai mult de soarta lui Korak decât a fetei, pe care întotdeauna a considerat-o o povară.

S-a întors către băiat care zăcea leşinat şi plin de sânge. Antropoidul i-a scos încet săgeţile şi suliţele care erau înfipte în Korak şi a început să îi lingă rănile. Pe urmă, l-a urcat în copacul unde construiseră adăpostul pentru Meriem.

Mai mult de atât maimuţoiul nu putea face, restul era lăsat pe seama rezistenţei şi sănătăţii băiatului. Cu toată gravitatea rănilor sale, Korak nu a murit.

Câteva zile a avut o febră foarte mare şi a tremurat de parcă era bolnav de friguri. Akut şi maimuţele tribului său vânau prin apropiere ca să îl poată apăra de păsările sau animalele care l-ar fi putut deranja.

Akut îi aducea fructe zemoase, care îi potoleau setea cauzată de temperatura ridicată a corpului şi în cele din urmă constituţia sa robustă a învins. Rănile i s-au vindecat, iar el şi-a recăpătat forţele.

În clipele de luciditate pe care le avea în timpul cât a zăcut pe blănurile din adăpost, se gândea la soarta fetei. Aceste gânduri îl măcinau şi îl făcea să sufere mai mult.

Voia să trăiască pentru a o mai vedea lângă el! Tot pentru ea trebuia să îşi recapete forţele, ca să poată pomi în căutarea ei.

— Oare ce i-au făcut negrii? se întreba el. Mai trăieşte oare sau au sacrificat-o din pofta lor pentru tortură şi carne de om.

Iar el, care ştia obiceiurile din satul lui Kovudoo, se cutremura de groază, la această cruntă soartă ce putea să o

aştepte pe Meriem. Zilele treceau încet, dar în cele din urmă şi-a recâştigat puterea pe care a avut-o înainte şi a coborât din adăpost. A început să se hrănească din nou foarte bine, mai ales cu carne crudă adusă de Akut.

Acest regim de hrană l-a întărit şi în curând s-a simţit în stare să plece în expediţia pe care o plănuise: spre satul negrilor.

CAPITOLUL XIII – În captivitate.

Doi oameni albi, înalţi şi bărboşi, păşeau cu atenţie prin junglă, lângă râul unde şi-au instalat tabăra.

Erau Cari Jensen şi Sven Malbin, cu înfăţişarea deloc schimbată faţă de cum arătau atunci când s-au speriat de Akut şi de Korak, care veniseră la ei cu gânduri de pace.

An după an au venit în acele locuri pentru comerţul cu fildeş sau să fure şi să jefuiască. Vânau cu armele sau puneau curse.

S-au mai angajat să ajute alte expediţii cu oameni albi, care îi angajau pentru cunoştinţele lor privind acele locuri neumblate.

Dar de când au avut trista experienţă a încercării de răpire a fetei şeicului, ocoleau acele ţinuturi, ţinându-se departe de aşezarea întărită cu garduri înalte şi puternice.

De data asta se apropiau de satul negrilor lui Kovudoo, dar totuşi înaintau cu prudenţă, pentru a nu fi descoperiţi de băştinaşi. Ştiau că satul a fost exterminat în trecut de oamenii şeicului, iar locuitorii de acum sunt foarte bănuitori.

Anul acesta şi-au schimbat puţin scopul expediţiei lor. Dorea să prindă nişte animale rare pentru o grădină zoologică din Europa.

Au pus mai multe curse în speranţa de a prinde maimuţe uriaşe, în special babuini sau cum le spuneau băştinaşii magoţi. Aceştia trăiau nestingheriţi prin acele locuri.

Când s-au apropiat de cursă, au văzut că era ceva care se zbătea să scape. Babuinii sunt un neam de maimuţe care

sunt cel mai bine adaptate la viaţa de circ şi se pot dresa foarte uşor.

Prinderea lor este însă anevoioasă, pentru că trăiesc numai în cete numeroase, iar când sunt încolţite se apără cu înverşunare.

Pentru cei doi suedezi, urletele şi ţipetele a celor câteva sute de babuini din jur nu însemnau altceva decât că unul sau mai mulţi dintre ei s-au prins în cursă.

Au ajuns la un loc unde putea să vadă bine cursa şi era exact ceea ce doreau ei de multă vreme. Un exemplar foarte mare şi puternic se zbătea furios printre sârmele de oţel ale coliviei în care fusese prins, iar în jurul lui, sute de maimuţe zgâlţâiau întreaga instalaţie pentru a-l scăpa pe cel prins.

Aceste animale făceau un zgomot asurzitor. Din cauza atâtor sunete de diferite înălţimi şi tării, nici oamenii şi nici animalele nu au simţit prezenţa unui tânăr alb, pe jumătate gol, care stătea ascuns în frunzişul unui copac mare.

Korak a ajuns în acelaşi timp cu suedezii la locul unde babuinul se prinsese în cursă. Relaţiile băiatului cu babuinii nu era foarte prieteneşti. Întâlnirile lor, în timp ce vâna cu Akut, era ca după încheierea unui armistiţiu.

Treceau unul pe lângă celălalt mârâind uşor, dar fără nici o intenţie agresivă. Korak a insistat întotdeauna să fie pace printre cei de o seamă cu ei.

Dar lui Korak nu îi prea păsa de necazul babuinului prins în cursă, care se părea că este regele tribului. Era împins numai de curiozitate, să vadă dacă bietul animal va reuşi să scape.

A fost însă atras de coloritul straniu al îmbrăcăminţii suedezilor care au apărut după un tufiş, nu prea departe de el.

— Cine sunt aceşti străini? s-a întrebat el. Ce caută ei aici în jungla manganilor?

S-a furişat fără zgomot mai aproape de ei, ca să le simtă mirosul, pentru a-şi da mai bine seama cu cine are de a

face. Dar cum s-a apropiat de ei, a simţit că erau aceeaşi oameni care au tras asupra lui, acum câţiva ani.

Ochii au început să îi scânteiască. Parul de pe ceafa s-a ridicat măciucă şi s-a încordat la fel cum face o panteră, care se pregăteşte să sară asupra prăzii.

L-a văzut pe cei doi apropiindu-se de cuşca de sârmă unde era prins babuinul. Albii au început să strige pentru a speria maimuţele din jur, dar văzând că nu au nici un rezultat, au tras un foc de armă.

În primul moment, Korak a crezut că babuinii îi vor ataca pe vânători. Dar a doua salvă de armă i-a împrăştiat pe toţi locuitorii junglei.

Cei doi europeni s-au apropiat de cuşca animalului prins. Korak a crezut că vor să omoare animalul. Această situaţie l-a lăsat rece, pentru că nu îi prea păsa de intenţiile oamenilor în legătură cu animalul prins în cursă.

Dar un gând nu îl lăsa în pace: babuinul era un locuitor al junglei, deci apropiat lui, pe când aceşti albi îi erau duşmani, fapt dovedit atunci când l-au alungat cu focuri de armă.

Trebuia deci să îl ajute mai degrabă pe animalul prins, atacându-i pe cei doi vrăjmaşi albi. Korak cunoştea limbajul babuinilor, pentru că se asemăna cu limbajul antropoizilor.

Văzu o ceată de câteva zeci de babuini într-un luminiş din apropiere, discutând aprins între ei. Korak a ridicat vocea strigându-i.

Albii şi-au întors capul spre acest sunet. Dar au crezut că este un babuin care a rămas locului, deşi nu vedeau pe nimeni în direcţia din care venise sunetul.

Korak s-a adresat babuinilor:

— Eu sunt „Omorâtorul”! Le-a strigat el. Aceşti oameni sunt duşmanii mei, la fel cum sunt duşmanii voştri. Repeziţi-vă asupra lor de îndată ce vedeţi că îi voi ataca. Împreună îi vom goni şi îl vom elibera pe regele vostru.

Dinspre luminiş s-a auzit răspunsul în cor:

— Vom face aşa cum spui tu, Korak!

Coborând din copac, Korak a început să alerge spre cei doi suedezi şi în aceeaşi clipă trei sute de babuini l-au urmat, furioşi şi îndrăzneţi.

La apariţia acestui războinic alb, pe jumătate gol, care venea spre ei cu suliţa pregătită de atac, Jensen şi Malbin au ridicat armele ca să tragă. Fiind luaţi prin surprindere, ei au greşit ţinta, dar în acelaşi moment, babuinii au ajuns lângă ei.

Singura lor speranţă era să fugă. Ferindu-se cum puteau şi luptându-se cu animalele care le săreau în spinare, au început să fugă spre tabăra lor, de pe malul râului. Nu ar fi scăpat cu viaţă dacă nu ar fi întâlnit un grup de oameni înarmaţi care au alungat animalele cu focuri de armă.

De îndată ce albii au luat-o la fugă, Korak s-a îndreptat spre cuşcă şi a încercat să îl elibereze pe captiv.

Secretul încuietorii uşii, depăşea nivelul facultăţilor mintale ale unor maimuţe, dar Korak a desfăcut imediat uşa, iar peste câteva clipe babuinul era liber.

Enormul animal nici nu a catadicsit să îi mulţumească lui Korak pentru această salvare, dar nici tânărul nu s-a aşteptat să fie lăudat. Ştia însă că nici un babuin nu va uita acest serviciu făcut regelui lor, iar acum puţin îi păsa dacă ei se uită la el sau nu.

Făcuse această faptă îndrăzneaţă sub imboldul dorinţei de a se răzbuna pe cei doi albi. Regele tribului a alergat spre râu pentru a-i ajuta pe ceilalţi babuini în lupta lor cu albii.

Korak s-a întors şi a pornit spre satul lui Kovudoo. Ţinta călătoriei sale. Pe drum, într-un luminiş, a întâlnit o cireadă de elefanţi.

Deşi îi plăcea să se deplaseze mai mult pe sus, printre crengile elastice ale copacilor, era acum nevoit să treacă prin acest loc fără copaci, unde printre animalele acestea enorme părea un pitic.

Un elefant şi-a ridicat trompa scoţând un sunet scurt de prevenire, simţind probabil mirosul unui străin care se apropie. Ochii acestor animale nu îi prea ajută în astfel de situaţii, dar mirosul şi auzul le este extrem de bine dezvoltat.

Cireada de animale mari era pe picior de apărare, din momentul în care bătrânul lor conducător dăduse semnalul.

— Pace şi prietenie! a strigat Korak. Sunt eu, Korak, un tarmagani.

Elefantul bătrân şi-a lăsat în jos trompa pregătită de atac, iar întreaga cireadă şi-a continuat lâncezeală întreruptă de apariţia acestui pitic. Korak a trecut pe lângă elefant la o palmă distanţă. Trompa puternică a animalului i-a mângâiat pielea bronzată şi catifelată.

De ani de zile, băiatul s-a împrietenit cu Tantor şi cu tribul lui. Dintre toate animalele junglei, pe acest pachiderm uriaş îl iubea cel mai mult, fiind cel mai paşnic, dar şi cel mai puternic.

Nici gazelele nu se temeau de acest puternic luptător, însă Numa îl ocolea la distanţă.

Băiatul şi-a făcut drum prin cireadă, fără frică, deşi din când în când, câte un elefant îl atingea cu trompa, sau altul îi punea o piedică din glumă. Trecu cu bine de ei şi îşi continuă drumul.

În sfârşit, spre seară, când era deja întuneric beznă, a ajuns la aşezarea negrilor lui Kovudoo. A început o

investigaţie sistematică a întregii aşezări, folosindu-şi toate simţurile pentru a o putea găsi pe scumpa lui Meriem.

Câinii negrilor erau animale foarte vigilente şi a trebuit să se mişte cu extremă atenţie pentru a nu fi simţit de aceste animale cu mirosul atât de bine dezvoltat De multe ori a crezut că va fi descoperit, auzind mârâitul furios al unui câine.

Mergând de la o colibă la alta, a ajuns la capătul unei alei largi, unde a simţit distinct mirosul fetei. Cu nasul lipit de peretele colibei, i-a dat ocol cu mare atenţie.

A ajuns la intrare, iar aproape de uşă era acum sigur că fata este în acea colibă. Dar când să intre pe uşă, a văzut un negru puternic, înarmat cu o suliţă lungă, care stătea pe vine, păzind coliba.

Războinicul stătea cu spatele spre el, iar în faţa colibei ardea un foc mare care arunca umbra negrului departe, pe aleea satului. Negrul era singur.

Pentru a intra nestingherit în colibă trebuia să îl omoare pe războinic, sau să treacă pe lângă el fără să fie observat. Prima alternativă putea da greş, pentru că ceilalţi războinici ar fi fost alertaţi la cel mai mic zgomot, dând alarma în întreg satul, care i-ar fi sărit în ajutor celui atacat.

Al doilea plan era aproape irealizabil. Pentru un om obişnuit ar fi fost ceva imposibil, dar Korak nu era un om obişnuit.

Acum stătea la două palme distanţă de spatele lat al negrului. Putea oare să se strecoare prin spatele războinicului, fără să fie simţit?

Lumina care cădea asupra războinicului negru îl lumina şi pe Korak. Dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să treacă pe acolo şi să se uite mai atent la coliba unde fusese ascunsă Meriem, imediat ar fi observat silueta înaltă şi de culoare albă a celui care se furişa.

Korak însă se bizuia pe faptul că băştinaşii evită să se plimbe noaptea, chiar prin aşezarea lor, iar pe de altă parte toţi erau concentraţi asupra celor ce se întâmplă în coliba

fiecăruia, nedorind să se amestece în cele ce se întâmplă la vecini.

Korak se proptea de peretele colibei, însă fără să producă nici cel mai mic zgomot, care l-ar fi dat de gol. A ajuns foarte aproape de uşă, dar şi de spatele puternicului războinic negru. Simţea pe picioarele sale goale căldura emanată de corpul santinelei.

Îi auzea şi răsuflarea. Se mira însă cum se poate ca o fiinţă atât de ageră la perceput tot soiul de zgomote ale nopţii să nu îi simtă nici acum prezenţa. Băştinaşul stătea liniştit, fără să aibă habar ce se întâmplă în spatele lui, de parcă nu ar fi existat nimic dincolo de spatele lui.

Korak se deplasa încet, oprindu-se după fiecare pas. Deodată, războinicul s-a îndreptat de spate şi căscat, deschizându-şi o gură enormă, ridicând mâinile în acest timp.

Băiatul a rămas ca o stană de piatră. Avea nevoie doar de un pas pentru a pătrunde în colibă.

Negrul şi-a lăsat mâinile în jos şi s-a întins leneş. Apoi s-a aplecat în spate pentru a-şi rezema puţin capul, pentru a trage un pui de somn.

Dar în loc de lemnul tare al peretelui colibei, capul şi umerii lui au venit în contact cu pielea caldă a unor picioare. Exclamaţia de surpriză i-a fost însă înăbuşită în gât, iar zece degete puternice i-au prins gâtul într-o strânsoare mortală.

Negrul s-a zbătut să se ridice, ca să scape de strânsoare. Toate mişcările sale erau însă zadarnice. Degetele care i-au cuprins gâtul îl strângeau tot mai tare, iar ochii îi ieşeau din orbite.

Faţa i s-a învineţit, iar corpul său s-a lăsat moale, dintr-o stare din care nimeni nu îşi mai revine.

Korak a proptit corpul negrului de peretele de lângă uşa colibei, iar semiîntunericul din fata locului îi masca adevărata sa stare. A intrat în colibă.

— Meriem! a chemat el în şoaptă.

— Korak, scumpul meu Korak! se auzi strigătul înăbuşit al fetei, de frica să nu fie auzită de cineva. Apoi a suspinat de uşurare.

Korak a îngenunchiat şi a tăiat frânghia cu care fata fusese legată de mâini şi de picioare. După câteva clipe, a ridicat-o în picioare şi luând-o de mână a condus-o până la uşa colibei.

Afară, santinela părea vie. Dar la picioarele lui a apărut unul dintre câinii de pază ai satului. La vederea celor doi străini, care ieşeau din colibă, a mârâit furios, iar după ce l-a adulmecat pe Korak, a început să latre cu putere.

Lătratul câinelui a atras imediat atenţia negrilor care şedeau în jurul celorlalte focuri. Toţi şi-au întors capetele spre coliba unde fusese legată fata.

Pielea albă a celor doi fugari lucea în lumina slabă care venea de la focurile din aşezare. Korak s-a adăpostit, repede în spatele unei colibe, trăgând-o pe Meriem după el, dar această mişcare a venit prea târziu.

Băştinaşii şi-au dat seama repede de evadarea fetei şi de prezenţa lui Korak în sat şi imediat vreo doisprezece dintre ei au alergat în direcţia lor. Câinele care i-a dat de gol se ţinea după cei doi fugari, conducându-i pe negri fără greş spre Korak şi Meriem.

Tânărul a încercat să lovească animalul acesta obraznic cu suliţa, însă câinele era învăţat să se ferească de lovituri şi a continuat să se ţină după ei. Ţipetele şi goana negrilor a stârnit întreaga populaţie a satului, care a ieşit afară din colibe, pornind în căutarea celor fugiţi.

Primul lucrul care l-au descoperit a fost cadavrul santinelei, iar unul mai curajos a intrat în colibă şi şi-a dat seama că era aşa cum credeau ei. Fata evadase.

Cum au aflat toţi de această ştire, întreaga populaţie a fost cuprinsă de furie şi de groază. Nevăzând însă nici un duşman, groaza le era atenuată de furie şi imediat au hotărât să fugă la locul unde lătra câinele de pază.

Acolo au văzut doar pe războinicul cel alb care fugea cu prizoniera lor. Recunoscându-l pe autorul unor numeroase incursiuni în sat şi al numeroaselor lui glume proaste, s-au repezit furioşi să îl captureze.

Korak, văzându-se descoperit, a luat-o pe Meriem de mână şi a alergat spre un copac de pe care ar fi putut ieşi din sat. Fuga îi era însă împiedicată de fată, care abia se mai putea ţine pe picioare, datorită poziţiei în care a stat atâtea zile, legată de mâini şi de picioare.

Datorită fugii lor ineficace, scăparea era compromisă. Măcar dacă ar fi ajuns la acel copac şi să urce repede! Meriem era la fel de iute la urcatul în arbori ca şi Korak.

Dar cu fata acum pusă pe umeri, Korak nu mai putea înainta repede. Pe deasupra, vreo douăzeci de câini s-au năpustit asupra lor, atraşi de lătrăturile şi zgomotele care răzbăteau prin întreg satul.

Unul dintre câini l-a muşcat pe Korak de picioare, încurcându-l în deplasarea spre copac. Acesta s-a împiedicat şi a căzut. Nici nu a apucat să se scoale că alţi câini s-au repezit asupra lui, iar băştinaşii erau deja foarte aproape.

Doi dintre ei a prins-o pe Meriem, care se zbătea muşcându-i şi zgâriindu-i. Dar ei au potolit-o imediat cu o lovitură puternică de măciucă în cap, care a făcut-o să cadă în nesimţire.

Pentru Korak însă trebuiau să se gândească la alte mijloace. Deşi era prins de mai mulţi războinici, a reuşit să se ridice în picioare.

S-a învârtit o dată, împărţind lovituri în dreapta şi în stânga, iar la fiecare mişcare a pumnului său, cădea grămadă.

Câte un negru. Câinilor nu le dădea nici o atenţie pentru că le sucea gâtul dintr-o singură mişcare, la cei mai obraznici dintre ei.

Un ciomag pe care îl mânuia unul dintre cei mai puternici războinici a fost prins de Korak şi acesta a început să

împartă lovituri mortale în jurul său.

Era evident că nimeni nu i se putea împotrivi şi ar fi fost în stare să îi omoare pe toţi războinicii din sat.

Dar bătrânul Kovudoo nu era omul care să se lase jefuit de averea pe care o reprezenta Meriem. Văzu ineficacitatea atacului războinicilor săi şi i-a chemat pe toţi de lângă Korak. Câteva ordine date şi toţi au format un zid viu în jurul fetei. Ordinul era să se respingă orice atac al albului.

Korak s-a repezit de mai multe ori la acest zid viu, dar a fost respins de suliţele ascuţite care erau mereu îndreptate spre el. A fost respins de multe ori, fiind rănit de foarte multe ori.

Era acum plin de sânge, din cap până în picioare, dar de sângele lui propriu.

În cele din urmă şi-a dat seama de tactica negrilor şi cu multă amărăciune a hotărât să plece fără Meriem.

I-a strigat fetei cu voce tare:

— Korak pleacă, dar se va întoarce să te ia de la gomangani. La revedere, dragă Meriem! Korak va reveni!

— La revedere! îi răspunse fata. Meriem te va aştepta până vei veni.

Şi înainte ca vreunul dintre războinici să îi ghicească gândul şi să îl împiedice, Korak se răsuci pe călcâie şi fugi spre capătul satului.

Dintr-un salt a dispărut în frunzişul des al copacului care l-a ajutat să treacă dincolo de gardul înalt.

O ploaie de suliţi l-a urmat, dar războinicii nu s-au ales decât cu un râs batjocoritor, care a răzbătut din inima junglei.

CAPITOLUL XIV – Unde este Korak?

Meriem a fost din nou legată şi pusă sub pază severă, chiar în coliba lui Kovudoo. Noaptea a trecut şi a început o nouă zi, fără ca să se întâmple ceva deosebit.

Meriem ştia că el se va întoarce şi nici nu se îndoia că o va elibera curând. Pentru ea, Korak era tot ce era mai frumos, mai puternic şi mai bun, în lumea lor Deasemenea, era

foarte încântată de grija pe care i-o acorda tânărul în ultima vreme. Visa la el şi se gândea ce noroc a avut să îl întâlnească. Comparând purtarea lui Korak cu a şeicului s-a cutremurat de groază, gândindu-se la cruzimea acelui bătrân arab. Până şi aceşti băştinaşi negri erau mai blânzi.

Neînţelegându-le limba, nu putea să ştie care le era scopul ţinând-o captivă de atâta vreme. Ştia că sunt canibali şi se aştepta să fie mâncată. Dar au trecut atâtea zile de când era în sat şi nimeni nu i-a făcut nici un rău.

Dar nu avea de unde să ştie că cei din sat au trimis un sol, care urma să trateze cu şeicul răscumpărarea ei. Însă nici ea nu ştia, după cum nici Kovudoo nu a aflat, că trimisul negrilor s-a întâlnit cu expediţia lui Malbin şi Jensen şi stând de vorbă cu oamenii lor le-a comunicat scopul călătoriei sale. Băştinaşii care erau angajaţi să care poveri pentru cei doi albi nu au stat pe gânduri şi le-au spus stăpânilor această veste. Rezultatul acestor discuţii a fost că de îndată ce trimisul lui Kovudoo s-a afundat în junglă pentru a-şi continua călătoria, o împuşcătură a răsunat în liniştea sacră a junglei, iar solul s-a rostogolit fără viaţă într-un tufiş.

După câteva minute de la acest incident, Malbin s-a reîntors în tabără şi s-a străduit să-i convingă pe ceilalţi că a tras asupra unui cerb, pe care însă nu l-a nimerit. Suedezii ştiau că băştinaşii pe care i-au angajat îi urau şi că dacă ar fi aflat adevărul despre soarta solului trimis de Kovudoo, ar fi dat fuga în aşezarea negrilor şi l-ar fi înştiinţat pe şeful aşezării despre moartea trimisului său.

Fiind depăşiţi în număr de băştinaşi, iar în arabi nu aveau încredere, cei doi nu au riscat să intre în conflict cu un conducător atât de puternic. După această întâmplare, a avut loc întâlnirea cu babuinul care a scăpat din cursă şi cu albul cel sălbatic, care a adunat toate fiarele pădurii împotriva lor.

Întâmplarea cu babuinii le-a adus foarte mari necazuri, nu numai atunci în acele momente când cei doi au părăsit

cursa şi au fost nevoiţi să lupte pentru a scăpa cu viaţă, ci şi mult timp după aceste evenimente, deoarece maimuţele asediau necontenit tabăra, mârâind şi urlând, zi şi noapte.

Cu armele în mână, suedezii au respins multe atacuri sălbatice, cărora le lipsea doar o conducere şi o organizare corectă pentru ca atacurile lor să se termine dezastruos pentru cei din tabără.

Celor doi li s-a părut în câteva ocazii, că îl văd pe albul acela sălbatic, în junglă printre babuini şi erau foarte neliniştiţi la gândul că ar putea, dintr-un moment sau altul, să ia conducerea maimuţelor împotriva lor.

În spaima lor, erau gata să plătească pe oricine care să îl ucidă pe acest inamic puternic, atribuind acestui sălbatic, atât pierderea babuinului pentru grădina zoologică, cât şi atitudinea răzbunătoare a animalelor din pădure.

— Cred, zise Malbin, că este acelaşi individ asupra căruia am tras acum câţiva ani. Atunci era însoţit de o gorilă. Te-ai uitat bine atunci la el?

— Da, a răspuns Jensen. Era la numai cinci metri de mine, când am tras. Mi-a făcut impresia unui european inteligent. Dar era numai un copil atunci.

Apoi, adăugă după un moment de gândire:

— Nu am văzut nici urmă de degenerare în trăsăturile lui. În cazuri asemănătoare, se observă imediat o alterare a întregii conformaţii a corpului, când un nebun scapă în junglă, iar după ani de viaţă în sălbăticie se schimbă foarte mult, de poţi să îl numeşti „sălbatic”.

A ezitat o clipă.

— Sunt sigur că aşa este. Acest tânăr este deosebit de ceea ce credem noi că este şi este foarte periculos.

— În acest caz, i-a răspuns Malbin, deşi am mare chef să îi trag un glonte în cap, aş prefera să nu vină în apropierea taberei noastre. Dacă i-ar veni cumva ideea să conducă atacul babuinilor împotriva noastră, nu ştiu zău cum am scăpa cu viaţă, dacă nu l-am doborî de îndată ce apare.

Dar tânărul alb nu a mai venit să îi ajute pe babuini în asediul lor, iar în cele din urmă maimuţele au încetat lupta lor împotriva oamenilor celor doi albi.

A doua zi, suedezii au pornit către satul lui Kovudoo, pentru a o captura pe fată, despre care aflaseră de la trimisul negrul. Deja făcuseră şi un plan de acţiune.

Nu vor face nici o aluzie la captivă şi se vor preface că nu ştiu nimic în legătură cu ea.

De îndată ce au ajuns în sat, i-au dat şefului multe cadouri, tocmindu-se pentru preţul diverselor mărfuri aduse de ei, aşa cum ar fi făcut orice comerciant cinstit. Băştinaşii ar fi devenit suspicioşi la orice atitudine care li s-ar fi părut că este schimbată faţa de celelalte întâlniri ale lor cu diverşi traficanţi.

În timpul discuţiilor, au schimbat păreri despre situaţia locuitorilor din zonă, fiecare venind cu noutăţi. Convorbirile erau lungi şi plictisitoare, aşa cum sunt pentru europeni toate întâlnirile protocolare prelungite ale africanilor.

Kovudoo nu a făcut nici o aluzie la captiva lui, iar după toată dărnicia lui şi celor din sat, părea foarte nerăbdător să se asigure că oaspeţii vor pleca în curând.

Aproape în ultima oră înainte de plecare, Malbin a spus, ca din întâmplare, că şeicul a murit. La auzul acestei ştiri, Kovudoo s-a arătat interesat, dar şi surprins.

— Cum, nu ai ştiut? s-a mirat Malbin. Curios! S-a întâmplat acum vreo trei săptămâni. A căzut de pe cal, care a călcat într-o groapă. Calul a căzut pe el, iar când oamenii au sărit să îl ridice, şeicul era deja mort.

Kovudoo s-a scărpinat în ceafa, fiind foarte dezamăgit. Moartea şeicului însemna pierderea despăgubirii pe care o aştepta în schimbul fetei.

Acum nu îi era de nici un folos, doar dacă nu ar fi vrut să o mănânce, sau să îi ţină de urât. Această idee din urmă l-a făcut să se gândească la o mică tranzacţie cu albii.

S-a uitat la Malbin cu coada ochiului, cântărindu-l din priviri. Zicea în sinea lui:

— Aceşti albi sunt nişte oameni ciudaţi. Călătoresc fără femei vreme îndelungată şi foarte departe de satele lor Sunt sigur că simt lipsa femeilor. Dar oare cât de mare le este dorinţa de a avea o femeie?

Acesta era gândul care îl frământa pe şeful satului. Pe neaşteptate a spus:

— Ştiu pe undeva o fată albă, care poate v-ar interesa. Poate doriţi să o cumpăraţi.

Jensen şi Malbin au dat din umeri.

— Avem şi aşa multe necazuri, zise Malbin, ca să nu ne încurcăm şi cu femei. Iar despre plată nici noi nu prea ne lăudăm cu bani mulţi.

— Dar femeia asta este albă şi frumoasă, îi ispiti negrul.

Suedezii au râs cu poftă.

— Nu există femeie albă în jungla africană, Kovudoo, zise Jensen. Nu-ţi bate joc de noi, doar suntem prieteni.

Contrariat, Kovudoo sări în picioare.

— Veniţi să o vedeţi! Exclamă el. Veţi vedea că este exact aşa cum v-am spus.

Malbin şi Jensen s-au sculat şi privirile lor s-au întâlnit. Malbin a făcut cu ochiul asociatului său. Amândoi l-au urmat pe negru spre coliba acestuia.

În întunericul de acolo, se putea observa forma unei femei legate şi întinse pe o rogojină. Malbin s-a uitat la ea.

Şi a întors capul.

— Asta este o babă de o sută de ani, Kovudoo, zise el, îndepărtându-se.

— Nu aveţi dreptate! strigă sălbaticul. Este tânără, dar nu o vedeţi bine, pentru că este întuneric. Aşteptaţi puţin să o scot afară.

A dat imediat ordin celor doi războinici care păzeau coliba, să îi taie fetei frânghiile de la picioare şi să o scoată la lumină, pentru a fi mai bine văzută.

Cei doi albi nu arătau deloc a fi grăbiţi, cu toate că ardeau de dorinţa de a vedea fata, dar mai ales ca ea să intre în

stăpânirea lor. Puţin le păsa că vor vedea o fată frumoasă sau urâtă.

Tot ce doreau era să ştie dacă este aceeaşi fată care a fost furată cu mulţi ani în urmă. Credeau că vor putea identifica fata, chiar dacă au trecut atâţia ani şi mai aveau şi dovada celor spuse de solul trimis de Kovudoo la şeic.

Când Meriem a fost scoasă la lumină, cei doi au dat impresia unei dezinteresări totale. Malbin însă cu greu s-a abţinut să nu exclame de surpriză.

Fata era foarte frumoasă. Şi-a revenit imediat şi s-a întors spre şeful satului.

— Ce vrei acum? zise el.

— Vezi că este tânără şi frumoasă, îi răspunse Kovudoo.

— Da, mormăi Malbin. Nu este chiar atât de bătrână. Dar chiar dacă este aşa cum zici, ne vom descurca foarte greu cu ea. Noi nu am venit spre sud să ne căutăm neveste. Sunt la noi mai multe decât crezi tu.

Meriem stătea în picioare privind la cei doi albi. Nu o interesa prezenţa lor şi îi păreau la fel de neprietenoşi ca şi băştinaşii din sat.

Îi ura şi îi era teamă de ei. Malbin i s-a adresat în arabă.

— Îţi suntem prieteni, zise el. Nu vrei să te luăm de aici şi să te scăpăm de aceşti sălbatici?

Meriem îşi aminti că vorbise araba cum multă vreme în urmă şi răspunse încet:

— Aş vrea să fiu liberă, zise în sfârşit. Dar vreau să merg la Korak.

— Nu vrei să vii cu noi? insistă Malbin.

— Nu, răspunse Meriem.

Malbin s-a întors atunci spre Kovudoo.

— Uite că nu vrea să vină cu noi, îi spuse.

— Sunteţi doar bărbaţi, replică negrul. De ce nu o luaţi cu forţa?

— De ce? spuse Jensen Ca apoi să avem tot timpul necazuri cu ea?

— Nu ne trebuie, Kovudoo, adăugă Malbin. Dar ca să îţi dovedim că îţi suntem buni prieteni şi vedem că vrei să scapi de ea, o vom lua de aici.

Kovudoo a înţeles că este pe cale să încheie un târg bun. Au început să se tocmească şi în cele din urmă Meriem a fost cumpărată de cei doi suedezi pe trei metri de stofă, trei ceşti de alamă şi un bidon nou. Toţi erau foarte mulţumiţi în afară de Meriem.

Kovudoo a pus însă condiţia ca europenii să părăsească satul cât mai repede, chiar a doua zi de dimineaţă. După ce a primit plata, Kovudoo le-a explicat albilor motivul pentru care le-a cerut să plece cât mai repede.

Le-a povestit de încercarea curajoasă a tânărului alb care a vrut să salveze fata şi le-a sugerat să se îndepărteze cât mai repede de acel ţinut pentru a se asigura că sălbaticul alb nu îi va urmări.

Meriem a fost din nou legată şi pusă sub pază severă, dar de data aceasta în cortul suedezilor. Malbin i-a explicat că ar fi bine să vină cu ei de bună voie, spunându-i că o vor duce înapoi în satul ei.

Fata a replicat că mai bine ar muri decât să se înapoieze la şeic. Albii i-au spus că atunci îi vor face pe plac şi nu o vor duce acolo.

De fapt nici nu au dorit să o ducă în satul şeicului, ci voiau să ia legătura cu autorităţile franceze pentru a încasa recompensa fabuloasă, care s-a oferit cu mulţi ani în urmă.

În timp ce vorbeau cu ea, au observat că fata s-a făcut frumoasă şi înaltă şi avea trăsături foarte plăcute. S-a schimbat foarte mult de când au zărit-o în satul şeicului.

Au trecut ani de când cei doi nu s-au mai gândit la averea pe care ar fi primit-o pentru această fată. Iar acum, această fiinţă preţioasă era în faţa lor, plină de farmecele tinereţii unei femei.

Malbin s-a apropiat de ea şi i-a pus mâna pe umăr. Fata s-a împotrivit. Atunci, el a prins-o de mijloc, încercând să o

sărute, dar ea îl lovi peste gură. Jensen s-a apropiat de ei şi a izbucnit:

— Malbin, ai înnebunit?

Sven Malbin a dat drumul fetei şi s-a întors spre Jensen. Faţa îi ardea ca focul.

— Ce naiba te-a apucat? mormăi Jensen. Vrei să pierdem orice speranţă de a mai primi recompensa? Ştii doar că dacă o batjocorim, nu numai că nu vom căpăta nimic, dar ne vor băga la închisoare. Credeam că eşti mai deştept, Malbin.

— Dar nu sunt de lemn. Ce naiba, replică celălalt suedez.

— Abţine-te! îl certă Jensen Cel puţin până o predăm autorităţilor şi încasăm banii.

— Ei drăcie! strigă Malbin. De ce? Vor fi prea bucuroşi că o aducem, iar acolo ea îşi va ţine gura. De ce să nu mă ocup puţin de ea?

— Pentru că aşa vreau eu! se răsti Jensen. Te-am lăsat să faci ce vrei până acum, Sven. Dar în această situaţie trebuie să mă asculţi, pentru că am dreptate. Ştii de fapt şi tu, însă nu vrei să recunoşti.

— Ai devenit foarte virtuos. Aşa deodată, mormăi Malbin, sau poate crezi că am uitat de fata cârciumarului, de mica Celela şi de negrul ăla.

— Taci! strigă Jensen. Aici nu este vorba de virtute şi cred că îţi dai şi tu seama. Dar nu vreau să ne certăm. Dar, aşa să mă ajute Dumnezeu, Sven, că dacă te atingi de fată, te voi ucide!

După o privire ucigătoare aruncată spre celălalt suedez a mai spus:

— În aceşti nouă ani, am suferit şi era să îmi pierd viaţa de zeci de ori. Nu pot uita prin câte primejdii am trecut până acum când suntem aproape de a ne îmbogăţi. Nu vreau ca tu, printr-o faptă nebunească să dai peste cap întreaga noastră situaţie favorabilă şi să te porţi ca un animal.

Din nou a mai stat o clipă, înainte de a încheia.

— Te previn, Sven, zise el punând mâna pe patul revolverului de la curea, că nu am vorbit degeaba.

Malbin a aruncat o privire cruntă asociatului său şi dădu din umeri. Apoi ieşi. Jensen s-a întors spre Meriem.

— Dacă nu îţi dă pace, o sfătui el, să mă strigi. Voi fi întotdeauna pe aproape.

Fata nu a înţeles discuţia dintre cei doi, pentru că ei au vorbit în suedeză. Dar a înţeles tot ce i-a spus Jensen, pentru că acesta vorbea cu ea în arabă.

A înţeles însă de pe feţele lor şi din gestul lui Jensen când a pus mâna pe armă, că discuţia lor a fost extrem de serioasă. Credea că trebuie să caute prietenia lui Jensen şi l-a rugat să o elibereze pentru a se duce în pădure să îl caute pe Korak.

Dar a fost foarte dezamăgită pentru că Jensen i-a râs brutal în faţă, spunându-i că dacă va încerca să fugă, o va pedepsi crunt Biata fată a rămas toată noaptea cu ochii deschişi pentru a auzi un semn de la Korak. În jurul ei, jungla îşi continua viaţa.

Urechile ei distingeau zeci de zgomote pe care cei din tabără nu le înţelegeau. Dar dintre atâtea zeci de sunete, niciunul nu era de la Korak.

Numai moartea l-ar fi putut împiedica pe tânăr să nu se întoarcă după ea şi să o salveze. De ce mai întârzie şi nu vine?

A venit dimineaţa, dar încrederea ei în eliberare s-a diminuat. Era însă neliniştită să nu i se fi întâmplat ceva tânărului pe care ea îl aştepta din tot sufletul.

Era de necrezut să i se fi întâmplat ceva rău curajosului şi puternicului Korak, care a scăpat întotdeauna de toate primejdiile din junglă.

După micul dejun, tabăra a fost strânsă, iar bieţii cărăuşi şi-au pus greutăţile în spinare şi întreaga mică armată pomi spre nord. Nici un semn nu s-a arătat că salvarea fetei ar fi aproape.

Toată ziua au mers fără să se oprească. La fel a doua zi şi a treia zi. Dar Korak nu s-a arătat, spre dezamăgirea fetei, care mergea tăcută alături de cruzii ei stăpâni.

Malbin avea aerul că este nemulţumit şi că este supărat pe cineva. Jensen îi vorbea prieteneşte, dar Malbin îi răspundea scurt, monosilabic. Cu fata nu vorbea, însă îi arunca priviri lacome printre gene.

Meriem a surprins una dintre aceste priviri, care a făcut-o să se cutremure. Îşi strânse păpuşa mai tare la piept şi regreta că nu mai are cuţitul ei ascuţit pe care îl avea înainte de a fi prinsă de Kovudoo.

În cea de a patra zi, a pierdut orice speranţă de a fi salvată. Desigur că lui Korak i s-a întâmplat ceva. Nu va mai veni să o salveze, iar aceşti oameni răi o vor duce departe şi probabil că o vor ucide.

Nu îl va mai putea vedea pe Korak al ei.

În acea zi, suedezii au hotărât să facă o pauză mai mare şi s-au aşezat pentru o odihnă mai lungă. Malbin şi Jensen au plecat din tabără pentru a vâna, însă fiecare într-o altă direcţie.

Nu a trecut nici o oră de când cei doi au plecat din tabără, că pânza cortului unde era fata s-a ridicat, iar la intrare apăru Malbin cu o privire bestială.

CAPITOLUL XV – Fuga.

Cu ochi speriaţi, ca o pasăre în captivitate, fata s-a uitat la individul care se apropia ameninţător de ea. Mâinile ei erau libere pentru că suedezii au legat-o cu un lanţ de robi, adică cu un guler de fier în jurul gâtului prins de un lanţ gros şi fixat de un ţăruş bătut adânc în pământ.

Meriem s-a retras încet spre colţul opus al cortului. Malbin se apropia de ea cu mâinile întinse, gata să o atingă.

Buzele îi erau întredeschise, iar răsuflarea îi era grăbită. Fata şi-a adus imediat aminte de sfatul pe care îl primise de la Jensen de a-l chema de îndată ce Malbin va încerca să se apropie de ea.

Însă suedezul şi-a ales bine momentul când tovarăşul său era plecat la vânătoare. Scoase totuşi un ţipăt pătrunzător, pe care l-a repetat de trei ori, mai înainte ca atacatorul să sară asupra ei şi să îi înfunde gura.

Meriem a început să se zbată, luptându-se aşa cum a văzut în junglă: cu unghiile şi cu dinţii. Mizerabilul şi-a dat seama imediat că nu va avea o sarcină uşoară.

În acel corp tânăr şi mlădios, sub pielea aceea catifelată, erau muşchii puternici ai unei leoaice. Dar nici Malbin nu era un slăbănog.

Era un bărbat puternic, înalt şi brutal. Reuşi să o supună pe fată, lovind-o peste faţă, când ea a început să îl muşte cu putere. Meriem reuşea să îl lovească şi ea, dar puterile îi slăbeau, din cauza strânsorii degetelor suedezului, care o strângeau puternic de gât, gata să o sufoce.

Jensen nu era departe pentru că se întorcea spre tabără cu două căprioare împuşcate în apropiere. Le-a găsit nu departe de tabără, bucurându-se că nu trebuie să se îndepărteze prea mult de tabără, suspectându-l pe Malbin.

Simplul fapt că celălalt a refuzat să îl însoţească, preferind să meargă la vânătoare într-o altă direcţie, era un puternic motiv de bănuială. Jensen îl cunoştea pe Malbin, aşa că de îndată ce a împuşcat cele două animale, a pornit-o înapoi, urmat de oamenii săi care duceau vânatul.

Abia a parcurs câteva sute de metri, că a auzit un ţipăt slab în depărtare, din direcţia taberei. S-a oprit să asculte.

Strigătul s-a mai repetat de două ori, după care s-a lăsat o tăcere supărătoare. Trăgând o înjurătură, Jensen a luat-o la fugă, întrebându-se dacă nu va ajunge prea târziu.

Ce idiot şi Malbin ăsta să le pericliteze acum şansa de a se îmbogăţi!

Ţipetele fetei au mai fost auzite şi de altcineva în afară de Jensen, de cineva care se afla mai departe de tabără decât suedezul, însă în direcţie opusă. Era un străin care habar nu avea că în vecinătate s-ar afla şi alţi albi în afară de el.

Era un vânător lângă care se aflau mai mulţi războinici foarte curajoşi şi puternici.

Străinul a ascultat o clipă, cu multă atenţie. Fără îndoială că era vocea unei femei care se găsea în primejdie. A luat-o şi el în direcţia de unde s-au auzit ţipetele, dar pentru că era mai departe decât Jensen, acesta din urmă a ajuns primul la cortul fetei.

Suedezului i se prezenta o scenă de luptă dintre Meriem şi Malbin. Jensen s-a înfuriat peste măsură şi a început o serie de înjurături cumplite.

Malbin a ridicat capul şi s-a întors spre noul venit, scoţându-şi rapid pistolul. Jensen a anticipat mişcarea celuilalt şi a scos şi el arma.

Au tras amândoi asupra celuilalt în acelaşi timp. Jensen a mai continuat să înainteze spre Malbin, dar şi-a scăpat arma din mână, clătinându-se de parcă era beat. Malbin a mai tras de două ori asupra lui.

Meriem, cu toată groaza de care era cuprinsă, nu a putut să nu se mire cum acest om mai vine spre ei după ce a primit încă două gloanţe mortale. Jensen continua să rămână în picioare, ţinându-şi ochii închişi. Căzu la pământ în cele din urmă.

Malbin s-a ridicat şi l-a izbit furios cu piciorul. Pe urmă s-a întors spre Meriem. Dar exact în acea clipi perdeaua cortului s-a dat la o parte şi un alb înalt şi-a făcut apariţia la intrarea în cort.

Nici Meriem şi nici Malbin nu l-au observat fiind cu spatele ia uşa cortului. Din trei paşi, albul a ajuns în partea unde erau cei doi, dezarmându-l pe Malbin, punându-i o mână grea pe umăr.

Meriem văzu un alb străin, cu părul negru, cu ochi verzi. Îmbrăcat în uniformă, având pe cap un chipiu.

— Ce se petrece aici? a întrebat străinul într-o limbă pe care fata nu a înţeles-o.

Meriem a dat din cap şi i-a răspuns străinului în arabă. Acesta cunoscând această limbă i-a repetat întrebarea. Fata

i-a răspuns:

— Oamenii aceştia vor să mă răpească de la Korak al meu. Iar acesta a vrut să mă. bata. Celălalt, pe care l-a omorât, a vrut să mă ajute. Amândoi însă erau foarte cruzi şi răi, dar acesta viu este cel mai periculos. Dacă Korak ar fi aici, l-ar omorî. Cred că dumneata îl vei cruţa.

Străinul a zâmbit şi a răspuns:

— Merită să fie omorât. Nu încape nici o îndoială. Era o vreme când l-aş fi omorât şi eu, dar acum m-am schimbat. Totuşi, voi avea grijă să nu te mai supere.

Apoi s-a întors spre Malbin.

— Am răbdat destul din cauza voastră şi meriţi să fii ucis de mâna mea, dar există o lege pe care nu o voi aplica eu aici. Am auzit de voi, de foarte multă vreme. Tu şi celălalt aveţi o faimă foarte proastă în ţinuturile acestea. Acum poţi pleca liber, însă nu vreau să te mai văd niciodată! Ai înţeles?

Malbin a protestat şi a început să înjure îngrozitor. Dar înainte de a-şi da seama a fost prins de străin şi scuturat cumplit, de i-au clănţănit toţi dinţii din gură. Malbin a încetat cu ameninţările sale.

Străinul i-a mai spus.

— Acum ieşi de aici! Ocoleşte-mă, dacă vrei să ai viaţă lungă!

Străinul s-a apropiat de urechea suedezului şi i-a şoptit un nume. Acesta auzind acel nume era să cadă pe spate. Dar a fost împins imediat afară din cort.

Întorcându-se spre Meriem a întrebat:

— La cine este cheia de la jugul ăsta de fier din jurul gâtului tău.

— Acesta de pe jos o purta întotdeauna, răspunse fata arătându-l pe Jensen.

Străinul l-a căutat pe mort în buzunare şi a găsit cheia cu care a eliberat-o pe Meriem.

— Mă laşi să mă întorc acum la Korak al meu? a întrebat ea.

— Voi avea grijă să fii predată părinţilor sau rudelor tale, răspunse albul. Spune-mi te rog, cine sunt ei şi unde le este satul?

În tot acest timp, o privea pe fată uimit de îmbrăcămintea ei. După limba pe care o vorbea, era fată de arab, dar nu mai văzuse pe nimeni astfel îmbrăcată.

— Cine eşti tu? Cine este Korak?

— Korak? Korak este o maimuţă! Alte rude nu am. Eu locuiesc în junglă numai cu Korak, de când Akut este regele tribului de maimuţe. Korak trebuia să le fie rege, dar a refuzat.

Fata a pronunţat numele lui Akut aşa cum îl pronunţau maimuţele. După aceste cuvinte ale fetei, străinul a început să o privească mai atent. În ochii lui i se citea un interes deosebit.

— Deci Korak este o maimuţă? Bine, dar tu cine eşti?

— Eu sunt Meriem. Şi eu sunt tot o maimuţă.

— Mda, mormăi străinul, la acest răspuns neaşteptat.

La ce s-a gândit s-ar fi putut înţelege din privirea.

Plină de compătimire aruncată acestei sărmane fete. S-a apropiat de ea şi a încercat să îi pună mâna pe frunte.

Fata s-a dat la o parte mârâind scurt, scoţând un ţipăt. Străinul a înţeles reacţia ei şi a zâmbit.

— Nu trebuie să te temi de mine, zise el blând. Nu îţi fac nici un rău. Doream să văd dacă nu cumva ai febră, dacă te simţi bine, ca să plecăm în căutarea lui Korak.

Meriem s-a uitat drept în ochii lui. Ochii albului îi făceau o impresie foarte bună, iar faţa lui avea trăsături de om cinstit.

I-a permis omului să îi atingă fruntea şi să îi ia pulsul, pentru a se asigura că fata este sănătoasă.

— De multă vreme eşti maimuţă? întrebă albul.

— De mult, de foarte mult, de când am fost mică şi Korak a venit şi m-a luat de tatăl meu, care mă bătea foarte tare. De atunci, am trăit în copaci, împreună cu el şi cu Akut.

— În ce parte a pădurii locuieşte Korak? a mai întrebat străinul.

Meriem a făcut un gest larg, care a cuprins jumătate din Africa.

— Poţi găsi drumul înapoi spre el?

— Nu cred, răspunse ea, dar sunt sigură că el mă va căuta şi mă va găsi.

— În acest caz, am un plan, propuse străinul. Eu locuiesc nu departe de aici. Vii cu mine acasă, unde soţia mea şi cu mine te vom îngriji până când Korak te va găsi sau tu îl vei găsi pe el. Dacă zici că te caută, sunt sigur că la fel de uşor te poate găsi şi acolo unde stau eu, nu-i aşa?

Străinul a aşteptat ca Malbin să se îndepărteze cu oamenii lui spre nord.

Meriem avea acum încredere în acest bărbat şi stătea lângă el ţinându-şi păpuşa în mână. Străinul era mirat de araba foarte stricată pe care o vorbea fata, atribuind şi asta unei stări mintale deviate.

Dacă ar fi ştiut însă câţi ani au trecut de când ea nu a mai vorbit această limbă, nu s-ar fi mirat atât de mult. Mai era un motiv pentru care limba şeicului nu i s-a întipărit bine în minte, dar acesta nu putea fi ghicit nici de ea şi nici de binefăcătorul ei.

Străinul a încercat să o convingă să meargă cu el în satul lui. Meriem a insistat să meargă imediat în căutarea lui Korak.

Bărbatul a hotărât în sinea lui că trebuie să o convingă pe fată să vină cu el, pentru că o credea bolnavă mintală.

Fiind însă un om inteligent, s-a gândit că mai întâi trebuie să satisfacă dorinţa fetei, lăsându-se convins că ar fi bine să îl caute pe acest Korak.

Au pornit-o spre sud, cu toate că reşedinţa lui era mai spre est. Pe drum însă a cotit-o încet spre locuinţa sa şi era foarte bucuros că fata nu a observat această schimbare a direcţiei de mers.

Meriem era din ce în ce mai convinsă că îl vor găsi pe Korak şi nu avea de ce să se teamă de acest tarmagani, care nu dorea să îi facă nici un rău. După câteva zile şi-a dat seama că acest om este foarte bun cu ea şi îi asemăna caracterul cu acela al lui Korak.

În cea de a cincea zi a căutărilor lor, au ajuns într-o câmpie întinsă, unde se zăreau câteva case. Această imagine de locuri necunoscute au făcut-o pe Meriem să se oprească mirată.

— Unde ne aflăm? a întrebat ea.

— Pentru că am văzut că nu îl găsim pe Korak, iar drumul nostru trecea pe lângă casa mea, te-am adus aici să te odihneşti şi să stai cu soţia mea. Oamenii mei îţi vor găsi maimuţoiul sau poate va veni el aici. Cred că aşa este mai bine. Aici la noi eşti în siguranţă şi vei fi foarte fericită.

— Îmi este teamă, Buana2 , zise fata. La tine în sat, poate mă vor bate aşa cum mă bătea şeicul. Te rog, lasă-mă să plec în junglă. Acolo Korak mă va căuta şi sigur că mă va găsi. Lui nu i-ar trece prin minte să mă caute în casa unui alb

— Nimeni nu te va bate aici, copila mea! O linişti.

Buana.

Apoi zise cu bunătate:

— Nici eu nu te-am bătut, nu-i aşa? Şi aici eu sunt stăpân. Toată lumea se va purta bine cu tine, iar soţiei mele îi vei place foarte mult. Sunt sigur că va veni şi Korak aici, pentru că voi trimite câţiva oameni să îl caute peste tot.

Fata s-a împotrivit.

— Pe Korak nu îl poate aduce aici nimeni, pentru că îi va ucide pe cei care se vor apropia de el. Aşa i-a ucis pe toţi cei care s-au apropiat de el. Mi-e frică, Buana. Vreau să plec!

— Te vei rătăci. Nu cunoşti jungla. Vezi, nici nu ai ştiut pe unde mergi! Fiarele sălbatice te vor mânca în prima noapte şi atunci Korak sigur că nu te va găsi.

S-a oprit să vadă reacţia fetei, apoi a spus:

— Este mult mai bine să rămâi cu noi. Nu te-am scăpat de oamenii aceia răi? Nu îmi datorezi măcar puţină încredere? Rămâi cu noi câtăva vreme, până vom vedea ce este mai bine să faci. Eşti încă un copil şi ar fi o crimă să te las să pleci singură în junglă.

Cuvintele înţelepte ale străinului nu au stârnit decât râsul fetei.

— Jungla îmi este şi mamă şi tată. A fost cu mine mai bună decât toţi oamenii. Nu mi-e frică de nici un animal.

S-a uitat curajoasă la cel care îi dorea binele.

— Voi muri, când îmi va veni rândul, continuă ea spre mirarea crescândă a bărbatului înalt. Se poate ca un leopard sau un leu să mă omoare, dar la fel poate fi şi un mic gândăcel. Dar când leul m-ar ataca, sau gândăcelul m-ar pişcă, mi-ar fi frică, dar aş fi foarte nefericită să mă tem de ceva care nu s-a întâmplat încă.

Observând mirarea bărbatului din faţa ei s-a oprit şi a explicat ce dorise să spună.

— Dacă va fi un leu, frica mea va fi de scurtă durată, dar dacă este un gândăcel. va trebui să sufăr câteva zile până să mor. De aceea de leu mă tem cel mai puţin. Este mare şi face mult zgomot. Pot să îl aud sau să îl miros de la mare depărtare şi am timp destul ca să fug din calea lui, dar peste gândăcel pot să calc sau să îl ating, fără ştiu că este acolo, iar înţepătura lui poate fi mortală.

Filosofia ei primitivă a fost încheiată cu aceste cuvinte

— Nu. Buana. Nu mi-e teamă de junglă, ci dimpotrivă. O iubesc Dacă ar trebui să o părăsesc, aş muri. Dar tu ai fost bun cu mine, iar casa ta este lângă pădure, aşa că voi face aşa cum doreşti şi voi rămâne cu tine şi cu soţia ta, câtăva vreme.

Au mers împreună de mână, spre o casă înconjurată de flori multe, iar în spatele casei se vedea o gospodărie bine întreţinută.

Mergând cu acest străin, care a ştiut să îi cucerească încrederea, Meriem a ajuns la intrarea locuinţei, unde era o

femeie îmbrăcată în alb, care s-a bucurat foarte mult la vederea soţului ei.

La vederea acestei femei, Meriem s-a oprit şi s-a uitat întrebător la străin. Privirile ei exprimau o teamă de necunoscut

— Este soţia mea, o lămuri străinul. Îi pare bine că ne vede.

Femeia a coborât de pe verandă, ieşindu-le în întâmpinare, pe cărarea din faţa casei. Soţul ei a îmbrăţişat-o, apoi a recomandat-o pe Meriem în limba arabă, singura pe care fata o înţelegea.

— Draga mea, ea este Meriem, zise el simplu.

În câteva minute, i-a povestit întâmplarea cu întâlnirea lor neaşteptată.

Meriem a văzut că soţia străinului era o femeie frumoasă şi pe obraz i se putea citi o bunătate şi o blândeţe care îţi dădea multă încredere.

Nu îi era teamă de ea. După ce a aflat de întâlnirea soţului ei cu ea, a luat-o în braţe şi a sărutat-o, spunându-i un dulce „draga mea”. În inima fetei încolţi un sentiment care dispăruse de foarte multă vreme.

Şi-a apropiat capul de femeia cea blândă, în a cărei voce a simţit o căldură maternă pe care nu o mai simţise de atâta vreme. A început să plângă aşa cum nu a plâns niciodată, cu lacrimi de uşurare, cu lacrimi de bucurie.

Şi astfel, mica Meriem, o sălbatică mangani, a ajuns din jungla ei iubită, într-o familie adevărată.

Îi considera pe „Buana"„ şi pe „Dragă”, ca pe părinţii ei. Acestea erau numele pe care ea le-a dat la început şi a continuat să îi numească aşa.

După ce teama ei s-a risipit în totalitate, a început să îi iubească cu pasiune şi căldură. S-a hotărât să îl aştepte pe Korak aici, pentru că tânărul era totuşi înaintea tuturor, în inima ei.

CAPITOLUL XVI – O victorie zadarnică.

Departe de satul unde o lăsase pe Meriem, Korak, plin de răni, clocotind de furie, se întorcea spre locul unde întâlnise babuinii cei mari. Nu i-a mai găsit acolo unde îi lăsase şi nici în obişnuitele lor locuri de vânătoare.

A mers pe o urmă lăsată de ei şi în cele din urmă i-a întâlnit. Babuinii înaintau încet, dar fără întrerupere, spre sud.

Erau într-una dintre acele perioade ale lor de migrare, fapt inexplicabil pentru oamenii de ştiinţă care studiază comportamentul maimuţelor africane.

La vederea războinicului alb, care venea spre ei, din direcţia opusă vântului, întreaga turmă s-a oprit, la strigătul de alarmă al santinelei lor. A pornit un cor mârâituri şi întreg tribul de maimuţe a început să îi dea ocol noului venit.

Femelele şi-au chemat puii şi s-au ascuns în spatele masculilor.

Korak l-a chemat pe regele lor, care la auzul acestei voci cunoscute, a venit încet, cu mare băgare de seamă. Trebuia să se convingă cu mirosul şi cu văzul pentru a se asigura că este aceeaşi persoană cu care s-a întâlnit atunci când a căzut în cursa albilor.

Korak stătea nemişcat. Dacă ar fi înaintat spre maimuţe, ar fi putut declanşa un atac, sau i-ar fi putut pune pe fugă.

Animalele sălbatice reacţionează foarte diferit de oameni. Bazându-se pe instincte ei pot să îşi schimbe atitudinea foarte repede.

Regele babuinilor s-a apropiat de Korak şi s-a învârtit în jurul acestuia, mârâind şi mirosindu-l. Când s-a apropiat mai mult, Korak a început să îi vorbească.

— Eu sunt Korak. Eu sunt cel care am deschis casa de sârmă în care ai fost prins. Te-am scăpat de tarmagani. Sunt Korak, prietenul vostru.

— Da, mormăi regele, eşti Korak. Urechile mi-au spus că eşti Korak. Ochii îmi spun acelaşi lucru. Acum şi nasul îmi

spune că tu eşti acela, pentru că nasul meu nu greşeşte niciodată. Îţi sunt şi eu prieten. Vino să vânăm împreună!

— Korak nu poate vâna acum, a răspuns tânărul. Gomangani mi-au furat-o pe Meriem şi o ţin legată în satul lor. Ei nu vor să o lase liberă. Eu singur nu pot să o scap. Korak te-a eliberat pe tine. Vrei să vii cu poporul tău să o eliberăm pe Meriem a lui Korak?

— Gomangani au beţe lungi şi ascuţite pe care le aruncă, a spus regele babuinilor. Ele străpung corpul supuşilor mei. Ne ucid. Gomangani sunt un popor rău. Ne vor ucide dacă intrăm în satul lor.

— Dar tarmanganii au beţe care fac un zgomot mare şi ucid de la distanţă, a ripostat Korak. Au avut astfel de beţe cu ei când te-am eliberat. Dacă aş fi plecat de acolo de frică, erai şi acum prizonierul tarmanganilor.

Babuinul s-a scărpinat în cap. În jurul lui s-au aşezat ceilalţi masculi ai tribului. Unii dintre ei se învârteau pentru a se aşeza într-un loc de unde să audă tot ce se vorbeşte.

Mulţi dintre ei îl priveau pe acest mangani, dar care semăna foarte mult cu un tarmanganii.

Regele babuinilor s-a uitat întrebător la câţiva dintre supuşii lui, de parcă le-ar fi cerut părerea.

— Noi suntem foarte puţini, a mormăit unul dintre ei.

— Mai sunt alţi babuini printre dealurile de unde venim. Ei sunt mulţi ca frunzele şi îi urăsc pe gomangani, la fel ca şi noi. Să le cerem ajutorul lor şi să îi stârpim pe toţi gomangani din pădure, a propus altul.

Babuinul care vorbise s-a sculat în picioare ameninţător, cu părul măciucă, mârâind fioros. Korak nu mai dorea să intervină.

Babuinii s-ar fi dus bucuroşi să lupte împotriva băştinaşilor, dar voiau să fie mai mulţi, să lupte alături de rudele lor, care trăiau printre dealuri. Regele lor a fost de acord cu acest plan.

Toţi au insistat că nu trebuie să se piardă nici o clipă, aşa că regele a ales doisprezece babuini dintre cei mai

puternici, cu care a pornit spre ţinutul celorlalţi babuini pentru a-i chema la luptă. Korak a pornit şi el cu ei.

Odată porniţi în această aventură, babuinii s-au arătat foarte entuziaşti. Nu numai că pregătirile de plecare au fost grăbite la maximum, dar şi în timpul drumului, toţi au mers cât de repede au putut. Pentru Korak această viteză de deplasare nu i s-a părut dificilă deloc.

În tot drumul lor, animalele făceau un zgomot asurzitor, dând impresia că o întreagă armată se deplasează prin pădurea sălbatică. Şi cu alte ocazii, când babuinii fac călătorii de acest fel, nici un animal al junglei, chiar şi dintre cele mai fioroase, nu îndrăzneşte să le stea în cale.

Însă când ieşeau din pădure şi se deplasau pe un loc întins, fără copaci, păşeau foarte liniştiţi, ştiind că leul sau leopardul nu vor fi înşelaţi de zgomotele făcute de ei.

Două zile a durat călătoria lor prin junglă, până au ajuns la o câmpie întinsă, de unde începeau dealurile împădurite. Korak nu a mai trecut prin aceste locuri. Era un ţinut nou pentru el şi se bucura pentru încântătoarea privelişte care i se oferea.

Dar în acele momente nu era fericit deloc şi nu putea să se bucure de verdele pădurii, aşa cum ar fi dorit. Meriem era în pericol şi nu era cu el.

Odată ajunşi în pădure, babuinii au încetinit ritmul deplasării şi au început să scoată sunete de chemare a semenilor lor. Din când în când se mai opreau să audă dacă nu au fost simţiţi de cei din neamul lor.

După un timp, din depărtare, s-a auzit un răspuns la chemările lor. Au înaintat cu toţii în acea direcţie, oprindu-se totuşi să asculte zgomotele junglei.

Chemându-se unii pe alţii, deodată. În faţa lui Korak au apărut un număr impresionant de mare de babuini. Erau şi în copaci şi pe pământ, de parcă ar fi dorit să formeze un zid de nepătruns.

Se apropiau încet, repetând chemările lor Erau mii de maimuţe. Korak s-a gândit la soarta oricărei fiinţe de pe

pământ dacă ar fi îndrăznit să se opună acestei forţe teribile.

Cei doi regi, s-au apropiat unul de celălalt, după cum era obiceiul, cu mârâituri şi cu părul zbârlit. După ce s-au asigurat reciproc de identitatea celuilalt, s-au scărpinat unul pe celălalt pe spate şi s-au aşezat să discute.

Prietenul lui Korak a început să îi explice celuilalt conducător motivul venirii lor, arătându-l pe tânăr care până în acel moment a stat ascuns într-un tufiş.

Apariţia lui a provocat panică printre babuini. Pentru un moment, lui Korak i-a fost teamă că va fi sfâşiat de mulţimea furioasă. Dar frica nu era că el ar fi fost omorât, ci pentru Meriem care ar fi rămas prizonieră, fără ajutorul lui.

Cei doi conducători i-au liniştit pe furioşi, iar Korak s-a apropiat de ei. Babuinii l-au mirosit din cap până în picioare.

Când a început să le vorbească în limba lor, s-au minunat şi au rămas uimiţi. Korak le vorbi de Meriem, despre viaţa lor din pădure, despre celelalte maimuţe care s-au împrietenit cu ei, de la mica Mânu, până la Mangan, antropoidul cel uriaş.

— Gomangani, în mâinile cărora se află Meriem, nu sunt prietenii voştri Ei vă ucid de îndată cum vă văd. Babuinii din ţinuturile de unde venim sunt puţini, pentru a se lupta cu ei. Ei însă mi-au spus că voi sunteţi cei mai curajoşi. Numărul vostru este cât al firelor de iarbă de pe câmpie şi cât al frunzelor din pădure. Până şi lui Tantor, elefantul, îi este teamă de voi, ştiind şi el cât sunteţi de curajoşi.

Korak a făcut o scurtă pauză pentru a le observa reacţia. Apoi a spus:

— Cei din neamul vostru mi-au spus că voi aţi veni bucuroşi cu mine în satul gomanganilor, ca să îi pedepsim pe aceşti duşmani, iar eu, „Omorâtorul” voi putea să o iau pe Meriem înapoi în pădure.

Regele babuinilor s-a ridicat, încântat de cuvintele care le-a spus Korak, mai ales despre curajul lor. Toţi masculii s-au

ridicat ţanţoş şi s-au plimbat câţiva paşi. Erau foarte mulţumiţi că acest tarmanganii, care zicea că este mangani şi vorbea limba lor, îi laudă atât de mult şi doreşte să le ceară ajutorul pentru a-şi lua femela din satul acela blestemat.

— Aşa este, începu unul dintre ei, noi cei care locuim aici pe dealurile acestea suntem cei mai curajoşi luptători. Chiar şi Tantor se teme de noi. Numa se teme de noi. Şita se teme de noi. Gomangani sunt mulţumiţi când trec pe lângă noi şi nu îi deranjăm.

— Dar eu, îl întrerupse un alt mascul puternic, sunt gata să merg cu tine Korak, în satul gomanganilor din câmpie. Eu sunt băiatul mai mare al regelui nostru. Pot să îi ucid singur pe locuitorii acelui sat, se lăudă maimuţoiul, umflându-şi pieptul puternic, apoi aplecându-se să îl scarpine pe spate pe unul dintre cei care stăteau în faţa lui.

— Eu sunt Gobb, se ridică al treilea. Colţii mei sunt lungi şi ascuţiţi. Colţii mei sunt puternici, pentru că am ucis cu ei mulţi gomangani. Singur am omorât-o pe sora lui Şita. Da, Gobb se duce pe câmpie şi atunci nu va rămâne nici un duşman, nici măcar să numere morţii.

Şi acest maimuţoi după ce şi-a sfârşit pledoaria, şi-a umflat pieptul, sub privirile admirative ale femelelor din trib.

Korak s-a uitat la rege.

— Tinerii din tribul tău sunt foarte curajoşi, zise el, dar cel mai curajos este regele lor.

Auzind aceste laude, regele s-a ridicat şi a început să urle de plăcere. Pădurea a răsunat de strigătele sale pătrunzătoare, care provocau întreaga lume să se bată cu el. Puii de babuin s-au ascuns în braţele părinţilor lor.

Ceilalţi masculi din trib, parcă atinşi de acelaşi flux de energie care l-a făcut pe regele lor să se manifeste astfel, s-au ridicat scoţând strigăte furioase. Zgomotul devenea insuportabil.

Korak a profitat de acest moment de extaz şi s-a apropiat de rege, şoptindu-i la ureche un singur cuvânt:

— Hai!

Fără să mai stea pe gândul, porni el însuşi spre satul băştinaşilor gomangani. Regele babuinilor, urlând şi ţipând, s-a luat după el. În urma lor veneau babuinii care locuiau la şes, iar după aceştia întreaga populaţie a dealurilor.

Se deplasau fiinţele cele mai agere şi puternice din întreg ţinutul! Setea lor de sânge nu se putea stinge decât într-o bătălie înfiorătoare, cu sfârşit tragic pentru Kovudoo şi oamenii lui.

A doua zi, după-masa, au ajuns în satul negrilor. Aici totul era cufundat în liniştea marii călduri tropicale. Puternica armată mergea acum într-o linişte de mormânt, iar de sub miile de labe moi, nu răzbătea un zgomot mai mare decât ar fi făcut vântul leneş care bătea printre crengile stufoase ale copacilor.

În frunte mergeau Korak şi cei doi regi. Lângă sat, s-au oprit cu toţii, până s-au adunat şi cei care veneau în urmă Era o linişte adâncă.

Korak s-a furişat uşor, până la copacul care avea crengile aplecate peste gard. S-a uitat înapoi şi s-a încredinţat că ceilalţi l-au urmat.

Pe drum însă a avut grijă să le spună tuturor să nu îi facă rău unei femele albe, care era captivă. Însă toţi ceilalţi puteau fi stârpiţi fără milă.

Ridicându-şi privirea spre cer a scos un urlet puternic. Era semnalul de atac.

Drept răspuns, trei mii de maimuţoi păroşi au sărit urlând spre satul negrilor, unde războinicii au ieşit imediat din colibe. Negresele şi-au luat copii în braţe şi au alergat spre porţile satului de îndată ce au văzut îngrozitoarea hoardă de animale care au atacat satul.

Kovudoo şi-a adunat oamenii, sărind şi ţipând să îi îmbărbăteze, ridicând în faţa atacatorilor un zid de suliţi ascuţite.

Korak conducea atacul, iar băştinaşii au încremenit când l-au văzut în fruntea acestei hoarde îngrozitoare de babuini.

La început au reuşit să îşi menţină formaţia. Dar înainte de a putea folosi arcurile cu săgeţi, s-au demoralizat şi au fugit într-o dezordine de nedescris.

Babuinii au intrat în rândurile lor, sărindu-le în spate înfigându-şi colţii în muşchii gâtului Cel mai feroce dintre atacanţi era însă Korak „Omorâtorul”

La porţile satului, pe unde negri fugeau îngroziţi, s-a oprit şi s-a îndreptat spre coliba unde ştia că Meriem este legată. Coliba era însă goală.

A căutat apoi în fiecare colibă, dar fata nu era niciunde. Korak s-a uitat după toţi băştinaşii care au fugit pe poartă şi era sigur că fata nu a fost luată de fugari.

Cunoscându-i foarte bine pe sălbatici, singura explicaţie a dispariţiei fetei era că a fost mâncată de aceşti canibali. Fiind convins că ea nu mai există, a fost cuprins de o furie turbată împotriva celor pe care el îi socotea drept ucigaşii fetei.

Văzu roşu în fata ochilor şi a pornit imediat în direcţia de unde se auzeau cumplitele mârâituri ale babuinilor şi ţipetele disperate ale sătenilor. Când a ajuns la locul luptei, babuinii au început să obosească, iar negri au reuşit să se regrupeze, folosind dibace, nişte măciuci uriaşe.

Korak s-a urcat într-un copac de unde s-a lansat asupra grupului de războinici, ca fulgerul. Era stăpânit de o furie oarbă.

Ca un animal rănit împărţea lovituri mortale cu pumnii goi. Când se apropia de un războinic îl prindea cu dinţii, rupându-i bucăţi mari din came.

Această acţiune curajoasă a determinat rezultatul luptei. Dar groaza negrilor era amestecată şi de superstiţiile lor. Pentru ei, acest războinic alb care conducea această armată de babuini nu era o fiinţă omenească.

Pentru ei, Korak era un demon, un zeu al răului, pe care ei l-au supărat şi care şi-a părăsit locul său din pădure şi a venit la ei să îi pedepsească.

Din această cauză, rezistenţa lor a fost mult diminuată, dându-şi seama că nu pot lupta împotriva acestui zeu.

Mulţi au fugit, aşa că pe câmpul de bătaie nu a mai rămas nimeni care să plătească vina de a fi supărat demonul alb al junglei.

Răsuflând greu şi plin de sânge, Korak s-a oprit din lipsă de victime. Babuinii s-au adunat şi ei, sătui de atâta luptă şi sânge şi s-au tolănit mulţumiţi, care pe unde a apucat.

La o mare depărtare de acest loc, Kovudoo şi-a adunat restul din trib şi a început să îi numere pe care au mai rămas în viaţă. Toţi erau cuprinşi de o panică de nedescris.

Nimic nu îi mai putea îndupleca să mai rămână în acele ţinuturi. Nu doreau nici măcar să se întoarcă în sat pentru a-şi lua câte ceva dintre lucrurile lor.

Toţi erau de părere că trebuie să fugă cât mai departe de acele locuri, să fie cât mai departe de demonul care îi atacase.

Altfel, singurele fiinţe care l-ar fi putut ajuta pe Korak să o găsească pe Meriem, au fugit din calea lui. Tânărul a pierdut orice şansă de o găsi pe iubita lui chiar dacă Meriem se afla la numai câţiva zeci de kilometri de satul distrus.

CAPITOLUL XVII – O distracţie periculoasă.

Pentru Meriem, zilele treceau foarte repede în noua sa locuinţă. La început, a fost foarte nerăbdătoare să plece în căutarea lui Korak. Buana, după cum îl numea ea pe binefăcătorul ei, a oprit-o de la această încercare nesăbuită, şi a trimis un om de încredere însoţit de câţiva războinici băştinaşi în satul lui Kovudoo.

Dorea să afle de la acesta cum a ajuns această fată în satul lui şi tot ce ştia despre trecutul ei. Deasemenea, solul trebuia să afle tot ce putea în legătură cu acea fiinţă ciudată căreia fata îi spunea Korak.

Dorea neapărat să afle dacă această persoană există cu adevărat sau este doar rodul imaginaţiei fetei, care credea

el, suferă de o boală mintală, care a apărut în condiţii misterioase.

Credea că timpul petrecut ca şi captivă în satul băştinaşilor, apoi în tabăra suedezilor a fost o experienţă tristă care i-a alterat comportamentul. Totuşi cu cât stătea mai mult cu ea, îşi dădea seama că este o fiinţă normală.

Nu a observat nimic ciudat sau deviat în atitudinea ei şi era nevoit să recunoască faptul că povestea fetei îl punea într-o mare încurcătură. Nu avea nici o dovadă să creadă că fata nu este întreagă la minte.

Soţia albului, pe care Meriem o botezase „Dragă”, după cum îl auzise pe binefăcătorul ei că a strigat-o la prima lor întâlnire, nu numai că se interesa tot timpul de fată, dar a început să o iubească, fiind captivată de firea ei veselă şi de farmecul ei natural.

Meriem a fost şi ea impresionată la rândul ei de toate calităţile acestei femei culte, răspunzându-i cu o dragoste la fel de mare şi sinceră.

După o lună, omul trimis în cercetare în satul lui Kovudoo s-a înapoiat. În această lună, mica tarmagani, care umblase sălbatică şi pe jumătate goală mulţi ani, s-a transformat într-o domnişoară frumos îmbrăcată, prezentând toate atuurile unei persoane tinere, crescute în lumea civilizată.

Meriem a făcut progrese evidente în învăţarea limbii engleze, deoarece Buana şi „Dragă” au refuzat să mai vorbească araba, hotărând că fata să înveţe o limbă a unei ţări civilizate, lucru care a început încă din a doua zi a venirii ei.

Raportul solului trimis în satul negrilor a aruncat asupra fetei o umbră de deznădejde, pentru că el găsise satul părăsit şi cu toate cercetările în jur, nu a descoperit pe nimeni.

Solul a mai rămas câteva zile în acele ţinuturi pentru a da de urma lui Korak, dar toate cercetările sale nu au avut nici un rezultat. Nu a văzut nici maimuţe mari şi nici un om care să aducă a maimuţă.

La început, Meriem a insistat să plece ea singură în căutarea lui Korak, dar Buana i-a spus să aştepte, asigurând-o că vor pleca împreună, de îndată ce va avea mai mult timp. Meriem i-a ascultat sfatul, deşi au trecut luni de zile până nu a mai plâns de dorul tânărului războinic alb.

Avea acum şaisprezece ani, deşi mulţi i-ar fi dat şi nouăsprezece. Era o plăcere să o priveşti, pentru că avea un farmec aparte. Era înaltă, cu părul negru şi cu pielea bronzată de soarele Africii.

Durerea din suflet îi era la fel de mare ca şi în prima zi pe care a petrecut-o fără Korak, dar nu îi amintea de asta nimănui, nici măcar în faţa lui „Dragă”. Nu trecea nici o zi în care să nu îşi aducă aminte de el, dorind din tot sufletul să îl reîntâlnească.

Vorbea acum englezeşte foarte bine, învăţând să scrie şi să citească. Într-o zi, „Dragă” i-a spus în glumă ceva în franceză şi spre marea ei surpriză fata i-a răspuns în aceeaşi limbă. Vorbea şi această limbă, rar şi cu pauze, dar foarte corect, aşa cum ar fi învăţat-o un copil mic.

De acum încolo, au început să vorbească şi franţuzeşte, câte puţin în fiecare zi, iar „Dragă” se minuna adesea că fata învaţă această limbă cu o uşurinţă care iese din tiparele normalului.

La începutul acestei activităţi. Meriem îşi încrunta frumoasele sprâncene, făcând efort să-şi aducă aminte de cuvinte, dar de cum auzea unele cuvinte şi expresii, a început să folosească diverse cuvinte pe care profesoara ei nu le-a rostit încă niciodată în cadrul orelor lor de limba franceză.

La fel, spre marea surpriză a profesoarei, accentul fetei era ca al unui vorbitor nativ, cu mult mai bun decât al ei.

Meriem nu ştia să scrie sau să citească în această limbă, dar vorbea atât de bine, încât „Dragă” amâna orele de scriere şi citire pe altă zi şi se concentrau asupra conversaţiei.

— Sunt sigură că ai auzit multă lume vorbind franceza în satul tatălui tău, i-a spus o dată „Dragă”, fiind o explicaţie raţională a acestui fenomen.

Meriem a dat negativ din cap.

— Se poate, dar nu îmi aduc aminte să fi văzut vreun francez împreună cu tatăl meu El îi ura pe aceştia şi nu dorea să îi vadă. Sunt sigură că nu am auzit această limbă în satul lui. Deşi îmi sunt toate cuvintele cunoscute şi îmi vine foarte uşor să îţi răspund. Nu înţeleg însă de unde ştiu această limbă

— Nu îmi dau scama bine nici eu care este explicaţia, îi spuse „Dragă”.

Într-una din zile, un curier a adus o scrisoare, iar nerăbdarea celor din casă a crescut, când s-a dat citire cuprinsului ei. Soseau musafiri.

Mai multe persoane au acceptat invitaţia lui „Dragă”, de a petrece câteva zile în ţinutul lor, să vâneze sau doar ca să se plimbe.

Meriem era foarte curioasă. Cum arătau aceşti străini? Sunt ei la fel de simpatici ca şi Buana sau „Dragă”? Sau poate că sunt la fel ca şi ceilalţi albi pe care i-a cunoscut în întâmplări nefericite: cruzi şi fără milă.

„Dragă” a asigurat-o că ei sunt cu toţi foarte simpatici şi că se va înţelege cu ei excelent. Spre marea surpriză a lui „Dragă”, nu se vedea la Meriem nici un semn de frică inerentă fiinţelor sălbatice.

Toţi îi aşteptau pe musafiri cu o plăcere deosebită, iar Meriem a fost asigurată că va fi protejată împotriva tuturor care ar dori să îi facă vreun rău.

În sfârşit a sosit şi ziua venirii străinilor. Erau trei bărbaţi şi două femei, soţiile a doi dintre cei mai în vârstă. Cel mai tânăr dintre ei era Morison Baynes, un tânăr bogat, care a cunoscut toate localurile de plăcere din capitalele Europei şi acceptase cu bucurie prilejul unor distracţii şi aventuri pe un alt continent.

Pentru el, tot ce nu era european era vrednic de dispreţ. Şi totuşi a acceptat această invitaţie, pentru că dorea să cunoască ciudăţeniile acestui continent sălbatic.

Manierele sale erau impecabile şi era de o politeţe desăvârşită. Nimic nu ar fi reieşit din comportamentul sau cuvintele sale că ar dezaprecia pe cineva, care chiar ar fi provenit dintr-o clasă socială inferioară.

Natura l-a înzestrat cu un fizic plăcut şi o faţă frumoasă, precum şi cu un intelect care să judece repede situaţiile în care s-ar afla şi unde ar trebui să-şi folosească inteligenţa. Avea reputaţia de un om cu o fire deschisă, fiind şi foarte sociabil.

În foarte rare ocazii, cunoştinţele lui au observat mici urme de egoism, dar care nu era atât de neplăcute ca să îl facă nesuferit.

Pe scurt, acesta era Morison Baynes, din civilizaţia confortabilă a Europei. Ce va fi însă el în mijlocul Africii sălbatice este încă foarte greu de ghicit încă de pe acum.

La început, Meriem s-a arătat timidă şi rezervată în prezenţa străinilor. Binefăcătorii ei au găsit de cuviinţă să nu pomenească nimănui despre ciudatul ei trecut, aşa că a trecut drept o fată crescută de ei, ale cărei antecedente, dacă nu au fost dezvăluite, nu au mai fost cercetate. Musafirii o găseau veselă şi vioaie, un izvor nesecat de cunoştinţe interesante şi folositoare privind viaţa animalelor din jungla africană.

În timpul acestui an de zile cât a stat cu „Dragă” şi cu Buana, a cutreierat deseori cu aceştia ţinutul din jurul fermei. Cunoştea fiecare tufiş, de-a lungul râului unde mergea să vadă bivolii sălbatici.

Deasemenea cunoştea foarte multe locuri unde leii îşi aveau culcuşul şi fiecare loc de adăpost în ţinutul secetos, pe o întindere de mulţi kilometri pătraţi.

Cu o precizie uimitoare putea urmări animalele mari sau mici, până la vizuina lor. Însă ceea ce îi uimea pe toţi, era capacitatea ei de a simţi prezenţa unui animal, spunându-i

pe nume cu mult timp înainte ca cineva să vadă animalul sau să audă zgomotele produse de mersul acestuia.

Morison Baynes găsi în Meriem o companie plăcută, fiind fermecat încă de la început de ea. Nici nu s-a gândit să găsească la ferma prietenilor săi din Africa o fiinţă atât de plăcută.

Cei doi tineri petreceau multă vreme împreună, fiind de fapt singura pereche necăsătorită, din micul grup de la fermă. Meriem nu era deloc deprinsă cu acest fel de prietenie şi era fascinată de Baynes. Povestirile lui despre marile şi veselele oraşe ale Europei, pe care tânărul le cunoştea foarte bine, o uimeau şi o umpleau de mirare şi admiraţie.

În toate povestirile tânărului, personajul principal era el însuşi, iar Meriem era încântată să afle prin câte locuri a trecut Baynes. Deci, peste tot eroul trebuia să fie el.

Odată cu prezenţa şi prietenia tânărului englez, imaginea lui Korak a început să pălească şi să îşi piardă din profunzime. Înainte era o imagine vie, dar acum era doar o amintire.

Este drept că Meriem era credincioasă acestei amintiri dragi, dar realitatea o influenţa hotărâtor.

Meriem nu a luat parte la nici o vânătoare, de când sosiseră musafirii. Nu i-a plăcut acest sport de a ucide doar din plăcere. De urmărit vânatul era altceva, însă a ucide fără rost era peste puterile ei de înţelegere, pentru că nu de multă vreme fusese şi ea doar un animal de pădure. Când însă Buana pleca la vânătoare pentru a se aproviziona cu came îl însoţea cu multă plăcere.

De când veniseră musafirii, vânătoarea degenerase în plăcerea de a ucide fără rost, pentru trofee şi nu pentru hrană.

De aceea, Meriem deseori rămânea acasă, petrecându-şi ziua fie la umbra verandei împreună cu „Dragă”, fie călărind pe căluţul ei favorit pe întinderea câmpiei, până la marginea pădurii. Aici îl lăsa legat, iar ea intra în junglă

pentru câteva minute, gustând din plăcerea nepermisă a întoarcerii la viaţa ei sălbatică, dar liberă, a copilăriei.

Aici din nou îşi amintea de Korak, iar după o vreme se punea pe o creangă, unde visa la viaţa ei din jungla plină de animale. Imaginea tânărului sălbatic începea să se topească şi în locul lui apărea un tarmangani englez îmbrăcat frumos, călare pe calul său de vânătoare.

Într-una din zile, pe când stătea pe gânduri, legănându-se pe o creangă subţire, a auzit behăitul unui ied. Şi-a încordat simţurile. Nimeni nu ar fi înţeles ţipătul acelui animal, însă Meriem şi-a dat seama că mica vietate este în pericol, iar în jur a apărut un carnivor fioros.

Cu ani în urmă, îi făcea plăcere să îi fure prada lui Numa de câte ori putea. Avea o satisfacţie deosebită să mănânce din prada pe care regele animalelor o alesese drept prânz.

Acum, auzind behăitul iedului, şi-a amintit de toate aceste plăceri ale vieţii din pădure, împreună cu Korak şi s-a dus pentru a se distra din nou cu acest joc periculos. S-a dezbrăcat de hainele ei europene, pentru a nu fi împiedicată în mersul ei printre crengile copacilor.

S-a descălţat de cizme şi ciorapi, pentru că nu putea urca pe copaci decât cu picioarele goale. Ar fi dorit să îşi dezbrace şi pantalonii ei strimţi de călărie, însă „Dragă” a învăţat-o că nu este frumos să umble goală prin lume.

Umbla întotdeauna înarmată, însă acum nu avea la ea decât un cuţit de vânătoare. Celelalte arme au rămas lângă căluţul priponit la marginea pădurii.

Bietul ied behăia din ce în ce mai tare, când Meriem a pornit-o în direcţia lui, ştiind că acolo este un loc de adăpat şi de întâlnire a leilor.

În ultimul timp, carnivorele mari ocoleau acel ţinut, însă Meriem şi-a dat seama că prezenţa unui leu sau a unui leopard este inevitabilă. Va afla cu certitudine de îndată ce se va apropia.

Se mira însă că sunetul venea mereu din acelaşi loc. De ce oare bietul animal nu fugea din faţa pericolului?

De îndată ce au ajuns în locul unde era iedul, şi-a dat seama de ce nu putea animalul să fugă. Era legat de un ţăruş, chiar pe poteca unde urmau să vină carnivorele la apă.

Meriem s-a oprit pe un copac şi s-a uitat prin jur, cu priviri agere şi pătrunzătoare. Unde să fie vânătorul?

Ştia că Buana şi ceilalţi albi care au venit la fermă nu vânează în acest fel. Dar cine să fi legat iedul ca să îl atragă pe Numa?

Buana nu permitea asemenea metode pe ţinuturile sale, iar vorba lui era lege pentru cei care vânau în împrejurimi, pe o rază de mulţi kilometri.

— Probabil că sunt nişte sălbatici rătăciţi, care au făcut asta, se gândea fata.

Dar unde sunt ei ascunşi? Nici ochii ei ageri nu vedeau nimic din ce ar putea dezvălui identitatea acestor vânători necunoscuţi. Dar nici Numa nu se vedea.

Nu înţelegea de ce nu a venit nici un carnivor ca să se înfrupte din acest animal legat, care era o pradă atât de uşoară. Cum de nu auzise nimeni strigătele iedului?

— Dar iată că vine cineva! Şi-a spus în gând Meriem, chiar în acea clipă.

Fata era ascunsă într-un tufiş mare. Iedul era în direcţia opusă vântului, aşa că Meriem nu a simţit mirosul fiarei care s-a apropiat pe nesimţite.

Ar fi vrut să sară în ajutorul iedului şi să îi taie frânghia, lăsându-l pe marele carnivor tară gustarea sa atât de uşor primită.

Dar ar fi trebuit să facă un ocol prea mare peste întreg locul acela liber şi nu ar mai fi avut destul timp să elibereze animalul. Dar şi leul ar fi putut ataca în acelaşi moment şi întreaga sa distracţie s-ar fi pierdut.

Dar ei nu îi era frică de nimic şi a mai fost în astfel de situaţii. Stătea la îndoială pentru că nu îşi dădea seama cine sunt adevăraţii vânători care foloseau iedul pentru a-l prinde pe Numa.

Dacă erau negri nu prea era cuminte să se amestece, pentru că suliţele ascuţite, pregătite pentru leu, ar fi putut să o rănească. Meriem însă văzu bietul ied care se zbătea să scape şi s-a făcut milă de micul animal nevinovat.

A lăsat orice precauţie la o parte, fiind atentă doar la mirosul leului. A înconjurat luminişul şi s-a apropiat de ied. În acelaşi moment a auzit mârâitul ameninţător al lui Numa, care se pregătea să sară asupra prăzii.

Meriem a tras cuţitul din teacă şi s-a apropiat de iedul speriat. Numa o văzuse acum şi pe ea şi îşi pleznea nervos coada pe spatele său galben.

Scoase un urlet teribil, dar a rămas un moment nemişcat, surprins de această apariţie ciudată, care venise din pădure drept spre pradă.

Mai era şi alţi ochi care o priveau pe Meriem, tot cu atât de mare surprindere ca şi ochii galbeni-verzui ai regelui animalelor. Ascuns după un copac secular, un alb s-a ridicat în picioare, uimit de apariţia fetei.

Şi Numa era mirat. Albul a ridicat arma şi a ochit pieptul fiarei. Fata ajuns lângă ied.

Cuţitul a sclipit şi dintr-o mişcare captivul era liber. Iedul a scos un behăit de uşurare şi a dispărut în desişul junglei.

Meriem s-a întors şi a ales adăpostul pe care s-a gândit să îl folosească după eliberarea animalului captiv. Albul abia şi-a reţinut o exclamaţie de uimire la vederea ei.

Leul se pregătea de atac. Arma albului era tot îndreptată spre pieptul puternicului carnivor. Vânătorul ar fi putut trage, dar de când a văzut faţa fetei a ezitat.

Îi era oare teamă să nu fie văzut de ea? Sau poate nu dorea să fie văzut? Vânătorul urmărea scena cu mult interes. Nu au trecut decât câteva secunde din momentul în care leul a pornit la atac.

Degetul vânătorului s-a încordat şi era cât pe aici să tragă în leul care era chiar în faţa lui. Însă în acelaşi moment cu saltul leului, fata a sărit pe o creangă, care atârna deasupra capului ei.

Leul a executat un salt în gol. Meriem era deja sus în copac, trecând doar la câţiva centimetri de ghearele ascuţite ale regelui animalelor.

Albul a scos un suspin de uşurare şi a coborât arma. Văzu pe faţa liniştită a fetei o strâmbătură de batjocură destinată leului furios.

Meriem s-a îndepărtat de locul distracţiei ei, sărind din creangă în creangă. Leul însă a rămas locului, plimbându-se furios, în aşteptarea unei prăzi care ar fi venit nu chiar atât de uşor ca şi iedul pe care îl pierduse.

Vânătorul ar fi putut împuşca acum marea felină, dar nu a tras. Dar de ce nu a tras asupra acestui animal, deoarece acesta i-a fost gândul când a apărut?

Îi era oare teamă ca detunătura armei să nu atragă atenţia fetei şi o va face să revină la izvor?

În cele din urmă, Numa a mai scos un răget teribil şi s-a îndepărtat. Albul a ieşit şi el din ascunzătoare, iar după o jumătate de oră de mers, şi-a făcut intrarea într-o mică tabără, foarte bine ascunsă în inima pădurii.

O mână de băştinaşi l-au întâmpinat cu o indiferenţă evidentă. Când a intrat în cort era un bărbat cu o barbă mare şi galbenă.

După o jumătatea de oră, a ieşit ras ca în palmă, ceea ce i-a făcut pe toţi să se uite la el cu mirare.

— Sunt schimbat, nu-i aşa? a întrebat el.

— Nici chiar hiena care te-a născut nu te-ar mai recunoaşte, a răspuns obraznic unul dintre negri.

Albul s-a repezit să îl lovească în fată cu pumnul, dar lunga experienţă de luptă a negrului, l-a îndemnat să se ferească la timp şi să nu primească plata pentru insolenţa de adineaori.

CAPITOLUL XVIII – Proiectele lui Morison.

Meriem se întorcea încet către copacul unde îşi lăsase haina, cizmele şi ciorapii. Era veselă şi cânta, dar şi-a întrerupt cântecul când a ajuns la locul unde şi-a lăsat hainele, văzând mai mulţi babuini trăgând de hainele ei.

Babuinii nu s-au speriat la vederea ei. Dimpotrivă, au mârâit şi şi-au scos colţii. Ce teamă puteau ei avea în faţa unei femele tarmangani?

Pe câmpia din faţa fermei se vedeau vânătorii care se întorceau de la incursiunea lor sportivă. Nu erau deloc grupaţi, având distanţe foarte mari între ei, sperând ca unul dintre ei să zărească un leu pe care să îl urmărească şi să îl împuşte.

Morison Baynes călărea aproape de marginea pădurii. Arunca priviri atente în toate părţile şi a observat calul lăsat de Meriem. S-a apropiat de animal şi a văzut că avea o şa, semn că cel care a venit călare nu era departe.

Morison a zâmbit cu plăcere recunoscând calul fetei, care sigur era în pădure. S-a cutremurat însă la gândul că Meriem era lipsită de apărare, văzând toate armele legate de şa.

A descălecat şi şi-a legat şi el calul, lângă căluţul fetei. Apoi, a intrat în pădure. Se gândea că nu a păţit nimic şi era bucuros că îi va putea face o surpriză, apărând aşa ca din senin.

Abia a înaintat câţiva paşi, când a auzit un zgomot mare, în faţa lui. Mai mulţi babuini erau în jurul unor obiecte, mârâind şi dansând furioşi. Uitându-se mai bine, a văzut că unul dintre babuini ţinea o tunică de vânătoare, iar alţii trăgeau de nişte ciorapi de damă.

Inima aproape că a încetat să îi mai bată, pentru că a dat imediat o interpretare proprie acestei scene înfiorătoare. Babuinii sigur că au omorât-o pe Meriem şi acum îşi disputau hainele.

Era cât pe aici să o strige, în speranţa că ea ar fi în viaţă, când Meriem a apărut pe creanga unui copac. Babuinii au început să mârâie şi la ea. Spre marea lui mirare, Meriem a sărit de o creangă înaltă pe una dintre crengile copacului de lângă ceata de babuini, oprindu-se doar la câţiva paşi de marile animale.

Morison a ridicat arma cu intenţia de a împuşca babuinul uriaş care era în apropierea fetei. Dar în acea clipă Meriem a început să vorbească într-o limbă necunoscută, identică cu limbajul folosit de maimuţe.

Babuinii s-au liniştit imediat şi au început să o asculte. Evident că şi ei erau la fel de surprinşi ca şi Morison. Unul dintre ei s-a apropiat de fată. Meriem nu a manifestat nici cea mai mică urmă de teamă.

Babuinii au înconjurat-o, aşa că Baynes, chiar dacă ar fi vrut să tragă, nu mai avea nici o şansă. Dar nici nu se mai gândea la armă, atât de mare îi era curiozitatea.

Câteva minute. Meriem s-a întreţinut cu babuinii, cel puţin aşa a dedus Morison din corul de mârâituri care se auzea din mijlocul acestui grup ciudat de fiinţe. În acest timp, toate obiectele pe care babuinii şi le-au disputat au fost înapoiate proprietarei lor.

Babuinii au rămas în jurul ei, tot timpul cât ca s-a îmbrăcat, pălăvrăgind cu ea în tot acest timp. Morison Baynes îşi ştergea transpiraţia care îi curgea de pe frunte. Văzând că nu este nici o primejdie pentru Meriem s-a înapoiat la locul unde şi-a priponit calul.

Peste câteva minute, a apărut şi Meriem din pădure, iar el îi ieşi înainte, privind-o cu mirare, dar şi cu groază.

— Tocmai veneam de la vânătoare. A explicat el, iar văzându-ţi calul, m-am gândit să te aştept, să mergem împreună acasă. Sper că nu te superi?

— Bineînţeles că nu, a răspuns fata. Îmi face chiar plăcere.

S-a îndepărtat de pădure, amândoi călare, trecând prin mijlocul câmpiei. Morison s-a uitat de mai multe ori la profilul ei frumos şi la trăsăturile ei delicate şi nobile.

S-a întrebat dacă nu s-a înşelat şi chiar această fiinţă drăguţă a stat de vorbă cu animalele acelea feroce, de parcă ar fi fost vechi cunoştinţe.

Părea că totul a fost un vis, dar era convins că nu s-a înşelat. Privind-o i-a venit o idee, la care a început să se gândească din ce în ce mai mult.

Fata era foarte drăguţă şi ar fi fost o partidă bună. Dar ce ştia el despre ea? Era ea în stare de o căsătorie cu el?

Dar scena la care asistase dovedea că nu o cunoştea pe fată, iar o persoană care discută cu maimuţele ca de la egal la egal, nu era de nivelul lui social.

Morison şi-a şters din nou transpiraţia de pe frunte. Meriem a observat acest gest cu surprindere.

— Deşi nu este foarte cald, văd că nu suporţi clima de aici. De ce transpiri oare atât de tare?

El nu dorea să îi spună că a văzut-o împreună cu babuinii, însă fiind copleşit de emoţie nici nu şi-a dat seama că a mărturisit ce îl apăsa.

— Sunt covârşit de emoţie, începu el. Când ţi-am văzut calul legat la marginea pădurii, am intrat să te caut. Am vrut să îţi fac o surpriză. În schimb, eu am fost cel surprins. Te-am văzut vorbind cu babuinii.

— Da? zise ea fără nici o reţinere, părându-i-se foarte normal ca cineva să aibă asemenea prieteni sălbatici.

— A fost ceva înfiorător! a exclamat Morison.

— Înfiorător? a repetat Meriem cuvânt pronunţat de Morison, ridicând din sprâncene, în culmea mirării. Dar ce a fost atât de îngrozitor? Ei sunt prietenii mei. Este oare atât de îngrozitor, ca cineva să discute cu prietenii săi?

— Deci chiar vorbeai cu ei? a strigat tânărul. Ai înţeles ce vorbeau şi ei au înţeles ce le-ai spus?

— Bineînţeles.

— Dar sunt nişte animale fioroase, inferioare ţie. Cum poţi să le vorbeşti limba?

— Nu sunt nici fioroase şi nici inferioare. Nu pot să gândesc aşa despre prietenii mei. Ani de zile am trăit cu animalele, până când Buana m-a găsit şi m-a adus aici, la fermă. Până atunci nu ştiam altă limbă decât pe cea a manganilor. Trebuie să îi uit pentru simplul motiv că acum trăiesc printre oameni?

— Cum acum? a exclamat Morison. Vrei să te întorci din nou la ei şi să trăieşti în junglă? Haide, ai început să spui

copilării!

A făcut o mică pauză, ca să îşi revină.

— Ce idee! a reluat, răsuflând greu. Vrei să mă sperii, nu-i aşa, Meriem? Desigur că te-ai arătat bună cu aceste animale, care te cunosc şi nu îţi fac nimic rău. Dar că ai trăit cu ele, nu îmi vine să cred!

— Şi totuşi acesta este adevărul, a insistat fata, văzând groaza întipărită pe faţa tânărului englez.

Dar pentru a-l speria şi mai mult, ea a continuat:

— Aşa este şi am trăit aproape goală printre maimuţele mari şi mici. Am locuit pe crengile copacilor. Când îmi venea foamea, săream în spinarea primului animal şi îl omoram, apoi îl mâncam crud.

S-a oprit să îşi tragă sufletul.

— Am vânat aşa, cu Korak şi cu Akut multe antilope şi porci mistreţi. Iar de Numa leul nu mă temeam şi mă strâmbam la el de pe o creangă pe care săream. Ba mai mult, aruncam în el cu beţe sau cu orice puteam, necăjindu-l până urla de furie.

S-a oprit din nou, pentru a se uita la faţa îngrozită a tânărului.

— Iar Korak mi-a construit un culcuş, pe un copac foarte înalt, chiar între crengile de sus, unde îmi aducea fructe şi came. Se lupta pentru mine şi era foarte bun cu mine. Aşa de bun, încât nu îmi închipuiam să fie altcineva atât de bun cu mine, până nu i-am întâlnit pe Buana şi pe „Dragă”.

În vocea fetei se simţea o mare tristeţe. Uitase că a început să povestească doar pentru a-l necăji pe Morison. Acum se gândea din nou la Korak, la care nu se prea gândise în ultima vreme.

Amândoi au rămas tăcuţi câteva minute, cufundaţi în propriile lor gânduri. Călăreau în linişte spre fermă.

Fata se gândea la acel tânăr frumos, cu pielea albă şi bronzată, pe jumătate îmbrăcat cu o blană de leopard, care sărea îndemânatic prin copaci, aducându-i trofeele de la vânătoare.

În spatele lui, îl vedea pe Akut, marea maimuţă antropoidă, iar şi ea era acolo, strigându-le cuvinte de bun venit, legănându-se pe o creangă, la intrarea în adăpostul lor aerian.

Era totul atât de frumos. Niciodată nu s-a gândit şi la necazurile pe care le-a îndurat, la nopţile lungi şi reci, la umezeala din junglă. Nu s-a gândit la lipsa de confort din sezonul ploios, la teribilele carnivore care urlau chiar sub ei. Erau într-o permanentă primejdie de a fi atacaţi de Şita, pantera, sau de Histah, şarpele. Şi mai erau şi acele insecte scârboase cu înţepături mortale.

Toate acestea erau însă uitate când se gândea la zilele pline de fericire petrecute în tovărăşia lui Korak.

Gândurile bărbatului de lângă ea erau mult diferite şi foarte încurcate. Era cât pe aici să se îndrăgostească de această fată. Despre care nu a ştiut nimic până acum câteva minute, fată care de bunăvoie i-a povestit o parte din trecutul ei.

Se gândea că era cât pe aici să îi dăruiască ei inima lui sinceră şi să o ia în căsătorie. S-a cutremurat la acest gând, dar nu putea să nege că fata nu îi era dragă.

După codul moral al lui Morison Baynes şi al multor oameni din categoria sa socială o statornicire legală a dragostei lor devenea acum imposibilă. Fata era dintr-o categorie mult inferioară lui.

Nu ar fi putut să o ia de soţie pe prietena babuinilor, dar nici ea nu ar fi acceptat să îl ia de soţ. Era o onoare suficientă să se bucure de dragostea lui, dar numele lui nu îl va putea purta fiind de o descendenţă atât de joasă.

O fată care s-a împrietenit cu maimuţele şi care după propriile ei cuvinte a trăit aproape goală printre animale, nu putea avea virtuţi înalte necesare unei femei din înalta societate.

Dragostea pe care el o oferea, departe de a se simţi înjosit, va satisface probabil toate aşteptările acestei fete.

Cu cât se gândea mai mult la aceste lucruri, cu atât i se întărea în minte convingerea că această hotărâre a lui era un act cavaleresc şi total lipsit de egoism.

Europenii vor înţelege acest mod de gândire, poate mai bine decât americanii, care faţă de cei care le sunt strămoşi, nu mai au noţiunea de clasă superioară socială.

Morison nici nu se gândea să discute cu fata dacă ea ar fi fericită să vină cu el la Londra şi să locuiască în luxosul lui apartament, protejată de dragostea lui, fără să fie măritată cu el, fapt imposibil datorită provenienţei ei ciudate.

Mai era însă ceva la care avea nevoie de un răspuns precis, mai înainte de a-şi pune în aplicare acest plan

— Cine sunt Korak şi Akut? a întrebat ei.

— Akut era un mangani, a răspuns Meriem, iar Korak era un tarmangani.

— Şi mă rog, ce sunt mangani şi tarmangani?

Fata a început să râdă.

— Tu eşti un tarmangani, îl lămuri ea. Mangani sunt acoperiţi cu păr peste tot. Iar voi le ziceţi maimuţe.

— Atunci înseamnă că acest Korak era un om alb. nu-i aşa?

— Da.

— Şi îţi era. cum să zic.

Morison s-a oprit aici, neputând continua cu asemenea întrebări, sub privirea limpede ai frumoşilor ei ochi. Care se uitau drept în ochii lui.

— Ce crezi că îmi era? a insistat Meriem. Nedându-şi seama în inocenţa ei, la ce se gândea Baynes.

— Voiam să zic., îţi era ca un frate? a mormăit el.

— Nu, Korak nu era fratele meu, a răspuns ea.

— Atunci era soţul tău, a spus el până la urmă cu mai mult curaj.

Dar Meriem departe de a se supăra, a început să râdă şi mai tare.

— Soţul meu? a strigat ea. Câţi ani crezi că am eu? Nu numai că sunt încă foarte tânără ca să fiu măritată, dar nici nu m-am gândit încă niciodată la aşa ceva.

A râs, apoi a continuat.

— Ce a fost Korak pentru mine, a fost. Korak, izbucni ea foarte veselă neputând să îi răspundă englezului.

De fapt, cine era acea fiinţă pentru ea.

Privind-o şi ascultând-o pe Meriem, bărbatul de lângă ea şi-a dat seama de inocenţa ei. Dar ar fi vrut să nu fie atât de virtuoasă, pentru că nu se potrivea planului său şi nu ar fi dorit să aibă mustrări de conştiinţă.

Într-una din zilele următoare, într-o seară, cei doi stăteau pe verandă. Jucaseră tenis mai înainte, joc pe care fata l-a învăţat foarte repede.

Morison povestea întâmplări de la Paris şi de la Londra, despre baluri şi banchete. Vorbea despre minunatele femei de acolo şi de toaletele lor sclipitoare. Totul era învăluit într-o atmosferă de bogăţie.

Baynes era un maestru neîntrecut în arta de a se lăuda, fără însă ca ceilalţi să bage de seamă că întotdeauna el este în centru povestirilor. Lauda sa era foarte discretă şi niciodată obositoare. Deasemenea, nu întrecea măsura şi nici nu dădea impresia de mare îndrăzneală cu aceste laude.

Dar cei care îl ascultau rămâneau cu impresia că Morison Baynes este un om cu totul ieşit din comun, cu toate calităţile necesare pentru a fi considerat o fiinţă superioară.

Şi Meriem era fermecată de acest tânăr. Povestirile lui erau basme minunate pentru fata care crescuse în junglă, în ochii ei, totul era minunat şi măreţ.

Era fascinată de povestirile lui. Într-una din seri tânărul s-a apropiat de ea, iar Meriem a simţit un fior plăcut, când el a atins-o.

Morison şi-a apropiat buzele de urechile ei.

— Meriem! Şopti el dulce. Micuţa mea Meriem! Am dreptul să îţi spun aşa?

Fata s-a uitat mirată la el, dar faţa lui fiind în umbră nu a zărit nimic deosebit. Totuşi, ea tremura, însă nu s-a retras. El a cuprins-o de mijloc şi a tras-o mai aproape de el.

— Te iubesc! îi şopti el.

Ea nu i-a răspuns. Nu ştia ce să spună. Nu avea idee ce este dragostea. Nu s-a gândit niciodată la acest sentiment.

Ştia însă că este foarte bine să fii iubită, orice ar fi însemnând asta. Era bine să ştie că lumea este bună cu ea. Cunoscuse foarte puţină bunătate şi afecţiune în scurta ei viaţă.

— Spune-mi că şi tu mă iubeşti, a mai spus tânărul.

Buzele lui se apropiau tot mai mult de buzele ei.

Erau acum foarte aproape.

Dar în această clipă, imaginea lui Korak a apărut ca un miracol în mintea ei.

Îl vedea pe el lângă ea, simţind buzele lui fierbinţi lipite de cele ale ei şi pentru prima oară în viaţa ei a înţeles, ce este iubirea.

S-a retras uşor, răspunzându-i tânărului.

— Nu ştiu dacă te iubesc. Să mai aşteptăm. Avem destul timp. Sunt prea tânără ca să mă mărit şi nu ştiu dacă aş fi fericită la Londra sau la Paris. Mai curând mă sperie ce îmi povesteşti despre aceste locuri.

S-a ridicat în picioare. În faţa ei, imagine lui Korak nu a dispărut.

— Noapte bună! a mai adăugat.

A ridicat o mână arătând întreg cerul înstelat, apoi jungla sălbatică.

— Totul este atât de frumos aici. Dacă ai ştii ce mult iubesc lumea mea!

— Vei iubi şi oraşele unde te voi duce, a insistat el. Londra te va iubi la rândul său. Vei fi o frumuseţe celebră în orice capitală din Europa. Toată lumea ţi se va închina, Meriem.

— Noapte bună! a repetat ea.

Apoi a plecat.

Morison şi-a scos o ţigară din portţigaretul său, pe care era gravat blazonul familiei sale.

A aprins-o, scoţând apoi un fum albăstrui. Zâmbi mulţumit.

CAPITOLUL XIX – O aventură nocturnă.

Meriem şi Buana, şedeau a doua zi după cele întâmplate, împreună pe verandă, când au văzut un călăreţ apărând în zare. Acesta a trecut prin mijlocul câmpiei şi a luat-o drept spre fermă. Buana a pus mâna la ochi şi a început să îl privească pe noul sosit. Era ceva ciudat în apariţia acestui alb, pentru că în acea parte a Africii erau foarte puţini europeni. Cunoştea pe toată lumea din acel ţinut, indiferent de culoare pielii. Nici un alb nu ar fi trecut pe acolo fără ca Buana să nu fi luat la cunoştinţă. Toţi vânători din zonă erau controlaţi pentru a nu stârpi nici o specie de animale. Buana era împotriva tuturor metodelor de a ucide animalele cu curse sau otrăvuri. Ţinea foarte mult şi la felul în care erau trataţi băştinaşii angajaţi de diferiţi vânători.

Câţiva europeni au fost alungaţi de el spre coastă, din cauza cruzimii lor faţa de indigenii pe care i-au angajat ca şi călăuze sau cărăuşi. Unul dintre ei, un om de vază din lumea civilizată, a fost alungat din aceste ţinuturi, cu ordinul de a nu se mai întoarce niciodată în aceste locuri, din clipa când Buana a aflat că leii ucişi de el, au fost capturaţi cu ajutorul cărnii otrăvite. Toţi cei care trăiau în zonă, îl iubeau şi îl stimau. Vorba lui era lege, în acel loc sălbatic. De la coasta Africii, până în inima continentului, oricine ar fi ascultat mai degrabă de el, decât de alţii care impuneau doar legi temporare, pe bunul plac al unui conducător sau altul.

De aceea îi era foarte uşor să scape de străinii care călcau legea acelui pământ. Un singur cuvânt şi acel om s-ar fi trezit singur, la cheremul carnivorelor junglei.

Dar iată că venea unul de care nu fusese anunţat că ar fi intenţionat să vâneze în acea parte a continentului Buana nu-şi putea închipui cine ar putea fi această persoană.

L-a primit însă cu ospitalitatea lui obişnuită, urându-i un bun sosit călduros, înainte ca acesta să fi descălecat.

Străinul era un bărbat înalt, peste treizeci de ani, blond şi cu barba rasă.

Figura acestui om îi aducea aminte de cineva, al cărui nume Buana îl cunoştea foarte bine, dar nu a dorit să provoace nici un fel de discuţii din care ar fi reieşit că doreşte să facă cercetări în legătură cu identitatea străinului.

Evident, bărbatul era de origine nordică, după înfăţişare şi după accent. Manierele sale erau dure, dar impresia făcută asupra stăpânului fermei era bună. Buana întotdeauna era încântat să primească străini în ţinuturile acestea sălbatice şi nu punea întrebări, până când străinul dovedea că nu merită prietenia şi ospitalitatea lui.

— Este neobişnuit ca un alb să vină aici. Fără să aflu eu înainte, zise Buana, mergând împreună cu musafirul spre locul unde ţineau ei caii. Prietenii mei, băştinaşii din acest ţinut, m-ar fi informat de mult.

— Eu vin dinspre sud şi de aceea nu aţi auzit nimic despre mine, a explicat străinul. De aceea nici dumneavoastră nu aţi aflat de mine. Nu am întâlnit pe nimeni în marşul meu până aici.

— Aşa este. Nu mai este nici o aşezare omenească spre sud, a recunoscut Buana. De când Kovudoo a părăsit aceste ţinuturi, mă îndoiesc ca vreun băştinaş să se găsească în direcţia aceea, la câteva sute de kilometri în jur.

Apoi, Buana l-a întrebat cum de a venit singur atâţia kilometri, prin neospitaliera şi periculoasa junglă dinspre sud.

Străinul s-a aşteptat la o asemenea întrebare şi era pregătit cu un răspuns.

— Am venit să fac ceva comerţ şi să vânez. Dar m-am îndepărtat de traseele obişnuite. Omul cu care am vorbit să angajeze negri, s-a îmbolnăvit şi a murit. Apoi, nu am găsit pe nimeni care să mă ajute. Am însă câţiva oameni cu care călătoresc şi am făcut o mică tabără la izvorul de la marginea câmpiei.

A continuat după o scurtă pauză. În care a privit la faţa lui Buana.

— Azi dimineaţa, când să plec la vânătoare am zărit fumul de la coşul casei dumneavoastră. Nu am crezut că voi întâlni vreun alb pe o rază de mii de kilometri. Mi-am trimis oamenii înapoi în tabără pentru a-i anunţa pe toţi de această veste bună, iar eu am venit imediat să fac cunoştinţă cu stăpânul acestor locuri.

Străinul a mai făcut o scurtă pauză.

— Bineînţeles că am auzit de dumneavoastră, a continuat el, iar oricine vine în această parte a Africii trebuie să audă de dumneavoastră şi m-aş bucura foarte mult dacă mi-aţi permite să vânez în aceste locuri două sau trei săptămâni.

— Sunt de acord, bineînţeles, a spus Buana, cu bucurie în glas. Mutaţi tabăra mai aproape, ca să fim mai mult timp împreună.

Ajunşi aproape de verandă, Buana l-a prezentat pe străin celor două femei: Meriem şi „Dragă”.

— Domnul Hanson, a zis, folosind acelaşi nume cu care s-a prezentat albul Un negustor care s-a rătăcit, venind dinspre sud.

„Dragă” şi Meriem au răspuns cu formule politicoase de bun sosit. Străinul era cam stingherit de prezenţa lor.

Gazda a atribuit această atitudine faptului că musafirul nu era obişnuit cu prezenţa unor doamne din înalta societate şi l-a scos din încurcătură conducându-l în biroul lui, pentru a bea cu el un pahar de coniac, care desigur ar fi fost cu mult mai plăcut pentru noul sosit.

După ce străinul a intrat în casă, Meriem s-a întors spre „Dragă”.

— Foarte ciudat, zise ea. Dar aş putea să jur că l-am mai văzut cândva pe domnul Hanson. Este ciudat!

Hanson nu a acceptat invitaţia de a-şi muta tabăra, motivând că oamenii lui sunt lipsiţi de bune maniere şi sunt cam beţivi şi certăreţi.

Chiar şi el s-a arătat foarte rar pe la fermă şi mai ales se ferea să se întâlnească cu aceste femei atât de educate şi de bine îmbrăcate. Acest comportament nu a stârnit decât

nişte comentarii hazlii pe seama timidităţii negustorului necioplit.

În schimb, i-a însoţit pe bărbaţi de câteva ori, la câteva partide de vânătoare, unde se dovedi a fi în elementul său, cunoscând multe taine ale vânătorii africane.

Seara se întreţinea mai mult cu unul dintre angajaţii albi de la fermă, găsindu-l pe acesta mai aproape de el decât stilaţii musafiri englezi.

A ajuns în curând o figură obişnuită, venind mai des spre seară. Venea şi pleca după bunul lui plac, sau se plimba prin grădina cu flori multicolore, care era mândria celor două femei care o lucrau: Meriem şi „Dragă”.

Când a fost văzut acolo pentru prima oară, şi-a cerut scuze, explicând că iubeşte florile, pe care le-a cultivat şi el acasă, admirând şi metodele folosite de „Dragă”, care a adaptat multe specii europene la condiţiile climatice ale Africii.

Nu se ştie dacă era atras numai de frumoasele flori din marea grădină sau de fata care venea deseori să admire şi ea aceste minunăţii. Fata era bineînţeles Meriem, cea cu părul negru şi cu pielea bronzată.

Au trecut aproape trei săptămâni de când Hanson era acolo, iar în tot acest timp a spus că oamenii lui se odihnesc şi îşi refac forţele, după obositoarele marşuri din sud. El însuşi nu era prea ocupat cu nimic.

Şi-a împărţit oamenii în două cete, dând comanda fiecăreia unui om de încredere, explicându-le planul lui, făgăduindu-le şi o plată foarte bună, dacă acest plan îi va reuşi.

Una dintre cete va trebui să meargă foarte încet spre nord, paralel cu drumul caravanelor care veneau spre Sahara dinspre sud.

Cealaltă ceata urma să meargă spre vest, dar să nu se îndepărteze prea mult şi să se oprească dincolo de râul care marca unul dintre capetele ţinuturilor lui Buana.

Gazdei sale ospitaliere i-a spus că doreşte să se deplaseze cu oamenii săi spre nord, dar despre ceata care a pornit

spre vest nici măcar nu a pomenit.

Deodată a venit cu vestea tristă că jumătate din oamenii lui au dezertat. A trebuit să dea această veste, pentru că vânătorii de la fermă, i-au întâlnit pe cei care se deplasau spre nord, fiind însă impresionaţi de numărul foarte mic al acestui echipaj.

Într-o scară, Meriem nu a putut dormi din cauza căldurii excesive a nopţii africane şi s-a sculat, intenţionând să se plimbe mai multă vreme prin grădina cu flori.

Tot în acea seară, cu foarte puţină vreme mai înainte, Morison a făcut o nouă declaraţie înfocată de dragoste, iar biata fată era foarte tulburată, de nu putea să mai închidă nici un ochi.

Hanson şedea după un tufiş mare, uitându-se la stele şi aşteptând ceva. Nopţi de-a rândul avea acest obicei de a sta printre flori şi de a admira stelele.

Auzind paşii fetei s-a ridicat puţin. Mai departe, calul său păştea liniştit, legat de gard.

Meriem umbla foarte încet, apropiindu-se de tufişul din care era pândită.

Hanson s-a ridicat şi a scos din buzunar o batistă enormă. Dinspre fermă s-a auzit nechezatul unui cal, iar dinspre junglă urletul unui leu.

Hanson şi-a schimbat poziţia, lăsându-se în genunchi, pentru a putea sări imediat în picioare. Calul a nechezat din nou, dar cu mult mai aproape de el.

A întors repede capul spre acea direcţie şi văzu un om care aducea doi cai de căpăstru. Meriem a auzit şi ea aceste zgomote şi s-a oprit să le asculte.

Morison s-a apropiat de ea, trăgând cei doi cai după el.

Meriem era surprinsă de această apariţie neaşteptată, însă Morison a zâmbit conspirativ.

— Nici eu nu am putut să adorm, a explicat el. Am avut chef să călăresc puţin, dar te-am văzut plimbându-te prin grădină şi m-am gândit că aş fi încântat dacă m-ai însoţi. Este atât de plăcut să călăreşti noaptea! Vii?

Meriem a râs cu poftă. Acest fel de aventuri erau pe placul ei.

— Foarte bine. Vin, a spus cu voioşie.

Hanson a înjurat în gând. Cei doi tineri se îndreptau spre marginea grădinii, probabil spre poarta din spate. Acolo au văzut calul negustorului.

— Unde este tipul ăsta? a întrebat Morison.

— Probabil că a venit să mai discute cu prietenul său, a fost de părere Meriem.

— Nu crezi că este cam târziu să faci vizite, a continuat Baynes Nu mi-ar place să călăresc noaptea prin junglă, până la locul unde îşi are el tabăra.

Şi ca aceste cuvinte să fie întărite de realitatea fioroasă din jur, se auzi urletul cumplit al unui leu.

Morison a simţit cum îl trec fiori reci pe spate. S-a uitat la fată să vadă dacă şi ea a fost impresionată de aceste sunete, însă Meriem era foarte calmă de parcă ar fi auzit mieunatul unei pisici.

Peste câteva clipe, amândoi au încălecat, pornind în galop spre câmpie, apoi spre pădure. Meriem şi-a îndreptat calul chiar spre locul de unde s-a auzit urletul leului.

— Nu ar fi bine să îl ocolim pe regele animalelor, a sugerat Morison. Sau poate nu l-ai auzit ce sunete cumplite a scos?

— L-am auzit de foarte multă vreme, răspunse Meriem râzând. Hai să îi facem o vizită prietenească.

Morison Baynes s-a străduit să zâmbească. Nu dorea ca fata să creadă despre el că ar fi un fricos, dar nu prea era momentul să se întâlnească cu un leu.

Deşi era înarmat cu o carabină de precizie, la lumina lunii nu prea poţi să ai încredere în nici o armă. Adevărul era că nu întâlnise încă niciodată un leu, nici ziua, nici noaptea.

Gândul la o întâlnire cu acest cumplit carnivor i-a pus un nod în gât. Fiara însă nu se mai auzea. Morison a început să mai prindă puţin curaj, creând că felina s-a îndepărtat de pădurea din jurul fermei.

Însă leul nici gând nu a avut să plece. Era un vânător bătrân şi nu mâncase nimic de două zile, pentru că datorită vârstei nu mai era atât de ager, iar prada îi fugea de sub nas, de multe ori. Doar nişte stârvuri a mai apucat să înfulece.

Deşi era bătrân, era destul de puternic ca să reprezinte un pericol pentru om. A simţit că există oameni în jur, dar foamea i-a învins frica de a fugi din faţa vânătorilor. Ar fi înfruntat şi o mie de arme, numai să îşi poată umple cu ceva burta care îl supăra.

Făcu un mic ocol prin pădure, ca să vină într-o direcţie de unde să poată mirosi fiinţele care s-ar apropia de el, iar prada sa să nu îl simtă.

Numa era bătrân, dar era un vânător iscusit.

În adâncul pădurii, mai era cineva care a simţit mirosul lui Numa şi al oamenilor care se apropiau. Această fiinţă a ridicat capul şi a adulmecat aerul. Apoi a aplecat urechea şi a ascultat.

Meriem şi Baynes erau acum la marginea pădurii.

— Vino, zise fata, să intrăm în pădure puţin. Este atât de frumos să stai în pădure noaptea. Mergem pe unde nu sunt atâţia copaci, ca să putem călări în voie. De leu să nu te temi, continuă ea observând ezitarea tânărului englez. Buana a spus că de doi ani nu s-au mai apropiat leii de fermă. Şi chiar dacă ar fi un leu, nu va vâna oameni, când are vânat din belşug în toată pădurea. În afară de asta, se teme de oameni, pentru că sunt sigură că a fost urmărit de multe ori pentru a fi împuşcat.

— Nu, nu îmi este prea frică de lei, a răspuns Morison. Mă gândeam că nu este tocmai plăcut să călăreşti prin pădure. Sunt prea multe tufişuri şi crengi pe jos, care te împiedică, ştii.

— Atunci mai bine ne-am plimba! a propus Meriem, făcând deja o mişcare pentru a descăleca.

— Stai, nu! O opri Morison, aproape îngheţat de spaimă la această idee. Mai bine mergem călare.

Şi zicând acestea, îşi pomi calul în umbrele întunecoase ale pădurii, urmat de Meriem. În urma lor, venea încet, pândind, Numa, regele pădurii.

Mai departe, la marginea pădurii, un călăreţ singuratic nu se oprea din torentul de înjurături, fiind şi mai furios când cei doi au intrat în pădure.

Era Hanson, care i-a urmărit pe călăreţi de la fermă. Cum cei doi au luat-o în direcţia taberei lui, porni în urmărirea lor, iar dacă ar fi fost descoperit, ar fi avut scuza că merge acasă. Dar cei doi tineri nu l-au văzut, pentru simplul motiv că nu s-au întors spre câmpie.

Hanson şi-a îndreptat calul spre pădure, înspre locul unde au dispărut ceilalţi doi călăreţi. Acum nu îi mai păsa dacă ar fi fost observat şi asta din două motive.

În primul rând, pentru că Baynes l-a ajutat, jucând un rol, fără să vrea, pe care dorise să îl joace el, adică să o amăgească pe fată în pădure.

În al doilea rând era situaţia din tabăra sa, după ceea ce s-a întâmplat cu o seară mai înainte. Nu a vorbit de acest incident la fermă, ca să nu atragă atenţia asupra sa, dar nici ca cineva de la fermă să se gândească să vină până la oamenii lui.

Mai cu seamă că s-a plâns că o mare parte din oameni au dezertat şi se temea ca adevărul să nu iasă la iveală, din discuţiile pe care le-ar fi avut cei de la fermă cu oamenii lui.

Împrejurarea pe care el nu o pomenise şi acum îl făcea să se grăbească, survenise în timpul absenţei sale din tabără. Oamenii şedeau în jurul focului, în spatele unor întărituri, fără să simtă leul enorm, care le dădea ocol.

Marele carnivor a sărit în spatele unui negru şi numai curajul celorlalţi l-a salvat, pentru că toţi au intervenit şi au gonit fiara înfometată, luptând cu arme de foc, suliţi şi bâte.

Hanson a dedus imediat că este vorba de un exemplar bătrân, pentru că numai aşa se explică de ce carnivorul s-a apropiat noaptea, în loc să vâneze ziua. Auzise din nou

urletul fiarei înfometate şi era sigur că leul îi pândea acum pe cei doi tineri.

Mai trase o înjurătură cumplită, acum însă la adresa directă a lui Baynes. Dădu pinteni calului său şi pomi după ei.

Meriem şi Baynes au ajuns într-o poieniţă. La numai.

O sută de metri de ei, Numa s-a ascuns, cu ochii aţintiţi asupra celor doi, plesnind nervos cu coada sa ondulată.

Măsura din ochi distanţa dintre el şi cei doi călăreţi, întrebându-se dacă ar fi bine să atace acum, sau să aştepte până ce tinerii se vor apropia şi vor cădea drept în ghearele lui.

Leul era flămând, însă foarte prudent. Nu ar fi atacat fără să calculeze toate şansele, pentru a nu pierde prada. Dacă noaptea trecută ar fi aşteptat până să adoarmă toţi cei din tabără, nu ar mai fi rămas încă o zi atât de flămând.

Iar acel cineva din adâncul junglei, care a mirosit prezenţa leului, dar şi a oamenilor, s-a ridicat de pe creanga unde dormise un somn foarte scurt. Sub el înainta o masă enormă de culoare cenuşie, legănându-se încolo şi încoace pe întuneric.

Această fiinţă din copaci, om sau fiară, a scos câteva sunete guturale şi s-a lăsat jos. Alunecând pe spinarea cenuşie a unui animal enorm.

Tânărul sălbatic s-a aplecat spre o ureche a elefantului şi i-a şoptit ceva. Iar elefantul şi-a ridicat trompa, mişcând-o în aer, ca să prindă din aer mirosul asupra căruia tânărul i-a atras atenţia. Puternicul animal a mai primit o comandă şi s-a întors greoi, dar fără nici un zgomot, în direcţia leului şi a străinilor tarmangani, pe care călăreţul lui Tantor îi simţise.

Au pornit înainte, fără zgomot. Mirosul leului şi a prăzii sale erau distincte acum.

Numa îşi pierdea răbdarea. Oare cât să mai aştepte, ca să se apropie prada?

Bătea cu furie cu coada sa şi era cât pe aici să scape un mârâit furios.

Dar englezul şi fata şi-au oprit caii şi stăteau de vorbă, neştiind de primejdia care era foarte aproape de ei.

Baynes o luase pe Meriem de mână şi îi spunea cuvinte de dragoste, iar fata îl asculta.

— Vino la Londra cu mine, insista el. Voi angaja câţiva băştinaşi care să ne conducă spre coastă.

— Dar de ce să plecăm aşa? a întrebat fata. Nimeni nu s-ar opune căsătoriei noastre.

— Noi nu ne putem căsători imediat a explicat Morison. Sunt o mulţime de lucruri complicate care trebuie făcute. Aceste chestiuni nu ai de unde să le ştii, pentru că ele ţin de societatea civilizată în care am trăit eu.

S-a oprit, apoi a continuat.

— Meriem. Nu mai pot aştepta. Trebuie să mergem la Londra. Acolo, vei vedea, totul va fi bine Dacă mă iubeşti, vino cu mine!

A mai făcut o scurtă pauză, apoi a spus:

— Gândeşte la viaţa pe care ai dus-o, printre maimuţe şi animale sălbatice. Se gândeau ele la căsătorie? Dar şi ele iubesc, aşa cum iubim şi noi. Dacă ai fi stat aici, în sălbăticie, ţi-ai fi găsit un soţ, fără să te mai căsătoreşti oficial cu el. Aceasta este legea naturii, nici o lege a omului nu poate schimba legea lui Dumnezeu. Ce importanţă au toate acestea când noi ne iubim? Ce ne pasă de ceilalţi când noi doi suntem împreună? Eu mi-aş da viaţa pentru tine. Nu vrei să faci ceva şi tu pentru mine?

— Mă iubeşti? a întrebat ea. Te vei căsători cu mine, când ajungem la Londra?

— Jur că aşa voi face! a strigat el.

— Atunci voi merge cu tine, şopti ea, deşi nu înţelegea de ce trebuie să fie atâta grabă.

Şi cum ea era foarte aproape de el, Morison s-a aplecat să o sărute. În acelaşi moment, printre crengile copacilor a apărut capul enorm al unui elefant.

Cei doi tineri, preocupaţi de altceva, nici nu au auzit aceste zgomote. Doar Numa a sesizat că mai este cineva în

preajmă. Dar şi cel care călărea pe marele animal a zărit ceva: fata în braţele tânărului.

Misteriosul călăreţ al lui Tantor era Korak, care însă nu o recunoscu pe Meriem în acea făptură elegantă. Korak văzuse doar un tarmangani cu femela lui.

Chiar în acele momente, Numa se pregătea să atace.

De teamă ca nu cumva Tantor să sperie prada pe care a urmărit-o, enorma felină a sărit din ascunzătoare scoţând răgete cumplite. Până şi pământul s-a cutremurat la aceste sunete fioroase.

Caii au înţepenit de groază, iar Baynes s-a făcut alb ca varul şi a îngheţat de spaimă.

Leul se apropia de ei cu repeziciune, în plină strălucire a lunii tropicale. Muşchii lui Morison nu îl mai ascultau şi nu se supuneau voinţei lui.

Şi-a înfipt pintenii în coastele calului, aproape instinctiv, iar mâinile au tras automat de frâu, ca să întoarcă animalul. Porni ca un nebun spre câmpie, pentru a fi în siguranţă.

Căluţul fetei a nechezat de frică şi s-a ridicat în două picioare, vrând să-şi urmeze tovarăşul. Leul era deja foarte aproape.

Însă fata îşi păstra sângele rece. La fel, sălbaticul pe jumătate gol, care călărea pe elefant. Tânărul a zâmbit, privind la spectacolul din luminiş.

Pentru Korak nu erau decât doi tarmangani urmăriţi de Numa, care era flămând. Numa avea dreptul să vâneze. Dar una dintre fiinţele la care râvnea leul, era o femelă.

Instinctiv, Korak a simţit un imbold ca să alerge în ajutorul ei. De ce, nu prea înţelegea nici el, pentru că şi tarmangani! Îi erau duşmani.

A trăit prea mult ca o fiară ca să aibă sentimente umane, dar a simţit că în prezenţa acestei femele situaţia s-a schimbat.

Îl împinse pe Tantor înainte şi ridicându-şi suliţa grea o aruncă drept în animalul care ataca.

Calul fetei a ajuns în capătul celălalt al luminişului, unde era clar că va fi o pradă sigură pentru leu.

Numa însă dorea ca prada să fie fata de pe acel cal. Saltul pe care l-a făcut, avea doar acest scop.

Korak a scos un mârâit de satisfacţie, când a văzut că leul a sărit doar până pe cal. În aceeaşi clipă, fata a sărit de pe cal, drept pe creanga unui copac care se afla deasupra lor.

Suliţa lui Korak lovi leul în şold, trântindu-l de pe cal, care văzându-se eliberat atât de povara fetei, cât şi de atacator, pomi într-o goană nebună.

Leul a încercat să îşi scoată suliţa din corp şi văzând că nu reuşeşte, a fugit cu arma înfiptă în came, după calul care i-a scăpat.

Şi Korak s-a întors cu elefantul său, pornind spre inima pădurii, de parcă nici nu ar fi venit.

Hanson a venit şi el la marginea câmpiei, când a auzit acele zgomote cumplite. Tot atunci a apărut şi Morison în goana calului. Era lipit de spatele animalului, ţinându-se strâns, cu amândouă mâinile de gâtul calului, înfigându-şi pintenii în coastele bietului animal.

Al doilea cal a apărut, însă fără călăreţ. Hanson a înjurat de necaz, gândind că fata a fost luată de leu, aşa cum şi-ar fi închipuit oricine, care ar fi văzut scena.

Pomi în urma leului. Avea arma pregătită, când leul a apărut în urma calului fără călăreţ. Hanson nu mai înţelegea nimic. Dacă leul a prins fata, de ce mai aleargă după cal?

Îşi opri calul, ochi şi trase. Leul s-a prăbuşit, rostogolindu-se fără suflare.

Hanson a înaintat spre pădure, strigând-o pe fată.

— Sunt aici, a răspuns ea din frunzişul unui copac din apropiere. L-ai omorât?

— Da, a răspuns bărbatul. Dar unde eşti? Ai scăpat ca prin urechile acului. Asta trebuie să îţi fie învăţătură de minte, ca să nu mai umbli noaptea prin pădure.

Au luat-o amândoi înapoi spre fermă. La marginea pădurii l-au văzut pe Morison care venea spre ei.

Hanson zâmbi când îşi aducea aminte de groaza tânărului şi de spaima cu care acesta a dat pinteni calului.

Nu a spus însă nimic, ci o luă pe Meriem pe calul lui, pornind şi el spre fermă.

CAPITOLUL XX – Uneltirile lui Hanson.

Korak s-a reîntors în luminiş pentru a-şi recupera suliţa din corpul lui Numa. Zâmbea ca întotdeauna, satisfăcut de astfel de scene vânătoreşti.

Un singur lucru însă îl tulbura: agilitatea cu care femela se azvârlise de pe cal, căutând adăpost în copacii de deasupra ei.

Aşa făcuse Meriem, iar mişcările ei semănau cu cele ale mangani lor. Tânărul a oftat adânc.

Meriem, mica lui Meriem era moartă! Însă îl cuprinse o dorinţă de a o vedea încă o dată pe această femelă tarmangani.

S-a uitat după cele trei persoane care s-au îndepărtat şi s-a întrebat oare unde locuiesc ele. Însă nu le-a urmărit, ci a rămas locului, privindu-le cum dispar în pădure.

Vederea fetei civilizate şi a elegantului englez deşteptase în el amintiri care adormiseră de foarte multă vreme. A fost o vreme când a visat să se întoarcă la acest fel de viaţă. Dar, de la moartea iubitei lui Meriem, se pare că l-a părăsit orice îndemn în această direcţie.

Dorea să fie singur şi cât mai departe de oameni. A oftat din nou, apoi s-a întors spre locurile de unde venise.

La reşedinţa sa, Buana i-a aşteptat pe cei trei aventurieri. Auzise din întâmplare, pentru că avea somnul mai uşor, detunătura armei lui Hanson şi se tot întreba oare ce s-a întâmplat.

Peste câteva momente s-a gândit că musafirul lor a avut vreun necaz, când se întorcea spre tabăra sa. S-a sculat şi s-a îndreptat spre locuinţa albului, care era cunoştinţa cea

mai apropiată a nordicului. Aici a aflat că Hanson fusese acolo mai devreme, dar că plecase de câteva ore.

Îndepărtându-se de casa acestui om. Buana a observat că grajdul era deschis. Descoperi apoi lipsa a doi cai, a cailor preferaţi de Meriem şi Morison.

Imediat şi-a închipuit că focul a fost tras de Morison şi s-a întors la omul lui, ordonându-i să se pregătească de o expediţie de cercetări. Însă după câteva clipe, uitându-se în direcţia pădurii, i-a văzut pe cei trei venind călare.

Primi explicaţiile englezului cu multă răceală.

Meriem însă tăcea. Văzuse bine că Buana este supărat pe ca şi cum aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, îşi simţi inima zdrobită.

— Du-te la tine în cameră! îi zise Buana.

Apoi, i s-a adresat lui Morison:

— Te rog, fii bun şi vino în biroul meu. Vin imediat şi eu. Trebuie să discutăm.

Cei doi tineri au pornit spre locurile unde li s-a spus. Buana ştia cum să se impună şi se făcea ascultat de către toţi.

Acum era în faţa lui Hanson.

— Cum de era cu ei? a întrebat el.

— După ce am plecat de la Jervis. M-am dus puţin în grădină. Un obicei al meu, pe care îl ştie şi doamna. Dar de data asta am aţipit puţin. M-am trezit şi i-am auzit vorbind. Nu am auzit ce îşi spuneau, dar apoi am văzut că pleacă pe cai, spre pădure. Nu doream să mă amestec, pentru că nu era treaba mea, dar ştiam că este periculos să umbli noaptea prin junglă.

După un moment, Hanson a continuat să explice:

— M-am luat după ei şi se pare că am făcut bine. Baynes fugea de leu, lăsând-o pe fată singură, iar eu am avut noroc că am nimerit fiara drept în inimă.

S-a oprit. Amândoi bărbaţii au tăcut câteva clipe. După un minut, suedezul a tuşit semnificativ, de parcă ar fi dorit să spună ceva care nu se cuvenea.

— Ce este cu tine Hanson? a întrebat Buana. Parcă încerci să îmi spui ceva?

— Da, a început Hanson. Uite, eu cred că lucrurile stau cam aşa. Eu, venind foarte des pe aici, prin grădină, i-am văzut pe aceşti tineri de multe ori împreună. şi mă scuzaţi, dar cred că domnul Baynes nu doreşte binele fetei.

A început să răsufle mai greu, înainte de a spune ce dorea cu adevărat să spună.

— Am auzit destul din câte a spus ca să mă conving că vrea să fugă cu fata!

Hanson s-a gândit la această stratagemă, crezând că tânărul englez îl va ajuta în planurile sale mârşave, fără să vrea. Născocise acest plan pentru a se găsi vinovatul în cazul dispariţiei fetei.

— Mai cred, reluă el, că voi pleca şi eu spre nord şi aş putea să îl iau cu mine pe domnul Morison. Fac asta cu plăcere pentru dumneavoastră. Îl voi duce până la drumul caravanelor.

Buana s-a gândit un moment. Apoi s-a uitat drept în ochii lui Hanson şi a spus:

— După cum ştii, domnul Baynes este musafirul meu, zise el aruncând o privire semnificativă. Nu vreau să îl acuz că plănuieşte să fugă cu Meriem, numai pe temeiul acestor dovezi nesemnificative. Acest gest ar fi lipsit de politeţe şi nu pot să îi impun să plece.

După o secundă, a adăugat:

— Îmi aduc aminte că spunea că ar dori să plece acasă. Cred că ar fi încântat să meargă cu dumneata. Zici că pleci mâine? Cred că domnul Baynes va pleca şi el. Vino pe aici dimineaţa, te rog. Noapte bună şi îţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru Meriem.

Hanson abia şi-a putut ascunde un zâmbet triumfător. A încălecat şi a plecat.

Buana a trecut în birou, unde l-a găsit pe Morison, plimbându-se foarte nervos.

— Baynes, a început Buana, intrând direct în subiect, Hanson pleacă mâine spre nord. Mi-a spus că vă simpatizaţi şi m-a rugat să îţi comunic că i-ar face mare plăcere dacă l-ai însoţi. Noapte bună Baynes!

Meriem a rămas în camera ei, până dimineaţa, după plecare lui Baynes. Hanson a venit foarte devreme. De fapt nu a plecat, ci a rămas la Jervis pentru a putea pleca mai devreme.

Despărţirea a fost scurtă, iar după ce oamenii s-au îndepărtat, Buana a răsuflat uşurat. Au fost câteva momente penibile, dar nu a regretat ce făcuse.

Nimeni nu era orb, ca să nu vadă pasiunea tânărului englez pentru Meriem, dar ştiind că există în tânăr un orgoliu al poziţiei sociale, nu îşi închipuia că Baynes are intenţii cinstite cu această fată de origine necunoscută, de fapt fata unui arab cu piele mai deschisă. Aceasta era părerea lui Buana, privitor la proveniența fetei.

Meriem era însă dezolată atribuind plecarea forţată a lui Morison, atitudinii ei greşite. În ochii ei, Baynes a devenit un neînţeles, un martir al unei situaţii penibile. Era sincer dezolată.

În acest timp Hanson şi Baynes călăreau în direcţia taberei. Niciunul dintre ei nu scotea o vorbă.

Fiecare dintre ei se gândea să deschidă discuţia cu un mic plan care i-ar fi favorabil. Hanson era încântat de supărarea englezului, fiind un bărbat orgolios şi se simţea neîndreptăţit de soartă.

— A fost cam aspru cu dumneata, nu-i aşa? a încercat Hanson să deschidă conversaţia.

Baynes a ridicat privirea la auzul acestor cuvinte. Hanson a continuat:

— Cred că ţine foarte mult la fată şi nu doreşte ca cineva să o ia de lângă el. Cred însă că în acest fel îi face mai mult rău decât bine. Ea tot se va mărita cândva şi nu va găsi o partidă atât de bună ca dumneata.

Baynes s-a simţit jignit la început de cele spuse de Hanson, mai ales că nu îi plăcea ca cineva să se amestece în treburile sale. Dar curând şi-a dat seama că suedezul se pricepe la oameni şi s-a gândit la un plan de a se întâlni din nou cu Meriem.

— Face pe grozavul, începu supărat Morison. Dar nu îi rămân eu dator! El poate fi tare şi mare, aici în Africa. La Londra însă sunt şi eu cineva şi va avea necazuri când se va întoarce!

— În locul tău nu m-aş lăsa dat la o parte de la fata pe care o doresc, a insinuat Hanson. Rămâne vorba între noi, dar nu îl simpatizez nici eu pe acest tiran. Dacă vrei să te ajut, să ştii că te poţi baza pe mine!

— Îmi pare bine să aud asta Hanson, a răspuns tânărul englez, încălzindu-se puţin. Dar ce se poate face în înfundătura asta uitată de Dumnezeu?

— Dacă aş fi în locul tău, a replicat Hanson aş lua fata cu mine Dacă te iubeşte, sunt sigur că te va urma.

— Asta nu se prea poate, a răspuns Baynes. El stăpâneşte întreg ţinutul şi ne va prinde foarte uşor.

— Nu ne-ar prinde dacă aş conduce eu operaţiunea.

Se opri, apoi a început să dea detalii.

— Am făcut comerţ şi am vânat prin aceste locuri de peste zece ani şi cunosc ţinutul la fel de bine ca şi el. Dacă vrei să iei fata cu tine, te ajut şi îţi garantez că nu ne va prinde nimeni.

După un moment de gândire, a continuat

— Mă gândesc să facem în felul următor: trimite un bilet fetei, cu unul din oamenii din tabără. Propune-i o întâlnire, pentru a vă lua rămas bun. Nu cred că te va refuza, între timp, noi vom înainta foarte încet spre nord. Poţi să îi scrii că voi veni eu să o iau, iar tu o vei întâlni la mine în tabără. Cred că aşa este mai bine pentru că eu cunosc locurile acestea şi mă deplasez mai repede. Între timp, vei merge cu oamenii mei spre nord, iar eu voi veni cu fata şi vă vom ajunge foarte repede.

— Ce te faci dacă nu va voi să vină? a întrebat Baynes.

— Atunci îi vom mai da o întâlnire, de ultim adio, a propus Hanson. Va veni şi atunci sunt sigur că va accepta să vină cu noi.

Baynes era cât pe aici să protesteze cu indignare, dar s-a răzgândit pentru că omul acesta făcuse un plan exact aşa cum gândise el cu mai multe minute în urmă.

Întreaga acţiune semăna mai mult cu o răpire brutală, aşa cum o descria acest nordic. Totuşi, şi-a dat scama că având ajutorul acestui vânător, care cunoştea atât de bine Africa, va avea şanse de câştig cu mult mai mari, decât dacă ar fi încercat să întreprindă ceva el singur.

A dat din cap şi a consimţit în tăcere.

Restul drumului până la tabăra din nord a lui Hanson l-au parcurs fără să scoată un cuvânt, amândoi fiind preocupaţi de propriile lor gânduri, care nu erau deloc pline de laudă sau sinceritate, unul faţă de celălalt.

Zgomotul deplasării lor a fost auzit de cineva care pândea în jungla. Korak a luat hotărârea de a se întoarce acolo unde văzuse femela albă care s-a aruncat în copaci cu o agilitate neobişnuită unei tarmangani.

Era ceva care îl împingea de la spate. Dorea neapărat să o vadă să o examineze la lumină, să îi vadă culoarea părului şi a ochilor.

I s-a părut că seamănă atât de mult cu Meriem. Deşi ştia că aşa ceva este imposibil. Când a văzut-o, la lumina slabă a lunii, i s-a părut că este ea, dar puţin mai împlinită, mai matură.

Acum mergea alene, spre acel loc, unde credea că o va mai putea zări o dată, când deodată a auzit zgomotul făcut de cei doi călăreţi. Porni încet în direcţia lor, până i-a putut observa foarte bine.

Pe tânăr l-a recunoscut imediat. Era cel care a ţinut-o pe fată în braţe, în poiana unde atacase leul.

Celălalt nu ştia cine este, însă figura şi ţinuta lui îi aduceau aminte de ceva, care îl puse pe gânduri.

Korak a hotărât să îl urmărească pe tânărul alb, ştiind că astfel o va putea găsi pe fată.

Morison, de îndată ce a sosit în tabără, a scris un bileţel, pe care unul dintre oamenii lui Hanson l-a luat şi a pornit-o imediat spre sud. Korak a rămas în vecinătatea taberei, urmărind toate mişcările englezului. Era convins că o va vedea pe fată la locul de popas al celor doi, dar a rămas dezamăgit, când a văzut că ea nu era aici.

Baynes era foarte neliniştit. Umbla nervos sub copaci, în faţa cortului, în loc să se odihnească. Avea în faţă un drum greu, care trebuia parcurs într-un marş forţat.

Hanson şedea în hamacul lui şi fuma. Schimbau vorbe foarte puţine între ei.

Korak era şi el întins pe o creangă ascuns privirilor celor din tabără. Petrecu acolo întreaga zi. I s-a făcut foame şi sete. S-a retras spre sud fiind sigur că unul dintre cei doi albi va părăsi tabăra în direcţia fermei.

În grădina reşedinţei lui Buana, Meriem se plimba gânditoare, la lumina clară a lunii. Era încă foarte supărată pe decizia pripită a lui Buana, care a dus la plecarea grăbită a lui Morison.

Buana nu vorbise nimic cu ea, iar nici „Dragă” nu a întrebat-o nimic. Cei doi doreau să o cruţe de jena şi durerea unei explicaţii privind adevăratele intenţii ale lui Baynes.

Ei ştiau că englezul nu ar fi luat-o de soţie, pentru că atunci i-ar fi cerut mâna, de la Buana şi de la „Dragă”. Ei ar fi fost de acord, dacă bineînţeles şi Meriem dorea acest lucru.

Meriem îi iubea pe cei doi şi era foarte recunoscătoare pentru tot ce au făcut pentru ea. Dar în inima ei mai era şi acel tânăr sălbatic cu care a stat atâţia ani, care a avut atâta grijă de ea.

Acum, pentru prima oară de când a venit la fermă, Meriem s-a simţit prizonieră în marea fermă.

Se simţea ca o tigroaică într-o cuşcă de fier.

Se plimba prin grădină, aproape de gardul dinspre pădure şi asculta cu atenţie. Auzise un zgomot! Era sigură că cineva venea spre ea şi era desculţ. S-a oprit, dar sunetul nu s-a mai auzit.

Meriem şi-a reluat plimbarea. A ajuns la aleea principală unde a zărit pe jos, pe nisip, un plic. Trecuse pe acolo, cu câteva minute în urmă, dar acest plic nu era atunci acolo.

S-a oprit, ascultând din nou, adulmecând aerul. Era ca o fiară care se aşteaptă la un atac.

Dincolo de tufiş se afla curierul negru trimis de Hanson, uitându-se de după frunze. A văzut-o apropiindu-se de scrisoare. Era bucuros că fata a găsit scrisoarea.

S-a îndepărtat de acele locuri şi a dispărut în întuneric. Meriem însă fiind foarte deprinsă cu zgomotele junglei l-a auzit, dar nu a făcut nici o mişcare.

Ghicise că trebuie să fi fost trimisul lui Morison. S-a aplecat şi a ridicat plicul. L-a deschis imediat şi a putut citi bine la lumina lunii.

Era aşa cum gândise ea: scrisoarea venea de la Baynes.

Nu pot pleca fără să te mai văd. Vino mâine, devreme, în poiana de lângă pădure, ca să ne mai vedem, pentru ultima oară. Vino singură.

Urmau câteva cuvinte care au produs câteva bătăi mai rapide ale inimii ei, iar obrajii i s-au îmbujorat.

CAPITOLUL XXI – O patimă veche.

Era încă întuneric, când Morison Baynes a pornit spre locul de întâlnire. A insistat ca cineva să vină cu el, pe motiv că nu era sigur că va găsi drumul de întoarcere spre tabără.

De fapt. Numai gândul că va trebui să străbată singur acea parte de junglă îl făcea să tremure de spaimă.

Hanson a dat ordin unui negru să meargă pe jos, înaintea lui Baynes. Dar oricum, Morison tot nu era singur, deşi el nu ştia acest lucru.

Korak care a fost trezit de zgomotul din tabără, pornise şi el după englez, însă printre crengile copacilor.

Pe la ora nouă, Morison a ajuns în luminişul unde trebuia să se întâlnească cu Meriem. Fata încă nu sosise. Negrul s-a întins pe jos ca să doarmă puţin. Bavnes aproape că a aţipit pe cal.

Numai Korak şedea comod pe o creangă, fără să fie însă văzut de niciunul dintre cei doi.

A trecut o oră, iar Baynes dădea semne de nervozitate. Korak ştia că englezul a venit aici pentru a se întâlni cu cineva şi nici nu se îndoia de identitatea acelei persoane.

Era foarte mulţumit. O va vedea foarte curând pe acea femelă agilă, care l-a făcut să îşi amintească de Meriem.

În cele din urmă a auzit copitele unui cal care se apropia. Venea ea!

Baynes a auzit şi el nişte zgomote şi s-a uitat spre pădure. Frunzişul s-a desfăcut, iar Meriem a apărut călare pe căluţul ei favorit.

Morison a dat pinteni cailor ca să o întâmpine.

Korak era foarte atent şi blestema borurile largi ale pălăriei fetei, care îi ascundeau faţa. Fata a ajuns lângă tânărul englez.

Morison a prins-o cu ambele mâini şi a tras-o spre el. Câteva clipe şi faţa lui a fost ascunsă de pălăria fetei.

Korak ştia că buzele celor doi s-au apropiat şi un fior de tristeţe l-a străbătut prin tot corpul. Când s-a mai uitat o dată la cei doi călăreţi, aceştia discutau aprins.

Bărbatul insista într-una asupra unei chestiuni, dar fata se părea că se opune.

Multe dintre gesturile ci îi aminteau de Meriem.

În sfârşit, englezul a îmbrăţişat-o din nou pe fata ca să o sărute de rămas bun. Fata şi-a întors calul şi a pornit spre locul de unde venise.

Ajunsă lângă copaci, fata s-a rotit în şa, făcându-i un ultim semn cu mâna.

— Pe diseară! a mai strigat ea ridicând capul, ca să fie mai bine auzită.

Dar, odată cu această mişcare, Korak i-a văzut faţa. A tresărit, de parcă o săgeată i-ar fi străpuns inima A închis ochii, punându-şi apăsat mâinile pe globii oculari Deschise din nou ochii, dar fata plecase. Doar câteva frunze se mai mişcau în urma ei.

— Este cu neputinţă! Nu cred că este adevărat!

Şi cu toate acestea o văzuse pe Meriem, cu proprii lui ochi. Fata era schimbată puţin, dar era totuşi micuţa Meriem.

Da, o văzuse vie, pe aceea pe care o credea moartă. O văzuse pe Meriem a lui, în came şi oase. Deci trăia. Nu murise!

A văzut-o, da. Este adevărat, dar în braţele unui alt bărbat. Acel bărbat era acum în faţa lui.

Tânărul englez, care nu bănuia în ce primejdie se află, l-a strigat pe negrul care dormea în iarbă. Peste câteva clipe au pornit spre nord, în direcţia taberei.

Korak şi-a mângâiat suliţa şi a pus mâna pe cuţitul său lung de la cingătoare. Dar braţele sale nu doreau să îl asculte. A rămas nemişcat, singur în copacul uriaş.

Se gândea.

Observase cât de mult s-a schimbat Meriem Când a văzut-o ultima oară, era o micuţă mangani, umblând aproape goală şi neîngrijită.

Acum era îmbrăcată frumos, deşi hainele ei nu o schimbau foarte mult. Se gândea că schimbările pe care le-a observat la ea, erau drept să îi fie atribuite şi lui, iar dacă el ar fi fost îmbrăcat frumos şi el ar fi fost schimbat.

Dar acum era gelos. Scena cu tânărul îi rodea inima. Se întreba oare ce intenţii are acest tarmangani cu ea?

Oare o iubeşte cu adevărat?

— Cine nu ar iubi-o pe Meriem? îşi răspunse la întrebarea pusă în gând.

Dar ea a acceptat sărutul lui. Asta înseamnă că şi ea îl iubeşte. Meriem, scumpa lui Meriem, să iubească pe altul!

Cruzimea acestei realităţi a început să îi pătrundă adânc în suflet, făcându-l să mediteze la un plan, pentru viitor.

Dorea să îl urmărească pe rival şi să îl omoare, dar se gândea:

— Dacă Meriem îl iubeşte şi ea! Să ucid fiinţa iubită de Meriem? Nu pot face aşa ceva! îşi zise el, dând trist din cap.

S-a gândit atunci să se întoarcă, să o caute pe Meriem şi să vorbească cu ea. Porni în acea direcţie, dar s-a oprit ruşinat de goliciunea sa.

El, fiul unui lord englez, şi-a irosit mulţi ani din copilărie şi tinereţe, coborând la nivelul existenţei unor fiare din junglă. Îi era ruşine să se prezinte în asemenea hal în faţa femeii pe care o iubea şi dorea să îi mărturisească dragostea.

Da, îi era ruşine să se prezinte chiar şi în faţa acestei fete de arab, cu care fusese prieten de copilărie în cumplita pădure africană.

Ani de zile a fost împiedicat de împrejurări să se întoarcă la părinţii lui, iar mai târziu mândria l-a făcut să nu se mai întoarcă în lumea civilizată.

Dintr-un moft al copilăriei, a preferat să rămână la nivelul societăţii maimuţelor.

Uciderea hoţului de la hotelul de pe coastă l-a gonit din civilizaţie, departe în pădurea care l-a protejat.

Apoi, a suferit atâtea decepţii în încercările sale de a se întâlni cu oamenii. Aceştia l-au respins, iar purtarea lor l-a influenţat extrem de puternic.

A ajuns să îi considere pe oameni ca duşmanii lui, iar acum Meriem este în mijlocul acestor oameni. Dar acum este prea târziu pentru el. Trăise ca o fiară, va muri ca o fiară.

Dar Meriem nu a murit şi s-a încadrat în societatea oamenilor şi îi era acum superioară. Prin modul ei nou de viaţă, ea s-a îndepărtat de el. Nici chiar moartea nu ar fi putut să o îndepărteze atât de mult de el.

Iar acum, în lumea ei nouă, ea iubea pe un alt bărbat. Era firesc. Ea nu mai era pentru el, pentru sălbaticul pe jumătate gol din junglă.

Nu, nu mai era pentru el. Şi dacă nu putea fi a lui, va avea însă grijă să îi asigure fericirea şi să o ocrotească.

Se va duce după tânărul englez. Trebuie să se convingă că acest om nu are intenţia de a-i face vreun rău fetei. Apoi, chiar cuprins de gelozie, îl va supraveghea pe acest bărbat, să nu i se întâmple nici un rău.

Nu a pornit după fată ştiind acum unde stă. Nu dorea ca Meriem să îl vadă. Dar o va întâlni, urmărindu-l pe acest alb.

A pornit în urma lui Morison, pentru că pentru Korak nu era greu să urmărească pe cineva chiar dacă era călare. Tânărul sălbatic şi-a închipuit că englezul se va întoarce în tabără.

Urmele lăsate de cal, dar şi de negrul care mergea lângă el l-au condus într-adevăr spre tabără. Aici, în timp ce Baynes a fost întâmpinat de Hanson, Korak s-a aşezat confortabil pe o creangă a unui copac uriaş, chiar de lângă corturile oamenilor.

A stat până târziu spre seară, dar tânărul alb nu a arătat nici o intenţie de a pleca de acolo. Korak se întreba, dacă Meriem nu urma să vină acolo şi să se întâlnească cu ceilalţi albi.

Puţin mai târziu, Hanson a încălecat, împreună cu unul dintre oamenii lui şi a dispărut în junglă. Korak a observat această mişcare, dar nu a fost deloc interesat să îi urmărească.

Soarele a apus, iar întunericul a cuprins pădurea. Tânărul englez fuma ţigară după ţigară, iar unul dintre băştinaşi a făcut un foc, pe care îl alimenta des cu crengi uscate.

Un leu a mârâit în depărtare. Englezul a intrat în cort, ieşind după câteva clipe cu o armă în mână, dând ordine negrului ca să ţină focul aprins cât mai mult.

Korak a văzut cât de nervos este şi că îi era frică. Îl privea cu un zâmbet dispreţuitor.

Deci asta este fiinţa care i-a luat locul în inima lui Meriem? Ce fel de om este acesta care se sperie numai la un simplu mârâit al lui Numa? Cum ar putea acest om să o apere pe Meriem de nenumăratele primejdii ale junglei?

— Sunt sigur că va avea nevoie de asta, îşi zise Korak. Ei vor trăi în siguranţa civilizaţiei europene, unde sunt oameni în uniformă care sunt plătiţi să-i apere. Ce nevoie are un european de curaj ca să îşi apere soţia?

Totuşi, zâmbetul de dispreţ nu a dispărut de pe buzele lui Korak.

Hanson şi negrul care îl întovărăşea au mers drept spre poiana, unde era fixată întâlnirea. Până să ajungă acolo, s-a lăsat noaptea. Hanson l-a lăsat pe negru la marginea pădurii, iar el a mers mai departe spre câmpie. S-a hotărât să aştepte.

Abia pe la nouă. A văzut departe, un călăreţ singuratic. Care venea din direcţia fermei.

După câteva minute. Meriem şi-a oprit calul lângă cel al lui Hanson. Era nervoasă şi îmbujorată la faţă. L-a recunoscut pe Hanson şi a tresărit. S-a dat înapoi speriată.

Suedezul s-a grăbit să o liniştească:

— Domnul Baynes şi-a luxat piciorul. A căzut de pe cal. Nu a putut veni, aşa că m-a rugat pe mine să vă conduc până în tabără.

Din cauza întunericului, fata nu a văzut expresia de triumf de pe faţa celui care vorbea.

— Ar fi bine să ne grăbim, a reluat Hanson, pentru că va trebui să pornim imediat, pentru a nu fim prinşi din urmă.

— Este grav rănită? a întrebat Meriem.

— Nu, este o simplă zgârietură, a răspuns Hanson. Poate să călărească dar ne-am gândit amândoi că ar fi bine să se odihnească în seara aceasta, mai ales că avem de călărit cam două săptămâni de acum încolo.

— Bine. Domnule! a răspuns fata.

Hanson şi-a întors calul, iar Meriem a pornit după el. Au mers spre nord, dar după doi kilometri au cotit-o spre vest. Meriem nu a dat nici o atenţie schimbării direcţiei de mers.

Nu ştia unde se găseşte acum tabăra lui Hanson, aşa că s-a lăsat condusă. Toată noaptea au mers spre vest.

După ce s-a luminat de ziuă, au făcut un mic popas pentru a mânca ceva din proviziile pe care le-a adus Hanson cu el.

Apoi au pornit din nou şi nu s-au mai oprit decât mult după prânz, când căldura a devenit insuportabilă. Hanson a descălecat şi i-a făcut fetei semn să facă acelaşi lucru.

— Ne odihnim aici, poate vom dormi puţin, zise el.

Caii vor paşte în linişte.

— Nu am crezut că tabăra este atât de departe, a spus Meriem.

— Am dat ordin să se pornească de dimineaţa şi să meargă toată ziua fără oprire.

— Şi când îi ajungem din urmă?

— Foarte curând. Nu se deplasează ei atât de repede, pentru că sunt şi oameni care duc poveri. Cred că cel târziu mâine îi ajungem.

Deşi au mers o bună parte din noapte şi aproape o zi întreagă, nu se vedea nici un semn că ar merge pe urma unei caravane. Meriem cunoştea tainele mersului prin junglă şi a văzut că pe acolo nu a trecut nimeni, de multe săptămâni.

A observat însă urme ale unei caravane, care a trecut de foarte multă vreme. Se deplasau acum pe un drum făcut de elefanţi, care mergeau în turme mari, făcând adevărate şosele prin pădure.

În cele din urmă, Meriem a bănuit că ceva nu este în ordine. Chiar şi atitudinea omului care călărea lângă ea, începea să se schimbe. L-a surprins de multe ori privind la ea de parcă ar fi dorit să o dezbrace din ochi.

Atunci i-a venit în gând că l-a mai văzut undeva. Acest gând a început să o stăpânească şi să o frământe.

Dar oare când l-a mai văzut pe acest bărbat? Unde oare?

Hanson nu s-a bărbierit de câteva zile, iar acum faţa şi gâtul începeau să îi fie acoperite cu barbă. Această barbă îi era cunoscută fetei şi se străduia să îşi aducă aminte de oamenii cu barbă pe care i-a văzut în viaţa ei.

A doua zi, a oprit revoltată calul şi şi-a exprimat îndoiala, privitor la existenţa taberei. Hanson a încredinţat-o că mai au de mers doar câţiva kilometri.

— Ar fi trebuit să îi ajungem încă de aseară, după toate socotelile mele, a adăugat el.

— Atunci de ce nu îi vedem?

— Cred că au mers mai repede decât m-am aşteptat.

— Dar nu au mers pe aici, a răspuns fata. Aceste urme pe care mergem acum sunt vechi de trei săptămâni.

Hanson a început să râdă zgomotos.

— Asta te deranjează? Dar de ce nu mi-ai spus mai devreme? Puteam să îţi dau o explicaţie. Mergem pe un alt drum, dar deseară îi vom ajunge din urmă.

Abia acum Meriem s-a convins că acest om minţea. Cine era atât de prost ca să înghită o asemenea minciună gogonată? Cine ar fi atât de prost să creadă că vor întâlni pe cineva prin aceste locuri, când un alt drum nu putea fi decât la zeci de kilometri distanţă?

Dar deocamdată şi-a păstrat pentru sine aceste constatări, gândindu-se cum să scape de acest individ. S-a gândit să o ia înaintea lui, zicând că doreşte să ajungă mai repede la tabără.

A început în acelaşi timp să îl studieze cu mai multă atenţie pe acest bărbat blond. Memoria însă nu dorea să o ajute.

Unde l-a cunoscut pe acest om? În ce împrejurări l-a mai văzut, înainte ca acesta să apară la ferma lui Buana?

I-a luat la rând pe toţi oamenii albi, pe care i-a întâlnit în viaţă. Prea puţini au venit în satul şeicului. Dar parcă acolo l-a mai văzut! O imagine i-a fluturat prin minte, dar a dispărut imediat, ca într-o ceaţă.

Spre seara au ajuns la o margine de pădure, pe malul unui râu lat şi liniştit. Dincolo, pe malul celălalt, Meriem a observat o mică tabără înconjurată de un gard de mărăcini.

— În sfârşit, am ajuns, a anunţat triumfător Hanson.

A scos revolverul şi a tras un foc în aer.

În tabără s-au observat imediat mişcări. Nişte băştinaşi alergau de-a lungul malului. Meriem nu îl vedea pe Baynes printre cei care erau acolo.

O barcă a pornit spre ei şi cei doi s-au aşezat peste câteva minute lângă vâslaşi, pregătiţi pentru traversare.

— Unde este domnul Baynes? a întrebat Meriem, de îndată ce au ajuns.

Hanson a arătat un cort, de fapt singurul, care se afla în centrul taberei.

— Este aici înăuntru! a răspuns Hanson şi a luat-o înaintea fetei. A dat la o parte perdeaua şi a poftit-o pe fată în cort.

Meriem a intrat şi a privit în toate părţile. Cortul era gol. S-a întors spre Hanson. Acesta râmjea sălbatic.

— Unde este domnul Baynes? a întrebat din nou Meriem.

— Nu este aici! I-a răspuns Hanson. Îl vezi cumva? Eu nu îl văd.

Apoi s-a întors spre fată şi a continuat:

— Dar sunt eu aici şi sunt un bărbat mai grozav decât prostul acela. Acum mă ai pe mine şi nu ai nevoie de el, sfârşi el, râzând în hohote, încercând să o prindă cu braţele.

Meriem s-a zbătut ca să scape, dar Hanson o ţinea strâns, împingând-o încet spre nişte pături, care se aflau în partea cealaltă a cortului.

Faţa lui era foarte aproape de a ei. Ochii i s-au îngustat, ca două dungi subţiri, din care ţâşnea patima.

Meriem, luptându-se ca să se elibereze, se uita drept în ochii lui şi pe neaşteptate, şi-a amintit de o scenă asemănătoare acesteia, în care au luat parte tot ei doi.

Odată cu această imagine dintr-un trecut nu prea îndepărtat, l-a recunoscut pe cel care o atacase şi acum. Era suedezul Malbin, care a mai atacat-o în acest mod, atunci când îşi împuşcase asociatul, care voise să o scape.

Avea barba şi mustaţa rase, iar figura lui a indus-o în eroare, dar acum când părul de pe faţă a început din nou să îi crească, nu mai era nici o îndoială privind identitatea sa.

Atunci o salvase Buana, dar acum cine o va mai scăpa, când Buana era atât de departe?

CAPITOLUL XXII – Urmărirea.

Negrul pe care Malbin l-a lăsat să aştepte în poiană, cu ordinul să rămână acolo până la înapoierea sa, şedea la umbra unui stejar, rezemat cu spatele. După vreo oră de aşteptare, a aţipit, dar nu peste multă vreme s-a trezit, auzind mârâitul unui leu.

Cu o sprinteneală care este dată numai de spaima de moarte, s-a căţărat într-un copac. După câteva secunde, a apărut regele animalelor, care s-a îndreptat spre cadavrul unei antilope, pe care băştinaşul o văzuse.

Fiara s-a hrănit până s-a luminat de ziuă. Iar în tot acest timp, negrul a stat nedormit pe creanga groasă a copacului, mirându-se de întârzierea stăpânului său.

Era în serviciul lui Malbin de mai bine de un an şi îi cunoştea metodele, aşa că era convins că a fost părăsit intenţionat. Ca şi restul trupei lui Malbin. Acest negru îşi ura stăpânul Singura lor legătură era frica pe care o avea faţă de albi.

Ura lui s-a înteţit din cauza situaţiei în care se afla acum: era nevoit să stea în copac, deasupra unui leu feroce şi flămând, doar pentru o toană a lui Malbin.

Însă de îndată ce soarele a răsărit, leul sătul s-a îndreptat spre junglă, iar negrul a coborât din adăpostul său incomod, pornind spre tabără.

În mintea sa primitivă, se năşteau planuri de răzbunare, care mai de care mai groaznice, pe care bineînţeles că nu le-ar fi pus în aplicare, de îndată ce ar fi apărut în fata albului cel puternic.

La vreo doi kilometri de luminiş, a dat de urma a doi cai. Ochii i-au sclipit de şiretenie. Râse zgomotos şi se izbi cu palmele peste pulpe.

Băştinaşii sunt nişte vorbăreţi neîntrecuţi şi toţi din trupa lui Malbin ştiau de ce este în stare şi ce fel de afaceri învârte. Ştia în parte ce plan au pus la cale suedezul şi

Baynes, pentru că a tras cu urechea la convorbirile lor şi mai aflase câte ceva de la Jervis, prietenul lui Malbin de la fermă.

Nu a avut nevoie de mult timp de stat pe gânduri pentru a ghici adevărata poveste a „ajutorului” dat lui Baynes. Era foarte clar că stăpânul său l-a înşelat pe celălalt alb, ducând-o pe femeie în tabăra dinspre vest, lăsându-l pe tânăr să primească pedeapsa, dacă va fi prins de Buana.

Această concluzie l-a făcut să râdă cu atâta poftă, însă a mers tot spre nord, grăbind pasul cât putea mai bine.

Morison a petrecut în tabăra suedezului deja o noapte, aproape fără să închidă un ochi, fiind foarte neliniştit. Începea să creadă că ceva nu este în regulă. Abia pe la răsăritul soarelui a aţipit puţin.

Nu a reuşit să doarmă prea mult, pentru că a fost trezit de ceilalţi, pentru a începe pregătirile de plecare. Baynes ar fi dorit să mai aştepte, până Hanson şi Meriem soseau în tabără, însă ceilalţi au insistat că trebuie să pornească imediat.

Baynes i-a auzit pe oameni discutând şi s-a speriat, crezând că Hanson a fost prins în tentativa lor de a o răpi pe Meriem.

Buana ar fi ghicit imediat adevărul şi sigur ar fi pornit imediat în căutarea celorlalţi. Poate este chiar acum în drum spre ei!

Baynes a auzit de judecata sumară pe care Buana o aplica în cazul răufăcătorilor, precum şi de legile simple şi aspre ale acestor locuri, care se găseau la marginea lumii civilizate.

În lumea aceea, legile erau făcute pe loc, iar puternicul Buana reprezenta legea în acele locuri sălbatice. Auzise că l-a condamnat la moarte pe un alb pentru că violase o băştinaşă.

Morison Baynes s-a cutremurat la gândul întâlnirii cu Buana şi şi-a pus întrebarea ce pedeapsă ar fi meritat

pentru fapta sa, mai ales că i-a înşelat încrederea, fiindu-i musafir mai multe săptămâni.

— Trebuie să plecăm imediat spre nord, a zis el sărind în picioare. Cunoaşteţi bine drumul?

— Îl ştim foarte bine, i-a răspuns şeful negrilor.

Imediat au început pregătirile de plecare.

Negrul părăsit care a sosit în tabără, pe la prânz, şi-a dat seama de întreg planul lui Hanson şi mai ales că au făcut cu toţii ceva care l-a supărat pe Buana şi le va merge rău până sunt în ţinuturile puternicului alb.

A fost întâmpinat cu strigăte de bucurie de ceilalţi, cărora le-a spus imediat temerile sale, povestindu-le şi cum a ghicit adevăratele intenţii ale lui Hanson.

Întreaga caravană a aflat afacerea, înainte ca Baynes, care călărea în frunte, să fi fost înştiinţat de adevărul celor petrecute, precum şi de presupunerile negrului care i-a ajuns din urmă.

Morison l-a ascultat atent pe acesta şi şi-a dat seama că suedezul l-a folosit ca o unealtă simplă pentru a o răpi pe fată. Sângele a început să îi fiarbă în vine şi se gândea la soarta crudă pe care o va avea Meriem.

Fapta celuilalt însă nu punea deloc în umbră şi ceea ce făcuse el, înlesnind această răpire. Răul pe care îl făcuse el era la fel de grav ca şi planul cumplit al suedezului.

Furia lui era intensificată şi de orgoliul nobilului englez, care se vedea în poziţia de a pierde o partidă şi cu aceasta, un premiu care i se cuvenea.

— Ştii unde s-a dus stăpânul tău? L-a întrebat pe negru.

— Da, domnule, a răspuns acesta.

— Unde?

— În tabăra cealaltă, care este pe malul râului Afi. Este spre apus, nu prea departe.

— Poţi să mă conduci până acolo?

— Desigur, s-a oferit negrul, care imediat a văzut o modalitate de a se răzbuna pe suedez şi în acelaşi timp să.

Scape de răzbunarea lui Buana, de care ştia că va pomi în urmărirea lor, spre nord.

Baynes a mai întrebat:

— Putem ajunge numai noi doi în tabăra dinspre.

Apus?

— Da, domnule, l-a asigurat negrul din nou.

Baynes şi-a dat seama de întreaga stratagemă a suedezului, de ce acesta dorise ca să îşi mute o tabără la nord, cât mai departe de ferma lui Buana.

În acest fel, se putea duce la tabăra dinspre vest în siguranţă, fiind sigur că urmăritorii ar pierde foarte mult timp până să-i ajungă din urmă.

— Atunci, voi folosi şi eu planul lui, zise Baynes în sinea lui, pentru a mi le face pe ale mele. Nici eu nu am chef să îl întâlnesc pe marele Buana.

Întorcându-se spre şeful negrilor, i-a spus scurt, pe un ton de poruncă:

— Să îţi iei oamenii şi să mergi spre nord, cât poţi mai repede. Eu mă voi întoarce, încercând să îl conduc pe Buana spre apus.

Negrul a acceptat imediat. Nu prea avea chef să îl conducă pe acest alb, căruia îi era frică noaptea şi cu atât mai mult nu dorea să fie prins de oamenii lui Buana, mai ales că între tribul lui şi cel care era folosit de Buana în căutările sale. Era o vrajbă veche, care nu putea fi uitată uşor.

Avea acum un motiv pentru care orice angajat negru ar fi dezertat de la stăpânul lui alb. Tuturor le era frică de Buana şi ştiau că vor fi aspru pedepsiţi, mai ales că ştiau toate planurile suedezului.

Cunoştea el un drum spre nord, care ducea în ţinutul său natal, loc unde albii nu prea veneau. În loc să meargă săptămâni în şir, prin junglă, va merge drept printr-un podiş arid, pe unde ştia câteva locuri de adăpat şi în acest fel îl va înşela pe marele Buana, dacă acesta s-ar fi hotărât să îi urmărească.

Cu acest plan în gând. Şi-a adunat oamenii şi a pornit-o la drum în cea mai mare grabă. Baynes împreună cu negrul, au pornit, cu aceeaşi grabă, spre vest.

Korak aştepta în copac, pândind mişcările lui Morison. Văzu că băştinaşii o iau spre nord, iar englezul merge într-o direcţie greşită, spre apus, spre locul unde sigur că nu o va întâlni pe Meriem. S-a hotărât să meargă spre poiana unde a văzut-o pe iubita lui în braţele unui alt bărbat.

Era fericit că iubita lui era în viaţă şi orice urmă de gelozie a dispărut. Rareori de gândea să îl ucidă pe Morison. Era deseori trist şi abătut din cauza acestei situaţii atât de complicate pentru viaţa atât de simplă şi Iară probleme pe care o ducea el.

Ajuns în poiana unde a zărit-o pe Meriem, văzu un alb înalt şi puternic, în fruntea unor războinici băştinaşi vânjoşi, înarmaţi până în dinţi. Figura albului era dură şi încruntată, iar pe ochi i se citea o durere foarte adâncă.

Furia zugrăvită pe faţa lui nu putea ascunde durerea din inima sa. Korak l-a văzut că trece pe sub copacul în care era el ascuns şi a văzut că albul suferă îngrozitor de o boală a sufletului.

Buana cerceta terenul pentru a găsi vreo urmă care să îi arate în ce direcţie să o ia. După ce a observat nişte urme de copite, a făcut semn oamenilor săi să pornească spre nord.

Buana a dispărut în junglă, însă Korak a rămas locului, ca o statuie de bronz, înfăţişând un tânăr suferind, cu inima sângerând de o durere surdă.

Abia peste o oră, a pornit şi el încet fără grabă, în junglă, spre apus. Mergea fără să dea atenţie la nimic, cu capul plecat şi cu umerii îndoiţi, ca un bătrân care-şi duce povara anilor săi mulţi.

Baynes, condus de călăuza lui, se lupta cu vegetaţia deasă şi încâlcită a junglei, călărind tot timpul cu capul aplecat sau mergând lângă calul său, din cauza crengilor foarte

joase. Negrul a pornit însă pe jos, ştiind că mersul călare prin pădurea deasă este imposibilă.

După o zi de mers, cu multe opriri, Morison şi-a dat seama că negrul a avut dreptate că nu şi-a luat un cal. Şi-a abandonat calul luând-o şi el pe jos.

În tot acest timp, îl chinuiau gândurile negre ale faptelor sale şi ale suedezului. Ştiind-o pe Meriem în mâinile acelui nemernic, furia lui creştea. Ura lui împotriva lui Hanson nu mai cunoştea margini.

Apoi, îşi dădea seama că şi planurile sale de a fi cu fata au dus la această situaţie tristă şi ştia că este la fel de vinovat ca şi suedezul.

Şi-a dat seama că frumoasa Meriem îi devenea din ce în ce mai dragă. Pentru prima oară, începea să o compare cu alte femei dintre cunoştinţele sale, femei de familie bună şi cu situaţie socială excelenţă.

Spre marea lui surpriză, descoperi că orice comparaţie încerca să facă, balanţa se înclina în favoarea frumoasei fete din Africa, de o origine necunoscută.

Trecea de la o situaţie la alta: de la ura acerbă împotriva lui Hanson, la gânduri dragi pentru Meriem. Simţea însă un dezgust faţă de el însuşi, văzând că planurile sale s-au întors împotriva atâtor oameni, făcând numai rău.

În sentimentul său de ruşine care l-a cuprins, s-a amestecat pasiunea sa pentru fată, dând naştere la o iubire curată. Dragostea pentru Meriem îl ardea acum, iar ura îl împingea din spate, pentru o răzbunare cruntă.

Trăise în lux şi într-o situaţie fără griji, nefiind supus la greutăţi şi chinuri pe care le îndura acum. Era zgâriat şi cu hainele rupte, împreună cu un negru nespălat, pe care îl îndemna să se grăbească, deşi şi el se oprea foarte des pentru a-şi mai trage sufletul.

Răzbunarea îl ţinea însă treaz şi îi dădea puteri. Ştia că acum ispăşeşte toate păcatele trecute, marele rău ce l-a făcut acelei fete cinstite. Se grăbea în speranţa de a o salva din mâinile acelui nemernic cu care făcuse planul răpirii ei.

— Prea târziu! Prea târziu!

Acesta era refrenul care îi însoţea gândurile. Prea târziu pentru o salvare. Dar nicidecum pentru o răzbunare. Ura îl împingea din spate.

De zeci de ori l-a ameninţat pe negru că îl împuşcă dacă se mai aşează să se odihnească. Băştinaşul era deja îngrozit. Nu putea înţelege de ce s-a schimbat acest alb, aşa dintr-o dată.

Până mai ieri îi era frică de noapte, de urletele animalelor. Ar fi dezertat şi din slujba acestuia, însă Baynes i-a ghicit gândurile şi l-a ameninţat cu moartea la prima încercare.

Erau tot timpul împreună, ziua şi noaptea. În timpul zilei distanţa dintre ei era foarte mică, iar noaptea îşi construiau un adăpost înalt, din mărăcini, unde negrul nu putea face nici o mişcare fără să nu fie auzit de Morison.

Faptul că putea să doarmă foarte liniştit în junglă, fără să îi mai pese de animalele din jur, era încă o dovadă că s-a schimbat foarte mult. S-a schimbat mult şi în mentalitate, pentru că nu şi-a închipuit că va dormi alături de un negru nespălat.

În dimineaţa următoare, s-a trezit cu dureri în toate oasele, dar cu o hotărâre de nestrămutat de a ajunge cât mai repede în tabăra cealaltă.

A împuşcat un cerb ca să se hrănească. Nu au mâncat de mai bine de o zi şi jumătate, atât de mare le-a fost graba. Îi era ciudă şi acum că au fost nevoiţi să se oprească şi să frigă acel vânat.

După ce au mâncat pe săturate, au pornit, mai hotărâţi ca înainte, de a ajunge cât mai repede la locul unde îl vor întâlni pe Hanson. Fiecare cu motivele sale!

Şi Korak se deplasa spre vest, însă cu mult mai încet. Îl întâlni pe Tantor, elefantul, pe care îl găsi dormind la umbra copacilor. Fiind îndurerat de soarta sa, era bucuros că a întâlnit un prieten.

Trompa elefantului s-a încolăcit în jurul tânărului, ridicându-l uşor, aşezându-l pe spatele enormului animal.

Aşa şi-au petrecut ei multă vreme împreună şi aşa vor sta de acum încolo.

Departe spre nord. Buana şi războinicii săi, urmăreau cu înverşunare caravana negrilor, care mergea cu mult mai repede decât şi-a fi închipuit urmăritorii.

La fermă, femeia care o iubise pe Meriem din tot sufletul, aştepta cu nerăbdare întoarcerea celor plecaţi pentru a o salva pe fată. Fiind sigură că soţul ei o va aduce înapoi.

CAPITOLUL XXIII – Curaj şi ură.

Meriem pierduse orice speranţă în lupta sa cu Malbin. Pentru că suedezul i-a prins ambele mâini, imobilizând-o. Nu scotea nici un sunet, pentru că ştia că nimeni nu îi va sări în ajutor, iar pe de altă parte copilăria ei petrecută în junglă a învăţat-o că degeaba strigi, că nimeni nu îţi sare în ajutor.

A reuşit să îşi elibereze o mână şi a apucat revolverul suedezului, care se afla în tocul de la curea.

Malbin o împingea spre colţul cu grămada de pături şi cârpe, iar Meriem s-a lăsat târâtă puţin, apoi a făcut un pas lateral.

Suedezul a căzut datorită avântului, cât era de lung. Meriem a sărit în picioare şi a tras de trăgaciul armei.

Arma era însă cu un cartuş deja tras pe ţeavă, aşa că Malbin s-a putut ridica imediat. A sărit din nou asupra fetei care a încercat în acest timp să iasă pe uşa cortului.

Meriem s-a întors şi furioasă ca o leoaică încolţită, l-a lovit puternic pe adversarul ei, cu patul revolverului în cap.

În primul moment, Malbin s-a clătinat şi a înjurat de durere şi de furie. Dar imediat şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut pe pământ.

Meriem, fără să mai arunce nici o privire înapoi, a fugit din cort. Mai mulţi băştinaşi au văzut-o şi au încercat să o prindă, dar de teama revolverului, se ţineau la distanţă.

Ajunsă la marginea taberei a dispărut în pădure. S-a aruncai sus pe o creangă, devenind din nou o mangani, care îşi caută adăpost.

Şi-a scos imediat jacheta lungă de călărie, cizmele şi ciorapii, ştiind că are de făcut un drum lung, iar îmbrăcămintea ar împiedica-o în deplasarea prin copaci.

Vesta şi pantalonii de călărie îi erau suficiente ca să o apere de frig şi ţepi, dar celelalte ar fi împiedicat-o foarte mult.

După câteva sute de metri de deplasare rapidă, şi-a dat seama că avea şanse foarte mici de supravieţuire, până să ajungă acasă, fără nici o armă, cu care să se apere, sau să doboare vreun animal cu care să se hrănească.

De ce oare nu luase cartuşiera de la brâul lui Malbin? Cu aceste cartuşe desigur că ar fi reuşit să vâneze şi să se apere. Ar fi putut face faţă atacurilor oamenilor sau animalelor mai mici, dar nicidecum unor carnivore mari.

Nu putea să ajungă acasă la Buana şi „Dragă”. S-a hotărât să se întoarcă în tabără ca să facă rost de ceva arme, sau cartuşe. Ştia că şansele de a fi prinsă erau foarte mari, dar fără mijloace de apărare şi pentru procurarea hranei, primejdia era şi mai mare.

Cu aceste gânduri a pornit înapoi spre tabăra de unde scăpase cu câteva minute în urmă. Pe Malbin îl credea mort, pentru că îi aplicase o lovitură foarte puternică şi spera că atunci când întunericul se va lăsa, va putea intra în cort şi să găsească nişte cartuşe.

S-a dus până la marginea taberei, unde s-a instalat pe o creangă, de unde putea să observe toate mişcările de jos. Spre marea ei mirare, l-a văzut pe Malbin ieşind din cort, ştergându-şi sângele de pe faţă cu palma, înjurând de mama focului. Puse câteva întrebări celor din jur.

Peste câteva clipe, toţi cei din tabără au pornit în căutarea ei, iar când Meriem s-a convins că nu a mai rămas nimeni în tabără, a coborât din copac şi a alergat spre cort.

A aruncat o privire în cort, dar nu a văzut nici un cartuş, doar într-un colţ zăcea o lădiţă, în care suedezul îşi păstra unele lucruri personale şi pe care oamenii lui au luat-o cu ei când s-au mutat cu tabăra spre vest.

Meriem spera să găsească în această cutie şi nişte cartuşe. A dezlegat imediat sforile cu care era legat capacul şi a deschis repede lădiţa, începând să caute printre lucruri.

A văzut mai multe hârtii şi hărţi şi nişte tăieturi din ziare, iar pe una dintre aceste tăieturi a văzut fotografia unei fetiţe. Nu a putut citi conţinutul rândurilor din jurul acelei fotografii, pentru că ziarul era vechi, iar literele se şterseseră.

Era fotografia unei fetiţe, al cărei chip mai apărea şi pe o altă tăietură de ziar. Unde a mai văzut ea această faţă?

Deodată şi-a dat seama că este ea, aşa cum arăta când era copil!

De unde provenea această fotografie? Cum a ajuns această tăietură de ziar în mâinile acestui om? Ce scria în acele rânduri şterse?

Atâtea întrebări îi veneau în minte, încât aproape că a uitat de cartuşe. Deodată şi-a amintit de ce venise şi a început să răscolească printre lucruri Găsi o cutie de cartuşe pentru revolver.

Apoi s-a apucat să examineze din nou fotografia din tăietura de ziar. Încercând să dezlege acest mister, a auzit voci care se apropiau.

Auzi înjurăturile lui Malbin, nu departe de cort. Suedezul se întorcea în tabără. Meriem s-a apropiat de uşa cortului, dar era prea târziu.

O mulţime de oameni veneau spre cort, iar Malbin cu vreo trei negri erau la numai zece metri de ea.

Ce era de făcut?

A ascuns fotografia în bluză şi a încărcat revolverul, punând repede cartuşele la locul lor, în încărcătorul din patul armei. Oamenii de afară s-au oprit, iar Malbin dădea ordine oamenilor de pază. A avut nevoie de câteva minute pentru a organiza toate lucrurile, timp în care fata se gândea la un mod de a scăpa.

Aplecându-se, a ridicat foaia de cort şi s-a uitat în jur. În spatele cortului nu era nimeni. S-a strecurat afară tocmai

când suedezul a intrat în cort. Meriem l-a auzind tropăind în cort, în timp ce ea fugea spre marginea taberei. Aici a întors capul, ca să se uite înapoi. Nu a fost văzută de nimeni.

Auzi o exclamaţie de furie din cort. Malbin a descoperit furtul din cutie şi a început să strige la oamenii săi. Aceştia i-au răspuns. Între timp, Meriem a alergat până la întăritură care înconjura tabăra şi văzu un copac gros, chiar la marginea gardului. Era un copac atât de gros, încât cei care au făcut întăritură, l-au inclus în gardul de apărare din jurul taberei.

Meriem era foarte mulţumită că a găsit acest copac, având astfel un mijloc de a ieşi de acolo. În acelaşi timp, era locul ideal de a-i observa pe oamenii din tabără, fără să fie descoperită. Malbin s-a afundat din nou în junglă, luând-o spre sud acum. În tabără au rămas doar trei oameni de pază. Meriem a coborât din adăpost şi a ocolit gardul, mergând spre râu.

Aici erau bărcile pe care cei din tabără le foloseau pentru a traversa în partea cealaltă, sau a-i aduce pe cei care veneau dinspre continent. Locul unde erau trase bărcile era la vederea celor trei santinele, deci o încercare de a lua o barcă ar fi însemnat ca fata să se expună şi ar fi fost prinsă cu siguranţă. Singura ei speranţă era să aştepte până se va întuneca, iar atunci putea să acţioneze fiind ajutată de întuneric.

A stat o oră pe o creangă a unui copac de unde putea observa întreaga zonă, putând descoperi orice mişcare. Santinelele erau postate astfel ca orice încercare de luare a unei bărci să fie imediat zădărnicită. În cele din urmă, a apărut şi Malbin, care se întorcea din pădure, suflând din greu, din cauza oboselii. Imediat a alergat spre bărci pentru ale număra. Desigur că s-a gândit că fata a încercat să fure una dintre ele şi să încerce să se întoarcă spre ţinutul lui Buana. O expresie de uşurare a apărut pe faţa lui, văzând că nu lipseşte nici o ambarcaţiune.

A dat din nou ordine pentru întărirea pazei, apoi s-a îmbarcat cu mai mulţi oameni, hotărât să traverseze râul pentru a pomi cercetările pe malul celălalt. A lăsat doar o singură barcă pe malul unde era instalată tabăra. Meriem i-a urmărit cu privirea până au dispărut după o cotitură a râului. Era în sfârşit singură! Abia îi venea să-şi creadă ochilor de norocul ce a dat peste ea. Nu mai avea nici un rost să aştepte. A coborât din copac, alergând spre râu. Malbin însă nu a traversat râul. A tras la mal imediat după ce a ocolit cotul râului, dând ordine oamenilor. A pus şi câteva santinele care puteau vedea dacă cineva se apropia de singura barcă pe care o lăsase ca momeală.

Zâmbea cu o deosebită satisfacţie. Nu se îndoia de succesul stratagemei sale. Era sigur că fata se va apropia de barcă, având intenţia să traverseze, mai devreme sau mai târziu Era ferm convins că o va putea captura în acest fel, dar nu îşi închipuia că fata ar putea acţiona atât de repede, în clipa când s-a uitat să vadă dacă barca era încă trasă la mal. A văzut ceva ce l-a făcut să înjure din nou.

Fata era deja dincolo de jumătatea râului, în barca pe care el a lăsat-o acolo intenţionat, ca să o poată prinde. S-a întors imediat la locul unde celelalte două bărci aşteptau semnalul lui şi le-a poruncit negrilor să vâslească puternic şi repede. Bărcile suedezului mergeau cu cea mai mare viteză după vânatul care se părea că le scapă. Fata avea doar foarte puţin până să ajungă la mal şi se grăbea şi ea la rândul ei.

Meriem avea nevoie de foarte puţin timp pentru a reuşi să ajungă la mal şi să se adăpostească în junglă. Speranţele ei creşteau văzând că ţărmul nu mai este departe.

Malbin înjura cumplit şi dădea ordine furioase oamenilor, împărţind pumni în dreapta şi în stânga. Vedea că fata îi scapă din nou. Distanţa dintre urmăritori şi Meriem era numai de o sută de metri, când barca fetei s-a izbit cu botul de malul râului. Chiar dedesubtul unui copac unde ea se va putea adăposti.

Malbin a strigat la ea să se oprească. Părea că şi-a ieşit din minţi. Când a văzut că nu poate să o ajungă şi-a pus puşca la umăr, ochind cu multă atenţie asupra făpturii delicate care deja s-a şi aruncat pe crengile care îi ofereau un adăpost sigur. Malbin era un ţintaş excelent. Nu se putea ca să nu nimerească, pentru că ţinta era foarte aproape. Şi desigur că ar fi nimerit-o, dacă în acelaşi moment cu apăsarea pe trăgaci, barca nu ar fi atins un trunchi de copac care înţepenise pe fundul apei, care nu era adâncă în acea parte a râului.

Barca lui Malbin s-a clătinat uşor, iar glontele a trecut şuierând deasupra capului fetei. Cu zâmbetul pe buze, a luat-o spre interiorul junglei. După câteva sute de metri, a ajuns până la un sat părăsit. Acest sat era aşezat în mijlocul unei câmpii. Meriem a coborât din copaci intrând în acest sat fără locuitori. Vegetaţia junglei deja a ocupat o parte din sat, iar pe alocuri creşteau copaci chiar din mijlocul fostelor colibe. Era o linişte de mormânt.

Pentru Meriem, acest loc nu era înspăimântător, dar nu dorea să zăbovească prea mult pe acolo, pentru a putea fi din nou, la adăpostul pădurii. Era bucuroasă că satul era părăsit, cel puţin aşa credea ea. Însă din vreo douăzeci de locuri ascunse, perechi de ochi erau îndreptate spre ea, de după fostele uşi ale colibelor. Nu şi-a dat scama de primejdia din jur şi a luat-o drept pe aleea principală a Satului, care era drumul cel mai drept spre junglă.

Cam la vreo doi kilometri mai la răsărit, făcându-şi cu greu drum prin vegetaţia deasă a junglei, a apărut un alb, murdar şi cu hainele zdrenţuite. Mergea pe drumul pe care Meriem şi Malbin au luat-o în drumul lor spre tabără.

Auzind detunătura armei lui Malbin s-a oprit. Negrul care îl însoţea s-a oprit şi el.

— Suntem aproape, domnule, zise el, cu o voce care dovedea respect.

Drept răspuns, albul a dat din cap, făcându-i semn să îşi continue drumul. Acesta era Morison Baynes, care nu

demult fusese elegantul şi delicatul domn Morison Baynes. Pe faţa şi pe mâini era numai sânge din cauza ţepilor din tufele pe care le-a tăiat pentru a-şi putea croi un drum.

Hainele erau numai zdrenţe, dar sub praful adunat şi sub hainele sale mizerabile, era un alt Baynes acum. Era un om mândru şi curajos, iar cel de altă dată, omul saloanelor pline cu parfum, era dat uitării în inima fiecărui bărbat există germenele cavalerismului şi al onoarei. Remuşcarea pentru fapta sa reprobabilă şi dorinţa de a se răzbuna şi de a îndrepta răul ce îl făcuse l-au transformat în totalitate.

Porni cu negrul în direcţia de unde s-a auzit focul de armă. Călăuza sa nu avea armă, pentru că Baynes nu a avut încredere în el la început. Apoi, această armă ar fi devenit o povară pentru bietul băştinaş. Chiar şi Morison a fost tentat să arunce de câteva ori puşca grea, nemaiputând suporta greutatea ei în dificilul drum spre tabără.

Acum însă erau foarte aproape de ţinta călătoriei lor şi ştiind că şi negrul doreşte să se răzbune i-a dat puşca.

Se gândea că în cazul unei lupte era suficient dacă el avea doar revolverul pe care el ştia să îl mânuiască excelent. Această armă era de încredere în orice confruntare care ar fi avut loc. Mergând mai departe, a auzit din nou o salvă de împuşcături, apoi alta, urmate de strigăte sălbatice. Pe urmă, s-a instalat o tăcere apăsătoare.

Baynes se grăbea din ce în ce mai tare, însă vegetaţia era foarte deasă. Nu găseau nicicum un drum care să îi scoată la mal. De două ori s-au întors pe acelaşi drum până au găsit o potecă ce ducea spre râul Afi. Erau lângă un sat părăsit şi plin de ruine. Pe aleea principală, zăcea un negru cu pieptul străpuns de un glonte. Cei doi s-au oprit, uitându-se în toate părţile, dar nu au putut vedea pe nimeni. Au rămas cu urechile ciulite mai multe minute, ascultând. Deodată au auzit voci şi mişcări de vâsle în apă.

Baynes a traversat în fugă satul părăsit şi a ajuns malul apei. Negrul se ţinea aproape. Au ajuns pe mal şi s-au uitat în toate părţile. Au văzut câteva bărci care se apropiau de

malul celălalt. Erau bărcile lui Malbin, pe care negrul le-a recunoscut imediat.

— Ce este de făcut? a întrebat Baynes.

Negrul a dat din cap descurajat. Fără bărci nu se putea trece, pentru că râul era plin de crocodili. S-au uitat în toate părţile şi în cele din urmă au văzut barca cu care scăpase Meriem. Era ascunsă printre copacii de la marginea râului.

Baynes aproape că a scos un strigăt triumfător. Amândoi au alergat spre barcă, iar Baynes a sărit primii în ea, luând vâsla cu care a început să vâslească puternic. Peste câteva secunde erau deja departe de malul de unde porniseră.

Baynes îi urmărea pe ceilalţi din bărcile de pe malul opus, care au ajuns la mal. Îl văzu pe Malbin sărind pe mal, dar în acelaşi timp a dat câteva ordine dure, văzând că o altă barcă vine spre ei. Dar când şi-a dat seama că în barca ce venea după ei erau doar doi oameni, s-a mai liniştit crezând că s-a speriat degeaba. Malbin nu îi vedea bine pe cei care stăteau în barca ce venea cu viteză spre el. Vedea că unul dintre ei este un alb, pe care nu îl recunoştea.

Cei doi erau deja la mijlocul râului acum, iar cei din tabără l-au recunoscut pe negrul care le era prieten. Atunci Malbin a presupus cine poate fi albul, cu toate că nu îi venea să-şi creadă ochilor. Era imposibil să fie Baynes, însoţit doar de o singură călăuză. Şi cu toată îndoiala sa, acesta era adevărul.

Cu toată murdăria de pe el şi cu dezordinea îmbrăcăminţii lui, îl recunoscu pe tânărul englez. Dar şi-a dat seama şi de ce este împins acest englez să îl întâlnească şi de ce acest laş a avut curajul să înfrunte toate primejdiile, ca să vină până la el. Desigur venea să îi ceară socoteală şi să se răzbune. Era de necrezut, dar era singura explicaţie. A ridicat din umeri.

— Ei şi? a zis. Oare nu au mai venit şi alţi albi să îmi ceară socoteală, din motive asemănătoare. În timpul vieţii mele şi eu tot în viaţă am rămas?

A luat o puşcă şi a aşteptat. Barca era destul de aproape ca să poată discuta. A strigat către cei doi:

— Ce vreţi? Pe cine căutaţi?

Zicând acestea a ridicat ameninţător carabina Morison Baynes a sărit în picioare furios.

— Pe tine, nemernicule! a strigat el, trăgând asupra suedezului, în acelaşi timp cu acesta.

Nu s-a împrăştiat bine ecoul celor două detunături că Malbin s-a prăbuşit la pământ, ducându-şi mâna la piept. A căzut mai întâi în genunchi, apoi s-a întins pe pământ cât era de lung. La rândul lui, Baynes s-a prăbuşit pe fundul bărcii, cu faţa în sus. Negrul care vâslea lângă el. Nu ştia ce să facă.

Dacă Malbin era mort putea merge fără frică la ai lui. Dar dacă suedezul este numai rănit, era mai bine să se întoarcă pe malul opus. A ezitat puţin, menţinând barca la mijlocul apei. A început să aibă un mare respect pentru acest alb cu care era în barcă şi îi înţelegea suferinţa.

S-a uitat la corpul lui şi a văzut că mai mişcă. Deci trăia încă. S-a apropiat de rănit încercând să vadă unde era atins. În acelaşi moment, de pe mal s-a auzit o detunătură şi negrul căzu în râu cu fruntea lovită de un glonte.

Baynes şi-a revenit şi l-a văzut pe Malbin rezemat în coate şi ochindu-l cu carabina. Instinctiv, englezul s-a aplecat, tocmai când un glonte i-a trecut şuierând deasupra capului. Malbin era grav rănit şi mâna îi tremura neputând ochi precis. Baynes s-a întors cu greu pe o parte, luând revolverul cu mâna dreaptă, ridicându-se pe marginea bărcii. Ochi însă cu foarte multă atenţie. A tras şi o flacără albastră a ieşit pe ţeava armei. Pe mal, corpul uriaş al lui Malbin s-a zguduit de lovitura precisă a unui alt glonte. Dar încă nu era mort. Şi-a ridicat din nou capul, ochi şi trase. Glonţul a lovit parapetul bărcii, foarte aproape de faţa lui Morison. Baynes a tras din nou, în timp ce barca era dusă de curent. Malbin i-a răspuns cu încă un glonte. Amândoi au

continuat această luptă surdă, până când barca a dispărut după un colţ al râului.

CAPITOLUL XXIV – Fotografia misterioasă.

Meriem a străbătut mai bine de jumătate din drumul care trecea prin satul pustiu, când vreo douăzeci de negri îmbrăcaţi în haine arabe, au sărit asupra ei. S-a întors să fugă. Dar era prea târziu, pentru că a fost prinsă.

Ochii ei au zărit imediat un bătrân înalt, cu priviri încruntate, care se uita furios la ea. Subit, a fost cuprinsă de groaza teribilă din copilărie. Tremura în faţa acestui bătrân îngrozitor, aşa cum stă ucigaşul înaintea judecătorului, aşteptând condamnarea la moarte. Şeicul a recunoscut-o şi el. Bătrânul arab era însă acelaşi.

Nici anii şi nici îmbrăcămintea nu l-au schimbat pentru a nu fi recunoscut, de către cineva care l-a cunoscut foarte bine.

— Te-ai întors la ai tăi? scrâşni el din dinţi. Vii din nou după hrană şi adăpost?

— Dă-mi drumul! a strigat fata. Nu îţi cer nimic, decât să mă laşi să plec înapoi la marele Buana.

— La marele Buana? Urlă şeicul, scoţând nişte înjurături cumplite împotriva albului, pe care contrabandiştii din junglă îl urau tot atât de mult, pe cât se temeau de el.

Apoi a continuat:

— Vrei să te întorci la marele Buana, da? Deci acolo ai stat, de când ai fugit de la mine? Dar de peste apă, cine te urmăreşte? Tot Buana?

— Nu, ci suedezul pe care l-ai gonit odată din satul tău, împreună cu asociatul lui, când au venit să mă fure.

Ochii şeicului scoteau scântei. Şi-a chemat oamenii, cărora le-a poruncit să se apropie de mal, dar să se ascundă bine. Dorea să îl ucidă pe suedez. Malbin a coborât din barcă şi s-a mirat văzându-l pe şeic în mijlocul satului pe care îl ştia părăsit. L-a recunoscut imediat pe bătrânul arab.

Nu a avut nevoie decât de o singură privire pentru a înţelege situaţia. S-a întors şi i-a chemat pe ceilalţi să se

adune şi să traverseze în grabă râul. Oamenii şeicului au ajuns prea târziu. A început un duel de focuri de puşcă, în urma căruia unul dintre oamenii a fost omorât. Ceilalţi l-au dezbrăcat şi i-au luat toate lucrurile. Acesta era negrul mort pe care Baynes l-a văzut în satul părăsit.

Şeicul şi-a strâns oamenii şi împreună cu prizoniera legată de mâini, au pornit spre sud. Unul dintre oamenii lui a văzut-o pe Meriem în timp ce aceasta traversa râul în grabă şi i-a atras atenţia şeicului. Era foarte ciudat să vezi o femeie tânără şi albă în inima Africii. Mai ales că fata era singură.

Bătrânul arab şi-a ascuns oamenii pe mal ca să o poată captura când iese la mal. În creierul lui a şi încolţit ideea unei recompense pentru o femeie albă, indiferent cine ar fi fost aceasta. Erau nişte bani câştigaţi foarte uşor, iar banii nu mai veneau atât de repede, de când Buana a limitat uciderea fără rost a elefanţilor, doar pentru a li se smulge colţii. Traficanţii de fildeş au avut mult de suferit de pe urma acestei măsuri de protejare a speciei acestor minunate animale. După ce fata a căzut în cursa pe care şeicul arab i-a întins-o, bucuria a fost şi mai mare când a recunoscut în această femeie albă pe fetiţa pe care a maltratat-o şi a brutalizat-o atâţia ani.

Nu a pierdut timpul cu restabilirea relaţiilor tată-fiică, care au existat între ei în trecut. La primul prilej i-a tras o palmă puternică peste obraz. A obligat-o să meargă pe jos în loc să-i fi dat un cal, deşi avea cai care nu aveau călăreţi. Părea că este încântat când descoperea noi metode de tortură şi de umilire. Meriem nu a văzut pe niciunul dintre oamenii şeicului să-şi fi manifestat simpatia faţă de ea, sau să fi încercat să o ajute sau să o apere. În cele din urmă, după două zile de marş, au ajuns în nişte locuri, care le erau foarte cunoscute, încă din copilărie. Prima persoană pe care a văzut-o, a fost ştirba şi urâta Mabunu, fosta ei dădacă negresă. Parcă nu ar fi trecut atâţia ani, de când fugise de acolo. Totul era ca într-un un vis. Dacă nu ar fi fost

îmbrăcată în hainele ei modeme şi nu ar fi crescut atât de mult, s-ar fi putut crede că nu s-a întâmplat nimic cu ea.

Meriem simţea că anii pe care i-a petrecut în afara acestui sat, sunt pur şi simplu, un vis în ceaţă. Câţiva locuitori ai satului au început să o examineze şi s-au distrat pe seama acestei fete, îmbrăcate atât de ciudat. Mulţi dintre ei îşi aminteau de ea, pe când era doar o fetiţă. Mabunu se părea că se bucură de venirea fetei, rânjind cu gura ei ştirbă. Meriem era însă sigură că negresa se gândea la noi metode de a o umili şi de a-şi bate joc de ea.

Printre arabii pe care ea nu îi cunoştea, era un tânăr înalt, de vreo douăzeci de ani. Spre deosebire de ceilalţi, acest tânăr s-a uitat la ea cu o admiraţie evidentă. Văzând privirea tânărului, şeicul l-a gonit imediat de acolo. După ce toată lumea a fost mulţumită că li s-a permis să o admire pe Meriem, peste sat s-a aşternut liniştea obişnuită a satelor africane.

Ca şi înainte de evadarea ei, gardul din jurul satului era înalt şi puternic, iar cele două porţi erau foarte bine păzite. Dar ca şi în trecut, fetei nu îi plăcea compania arabilor şi nici a negrilor. De parcă nu ar fi crescut deloc şi ar fi rămas o simplă fată dintr-un sat arab, s-a refugiat într-un colţ al aşezării, unde se juca deseori cu Geeka, scumpa ei păpuşă. În acel loc, fusese un copac înalt şi falnic, dar care acum a dispărut. Meriem a înţeles de ce nu mai era acel copac acolo.

În acel loc a coborât Korak şi l-a trântit pe şeic la pământ, în ziua când nu a mai putut îndura bătaia pe care bătrânul arab i-o administra sărmanei Meriem fără nici un motiv. Pe lângă gardul de apărare erau tufe dese, aşa că Meriem s-a hotărât să se aşeze la umbra uneia. Inima ei s-a mai încălzit aducându-şi aminte de Korak şi de acei ani mulţi în care au stat împreună. Se gândea la grija pe care o manifestase tânărul sălbatic alb.

De câte ori nu a apărat-o el, ca un frate mai mare. De luni de zile nu s-a mai gândit la Korak. Atât de mult ca şi în

această zi. I se părea că acea fiinţă îi este cea mai apropiată şi cea mai scumpă. Se întreba de ce oare în inima ei el nu a mai avut acelaşi loc pe care l-ar fi meritat pe deplin, pentru câte a făcut pentru ea. Se întreba dacă îl iubea pe acest tânăr englez, cu o comportare atât de ireproşabilă. Îşi amintea de povestirile acestuia despre viaţa din marile oraşe ale Europei şi de minunatele lui fapte prin acele locuri necunoscute ei.

Se gândea că şi ea ar fi fost admirată în mijlocul înaltei societăţi din diverse capitale, participând la recepţii şi serate, unde dansau atâţia oameni. Se gândea că o astfel de viaţă ar fi dus alături de Morison Baynes. Erau vise frumoase, dar peste aceste imagini încântătoare se suprapunea figura curajoasă a lui Korak, pe jumătate gol, înfruntând pericolele junglei. Şi-a pus mâna pe piept pentru a-şi înăbuşi un suspin. Simţi ceva, care era sub bluză şi a scos imediat tăietura de ziar. A început să examineze fotografia cu mai multă atenţie. Era sigură că este ea. A studiat fiecare amănunt şi a văzut dantela rochiţei ei vechi şi un lanţ cu un medalion. A ridicat din sprâncene. Ce amintiri i-au deşteptat aceste amănunte!

Oare era ea o fetiţă arabă, fiica şeicului acesta rău? Era cu neputinţă! Totuşi medalionul spunea adevărul. Meriem îl cunoştea. Era o dovadă incontestabilă. Văzuse oare ea acest medalion şi chiar fusese la gâtul ei? Care este taina trecutului ei?

Aşa cum stătea privind la fotografie, cineva s-a apropiat de ea. Cu un gest de vinovăţie a ascuns fotografia în bluză. O mână s-a aşezat blând pe umărul ei. Meriem a crezut că este şeicul şi aştepta această mână să o lovească fără milă. Dar nu a venit nici o lovitură. Uitându-se înapoi, l-a privit în ochi pe Abdul Kaimac, arabul cel tânăr care a admirat-o la venirea ei în sat.

— Am văzut la ce te uitai. Este fotografia ta, când erai foarte mică. Îmi dai voie să mă uit şi eu?

Meriem nu s-a împotrivit. Tânărul a continuat:

— Ţi-o dau înapoi, a asigurat-o el. Am auzit de tine şi ştiu că nu îl iubeşti pe şeic. Nici eu nu îl iubesc, aşa că poţi fi sigură că nu te voi trăda. Te rog, dă-mi voie să văd şi eu fotografia!

Era greu să fii fără prieteni, printre duşmani atât de cruzi, iar Meriem s-a agăţat de acest pai pe care îl întindea Abdul Kaimac. Poate acesta era prietenul de care va avea nevoie. Oricum, tânărul văzuse fotografia şi dacă nu i-ar fi arătat prietenie, ar fi trădat-o şeicului. Dacă îi satisfăcea cererea, poate ar fi câştigat un prieten sincer. Abdul Kaimac a examinat fotografia cu multă atenţie, trăsătură după trăsătură, uitându-se când la fată, când la tăietura din ziar. A dat din cap afirmativ.

— Da, a spus el, eşti tu, dar cum de apari tu în ziar? Cum se face că fata unui şeic arab este îmbrăcată în haine de necredincios?

Meriem a ridicat mirată din sprâncene. Nu văzuse niciodată această fotografie, până a găsit-o în cortul lui Malbin. Abdul Kaimac s-a mirat şi el. A întors fotografia pe dos şi a citit pe tăietura din ziar câteva cuvinte. A rămas uimit! Ştia să citească în franceză, cu greu, dar înţelegea în mare parte. A fost la Paris, unde a stat vreo şase luni, cu o trupă de dansuri arabe, care dădea reprezentaţii. În timpul liber a învăţat limba ţării, câteva obiceiuri şi mai toate viciile vieţii în Franţa. Se folosi acum de ce învăţase şi citi cu greutate cele câteva propoziţii.

Când a terminat nu mai era atât de mirat, iar din ochii deschişi de uimire nu au rămas decât două dungi subţiri.

— Ai citit ce scrie aici? a întrebat el.

— Este în franceză şi nu ştiu să citesc în această limbă.

Abdul Kaimac a rămas câteva clipe tăcut, uitându-se la fată. Era foarte frumoasă. El o dorea, ca şi ceilalţi bărbaţi care o vedeau. O idee a încolţit în mintea lui. A căzut în genunchi. În mintea lui era un gând care ar fi putut deveni realitate, dacă fata ar fi fost ţinută în necunoştinţă de cauză

privind conţinutul acelei tăieturi de ziar, dar care şi-a fi pierdut orice valoare, dacă Meriem afla conţinutul ei.

— Meriem, a şoptit el. Până azi, ochii mei nu te-au văzut niciodată. Azi însă au spus inimii mele să ţi se supună. Ştiu că nu mă cunoşti, dar te rog ai încredere în mine. Te pot ajuta.

Încurajat de tăcerea fetei, a continuat:

— Ştiu că îl urăşti pe şeic, dar şi eu îl urăsc. Dă-mi voie să te duc de aici. Vino cu mine în pustiul cel mare, unde tatăl meu este un şeic mai puternic decât tatăl tău. Vrei să vii?

Meriem nu a răspuns. Îi venea greu ca să îl refuze pe acest om, singurul care s-a oferit să îi ofere protecţie şi prietenie. Dar nu avea nevoie de dragostea lui.

Înşelat de tăcerea fetei, tânărul arab a prins-o de mână, vrând să o îmbrăţişeze. Ea însă s-a împotrivit, vrând să scape.

— Nu te iubesc! I-a strigat Meriem. Te rog, nu mă face să te urăsc. Dar eşti singurul care mi-a arătat prietenie şi aş vrea să ţin la tine, dar nu pot să te iubesc.

Abdul Kaimac s-a ridicat în picioare.

— Poate că vei începe să mă iubeşti mai târziu, a zis el. Te voi lua cu mine, indiferent ce crezi despre mine. Ştiu că îl urăşti pe şeic, aşa că nu îi vei spune nimic, pentru că atunci îi spun şi eu de fotografie. Îl urăsc pe şeic de.

— Ce? Îl urăşti pe şeic? se auzi în spatele lor o voce duşmănoasă.

Amândoi s-au întors şi l-au văzut pe şeic, stând ameninţător în spatele lor. Abdul Kaimac ţinea fotografia în mână. A ascuns-o imediat într-un buzunar al hainei.

— Da, răspunse el, îl urăsc pe şeic!

Şi zicând acestea, s-a repezit asupra bătrânului, pe care l-a trântit la pământ dintr-o lovitură, apoi străbătu în fugă întreg satul, către locul unde îşi ţinea calul. Acesta era legat de un par, cu şeaua pregătită, pentru că tânărul arab voise să plece la vânătoare, când a apărut fata cea străină. A sărit pe cal şi l-a îndemnat din pinteni. Şeicul era ameţit de

lovitura pe care a primit-o. S-a sculat însă repede şi a început să strige la oamenii lui ca să îl oprească pe călăreţ.

Vreo douăzeci de negri au sărit înaintea călăreţului, dar au fost daţi la o parte de puterea calului şi a călăreţului care se îndreptau spre poartă. Aici tânărul arab nu mai avea nici o scăpare, pentru că doi negri erau postaţi acolo, care tocmai închideau porţile. Fugarul a dus arma la ochi.

A dat drumul la frâu şi a tras de două ori. Amândouă santinelele au căzut la pământ. Cu un strigăt sălbatic de bucurie, învârtindu-şi arma deasupra capului, s-a întors în şa şi a râs, uitându-se batjocoritor la urmăritorii săi. Ieşi în galop din satul şeicului şi a fost înghiţit de junglă.

Cu spume la gură, şeicul a dat ordin ca arabul să fie urmărit, apoi s-a întors spre Meriem, care rămăsese lângă gard.

— Fotografia! a strigat el. Despre ce fotografie vorbea câinele acela? Dă-mi fotografia!

— A luat-o cu el, a răspuns Meriem

— Ce fotografie era? a întrebat şeicul.

Văzând că fata nu răspunde, a prins-o fără milă de păr, ridicând-o în picioare. Era foarte furios.

— A cui fotografie era? a întrebat din nou.

— A mea, a răspuns Meriem, când eram mică. Am furat-o de la Malbin. Avea şi ceva scris pe spate.

Şeicul era alb de mânie.

— Şi ce scria acolo? a întrebat el cu o voce joasă, de abia putea să fie auzit.

— Nu ştiu, a zis Meriem. Scria în franceză şi eu nu ştiu să citesc în această limbă.

Şeicul a răsuflat uşurat. A început să zâmbească. I-a atras însă atenţia să nu mai vorbească cu nimeni, decât cu el sau cu Mabunu. În acest timp, Abdul Kaimac călărea cu viteza fulgerului spre nord, spre drumul caravanelor.

După ce barca a dispărut din raza vizuală şi din bătaia armei lui Malbin, Morison a căzut pe fundul bărcii, unde a zăcut ore întregi, aproape în nesimţire. Se făcuse noapte,

înainte ca el să îşi fi venit în fire complet. Chiar şi după ce şi-a mai revenit, a rămas întins câteva ore, uitându-se la stele şi căutând să îşi amintească unde se află şi de ce se leagănă atât de tare patul în care se găsea. Nu ştia cum de sunt atâtea stele în camera lui. Credea că visează, dar când a încercat să se mişte, ca să se scuture şi să se trezească, rănile primite i-au amintit toate evenimentele prin care a trecut şi cum de a ajuns aici.

Şi-a dat imediat seama că plutea în josul unui râu din Africa, într-o barcă indigenă, singur şi rănit. S-a ridicat cu multă greutate, până a putut să se rezeme de parapet. A observat că rana nu îl doare chiar atât de tare şi se poate mişca destul de bine. S-a pipăit peste tot şi a văzut că nu îi curge sânge din nici o rană.

Probabil că gloanţele au intrat în muşchi şi nu au atins nici o arteră sau organ vital. Dacă ar fi avut dureri mari sau pierderi masive de sânge cu siguranţă că nu ar fi supravieţuit decât câteva zile. Pierderea sângelui l-ar fi slăbit foarte mult, iar împreună cu imposibilitatea de a se hrăni, moartea ar fi fost inevitabilă. De la propriile sale necazuri, gândurile i-au trecut la Meriem. Credea că ea este cu suedezul, fiind captivă în tabăra acestuia.

Oare ce i s-a întâmplat? Chiar dacă Hanson a murit în urma rănilor provocate de gloanţele trase de Morison, oare soarta fetei s-ar fi îmbunătăţit? Ea va rămâne în mâinile unor ticăloşi la fel de mari ca şi suedezul, la fel de brutali şi de sălbatici. Şi-a ascuns faţa în mâini şi s-a legănat la dreapta şi la stângă, gândindu-se la trista soartă a fetei. Cu poftele lui nesăbuite, a smuls-o pe această creatură nevinovată de sub protecţia celor care o iubeau şi a aruncat-o în ghearele unui ticălos şi a bandei lui de criminali.

Iar el şi-a dat seama de gravitatea faptelor sale prea târziu. Prea târziu şi-a dat seama, că deasupra poftelor şi pasiunilor sale, era dragostea care ardea în inima sa pentru fata pe care a nenorocit-o. Nu mai avea decât gândul de a o

salva, chiar cu preţul vieţii. A căutat vâsla. Dar aceasta a dispărut. S-a întors şi a privit spre mal. Nu prea departe de el vedea jungla, dar aceasta nu i-a mai inspirat aceeaşi teamă, pe care a simţit-o în primele zile ale vizitei sale în Africa.

Nici nu s-a mirat de această schimbare care s-a petrecut în el, pentru că era preocupat de soarta fetei cu mult mai mult decât de propria sa persoană. S-a ridicat în genunchi şi aplecându-se peste marginea bărcii, a început să vâslească puternic cu braţele. Deşi această activitate îl obosea, a continuat să vâslească mai multe ore, până a putut ajunge la mal. Morison a auzit urletul unui leu, care probabil că îl urmărea cum se apropie de mal. Şi-a tras carabina lângă el, dar nu a încetat să vâslească.

După câteva minute, care i s-au părut o eternitate, a simţit că barca se freacă de pământul şi de crengile de pe mal. Întinse mâna spre o creangă trăgând barca spre pământ.

Leul a urlat din nou, dar de data aceasta foarte aproape şi Baynes s-a întrebat dacă marea felină nu l-a urmărit de la început, de când a început să vină spre mal. A încercat rezistenţa unei crengi mai groase. Se părea că este în stare să susţină greutatea a zece oameni. Şi-a pus cureaua carabinei după umăr şi s-a ridicat pentru a se trage sus pe creangă. A întins mâinile, încercând să prindă creanga mai bine pentru a se putea ridica. Trebuia să acţioneze repede, altminteri barca mergea mai departe, trebuind să găsească un alt loc de acostare. S-a agăţat de creangă, iar barca a trecut pe sub el, pierzându-se în întunericul nopţii.

Durerile rănilor îl împiedicau să se tragă mai sus. Dar nu avea o altă alternativă. Dacă nu se suia pe creanga trebuia să-şi dea drumul în apă. A încercat să îşi ridice un picior peste creangă, dar era prea slăbit pentru aşa o performanţă. A rămas atârnat, simţind cum îl părăsesc puterile. Îşi dădea seama că trebuie să facă un efort, altminteri va fi prea târziu. Leul a urlat foarte aproape de el.

Baynes s-a uitat înspre mal. Văzu două puncte luminoase, la o foarte mică distanţă. Leul stătea lângă el şi îl aştepta.

— Foarte bine, îşi zise Morison în gând. Lasă-l să aştepte! Leii nu se pot urca în copaci, iar dacă reuşesc să mă trag până pe creanga aceasta, voi fi în siguranţă.

Picioarele tânărului englez erau chiar deasupra apei, cu mult mai jos decât îşi putea închipui. Din cauza întunericului nu putea aprecia foarte bine distanţele. După câteva minute de efort, s-a odihnit puţin şi a auzit o uşoară mişcare prin apă. Ştia bine ce era, pentru că a auzit două falei puternice făcând un zgomot înspăimântător.

— La naiba. Crocodilul acesta blestemat era să mă înhaţe!

A încercat din nou să se tragă sus, de data aceasta adunându-şi toate forţele. Nu reuşi nici acum. Toate speranţele se pare că l-au părăsit, iar puterea pe care o mai avea slăbea vizibil. Simţea cum degetele îi obosesc şi încep să îi alunece.

Moartea îl aştepta jos, doar la câţiva zeci de centimetri, cu fălcile deschise. Auzi deasupra lui un foşnet de frunze, iar creanga pe care era agăţat s-a aplecat uşor, de parcă cineva s-ar fi urcat pe ea. Trebuie să fi fost cineva mai greu, pentru că creanga continua să se îndoaie. Baynes se ţinea însă agăţat puternic şi nu dorea să devină nici prada celor de jos care îl aşteptau să cadă drept în gura lor şi nici victima oricărui animal care venea acum spre el pe creangă.

Simţi că cineva îl calcă pe degete cu nişte picioare moi şi îl prinde de mâini. Peste câteva clipe era tras în sus, în deplina siguranţă oferită de copacul uriaş şi stufos.

CAPITOLUL XXV – Un final neaşteptat.

Legănându-se pe spinarea lui Tantor sau rătăcind singur prin junglă, Korak mergea încet spre vest şi spre sud. Făcea doar câţiva kilometri pe zi, pentru că avea întreaga sa viaţă înainte şi nu avea un loc exact unde trebuia să ajungă.

Putea merge cu mult mai repede, dar ştia că astfel se depărtează de Meriem a lui, care îi era din ce în ce mai

apropiată în suflet. Găsi urmele caravanei şeicului, care mergea în josul râului. Meriem era deja prinsă de arabii care mergeau în direcţia satului lor. Korak ştia că pe acolo au trecut arabi din satul de unde a răpit-o pe Meriem, dar nu dorea să îi întâlnească, pentru că nu voia să fie văzut de oameni. Aceşti oameni, indiferent de rasă sau culoarea pielii, i-a provocat numai necazuri şi amărăciune.

S-a apropiat de râu cu gândul să prindă peşti. S-a avântat în apă, pescuind cu mâna, mâncându-şi prada crudă. Noaptea s-a lăsat şi s-a culcat pe una dintre numeroasele crengi ale unui copac stufos. Peste câteva minute deja dormea adânc. După câteva ore, a fost deşteptat de Numa, care urla chiar sub copacul unde şi-a găsit el culcuş. Supărat că a fost trezit, era cât pe aici să strige la felina aceasta obraznică.

Dar atenţia i-a fost atrasă de altceva. Cineva mai era în copac! A stat un moment să asculte. Era sigur că cineva de jos încerca să se caţere. Peste câteva clipe a auzit şi zgomotul fălcilor unui crocodil. Auzi o voce zicând încet:

— La naiba! Crocodilul acesta blestemat era să mă înhaţe!

Vocea îi era foarte cunoscută. S-a uitat în jos spre cel care vorbise. La lumina slabă a lunii, care se reflecta în râu, văzu silueta unui om care se ţinea agăţat de o creangă de jos. Coborî în tăcere, aşa cum ştia el să umble şi simţi sub talpă degetele unui om. S-a aplecat şi l-a tras lângă el.

Omul a început să se zbată şi să îl lovească, dar tânărul sălbatic nu a dat atenţie acestor lovituri, aşa cum Tantor nu ar băga de seamă înţepătura unei furnici. L-a luat pe acest bărbat şi l-a dus mai sus, aşezându-l pe o creangă. A încercat să îi găsească o poziţie mai comodă şi mai odihnitoare. Numa urla furios că scăpase prada. Korak a urlat şi el în limba maimuţelor antropoide numindu-l în toate felurile: monstru cu ochi verzi, mâncător de cadavre, frate cu Dangi, hiena şi alte epitete alese din bogatul vocabular de insulte al junglei.

La auzul acestor sunete, Morison a fost convins că a fost capturat de o gorilă. Întinse mâna spre tocul revolverului, când o voce i s-a adresat într-o engleză perfectă:

— Cine eşti dumneata?

Baynes a tresărit aşa de violent, încât era cât pe aici să cadă din copac.

— Dumnezeule, dar eşti om?

— Dar ce ai crezut că sunt?

— O gorilă, răspunse Baynes sincer.

Korak a râs cu multă poftă. A repetat întrebarea:

— Cine eşti. Deci?

— Sunt un englez şi mă numesc Baynes Morison. Dar aş putea şti cine eşti dumneata? s-a interesat Morison.

— Mi se spune „Omorâtorul”, răspunse Korak, dându-i englezului traducerea numelui său pe care îl primise de la Akut.

Urmă o pauză, în care Morison a încercat să pătrundă întunericul cu privirea, pentru a-şi putea da seama de trăsăturile ciudatei fiinţe care l-a ridicat în copac.

— Nu eşti dumneata acelaşi bărbat care a sărutat o fată la marginea câmpiei celei mari de la răsărit, când v-a atacat leul?

— Da, a răspuns Baynes.

— Şi ce faci acum, tocmai aici?

— Fala a fost furată. Mă duceam să o salvez.

— Furată?

Acest cuvânt a izbucnit din gura lui Korak ca un glonte dintr-o armă.

— Cine a furat-o?

— Un comerciant suedez, Hanson, a spus Baynes.

Englezul îi povesti lui Korak tot ce s-a întâmplat din.

Momentul în care s-a dus în tabăra lui Hanson. Până să termine întreaga poveste s-a crăpat de ziuă. Korak l-a instalat cât mai comod posibil în copac şi i-a adus fructe şi apă de băut. Pe urmă şi-a luat rămas bun.

— Mă duc în tabăra suedezului, a spus Korak. Îţi aduc fata aici.

— Merg şi eu, a insistat Baynes. Este de datoria mea să fac asta, pentru că îmi va fi soţie.

Tânărul sălbatic a tresărit.

— Eşti rănit şi nu poţi umbla. Eu pot să mă deplasez foarte repede.

— Du-te atunci, se învoi Baynes, dar te voi urma. Este dreptul şi datoria mea.

— Cum vrei, a mai zis Korak, dând din umeri.

În mintea lui îşi spunea că dacă acest om are intenţia să se sinucidă nu are decât. L-ar fi omorât şi el, cu mult timp înainte, dar nu o făcuse pentru că ştia că este omul iubit de Meriem. Dacă ea îl iubeşte pe acest bărbat, el, Korak îl va apăra. Totuşi nu îl putea opri ca să îl urmeze, dar s-a simţit dator să îl sfătuiască să renunţe, cunoscând primejdiile din junglă. Korak a pornit imediat spre nord, iar după el, şchiopătând şi cu mare greutate, venea Baynes, obosit şi rănit.

Korak a ajuns foarte repede pe malul opus taberei lui Malbin, înainte ca Morison să fi făcut vreo trei sau patru kilometri. Era târziu şi englezul se târa încet, silit să se oprească foarte des pentru a se odihni. Deodată a auzit ropotul unor copite. Era un călăreţ care venea în galop. S-a aruncat instinctiv într-un tufiş şi a văzut trecând pe lângă el, cu mare viteză, pe un arab îmbrăcat în alb. Baynes nu l-a strigat şi nici nu a dorit să fie observat. Auzise tot felul de poveşti în legătură cu arabii care vin atât de departe în sud, dar aflase şi că nu se putea aştepta la prietenie din partea acestora, aşa cum nu putea să fie prieten cu o panteră sau cu o viperă. După ce Abdul Kaimac s-a pierdut în zare, spre nord, Baynes şi-a reluat drumul său anevoios. Dar peste o jumătate de oră a auzit ropotul unei întregi armate de călăreţi. A încercat să se adăpostească, dar cum tocmai atunci trecea printr-o câmpie, nu a putut să se ascundă prea bine. A început să alerge, dar fuga lui era extrem de

înceată, încât abia a ajuns la marginea pădurii, că o bandă de călăreţi arabi şi-a făcut apariţia în spatele lui.

Arabii cum îl văzură, i-au strigat ceva în limba lor, pe care Baynes nu o înţelegea. Călăreţii l-au înconjurat furioşi. Baynes nu înţelegea întrebările lor şi le-a spus ceva în engleză, dar călăreţii nu au înţeles ce voia să spună acest străin. Pierzându-şi răbdarea, conducătorul lor a dat ordin celorlalţi să îl prindă şi să îl dezarmeze.

Baynes a fost aşezat în spatele unuia dintre călăreţi, fiind imediat înconjurat de doi arabi, care nu l-au mai scăpat din ochi. Aceştia s-au întors spre sat, iar ceilalţi au continuat urmărirea lui Abdul Kaimac.

Korak, ajungând la malul râului se uita spre tabăra suedezului, neştiind cum să traverseze apa. Dincolo, oamenii umblau în jurul unor colibe, dar albul de care i-a povestit Baynes nu se vedea nicăieri. Korak nu cunoştea adevărata identitate a lui Malbin.

Dar cum putea trece râul? Nici chiar el nu ar fi trecut înot prin acel râu periculos, a cărei traversare însemna moarte sigură. A stat un moment pe gânduri, după care s-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o spre pădure. A început să scoată ţipete stridente şi ascuţite. Din când în când se oprea să asculte, de parcă ar fi aşteptat un răspuns la chemările sale. Pornea din când în când spre interior scoţând aceleaşi sunete de chemare. În cele din urmă, aşteptarea sa a fost răsplătită de sunetul pe care îl aştepta să îl audă. Sunetul era produs de trompa unui elefant gigantic. Peste câteva minute, a apărut Tantor, stând cu trompa în vânt şi dând din urechile sale mari.

— Repede, Tantor! L-a îndemnat Korak, după ce enormul pachiderm l-a ridicat de pe pământ şi l-a aşezat pe gâtul său lat.

Aşezându-se comod pe acest animal credincios, Korak a început să îl îndemne lovindu-l peste gât, în dreapta şi în stânga, de parcă ar fi dat pinteni unui cal.

— Repede! Repede! îi striga „Omorâtorul”.

Au ajuns cam la doi kilometri mai la nord-vest de tabără, unde era un vad de trecere, pe care elefanţii îl foloseau foarte des pentru a trece dincolo. Fără să se oprească, Korak şi-a condus animalul înspre nu. Tantor a trecut uşor şi repede vadul, ţinându-şi trompa pregătită de apărare. Un crocodil rătăcit a încercat să se apropie de ei, însă Tantor l-a prins cu trompa sa puternică şi l-a aruncat cu cincizeci de metri mai încolo. Korak şedea comod pe spatele acestui animal, iar în timpul traversării nici măcar nu s-a udat. Au luat-o apoi spre sud, înlăturând orice obstacol prin puterea uriaşă a animalului.

Jungla era însă foarte deasă aşa că deseori Korak a trebuit să sară de pe spinarea elefantului, pentru a se urca în copaci. Se ferea pentru a nu fi trântit la pământ.

Au ajuns în cele din urmă la marginea luminişului în care se găsea tabăra suedezului, dar nu s-au oprit deloc.

Tabăra era înconjurată de un gard, dar celor doi nu le-a păsat că nu văd nici o poartă de intrare. La o comandă a lui Korak, Tantor şi-a ridicat trompa şi a lovit gardul taberei, care a căzut de parcă era făcut din beţe de chibrituri.

Au intrat în tabără, fără să le pese că în drumul lor au strivit şi o colibă. Băştinaşii care şedeau în jurul colibelor şi-au ridicat capetele şi au luat-o la fugă, urlând de groază.

Au dat fuga spre nu, unde nu era nici o întăritură.

Tantor s-a luat după ei. Acest animal ura oamenii şi credea că aceştia sunt vânători care au venit după fildeş. Korak l-a mai temperat, conducându-l spre cortul din mijlocul aşezării, unde credea că se află Meriem.

Acolo însă l-a văzut pe Malbin, zăcând într-un hamac, în faţa cortului. Era rănit grav şi a pierdut mult sânge. Arăta palid şi foarte slăbit. Auzind ţipetele oamenilor săi, şi-a ridicat capul. După cort a apărut un elefant enorm. Negrul care îi era ordonanţă şi care nu prea îl avea la inimă pe acest stăpân crud, a dat un ţipăt şi a fugit îngrozit.

Malbin a rămas singur, fără nici un ajutor sau sprijin. Elefantul s-a oprit la câţiva paşi de hamac, unde Malbin

şedea ghemuit, gemând de durere şi frică. Era prea slăbit să se dea jos şi să fugă. Nu avea altă alternativă decât să stea în hamac, uitându-se cu groază la elefant, aşteptându-şi moartea. Spre marea lui uimire, un alb a alunecat de pe gâtul animalului, iar Malbin l-a recunoscut pe războinicul, care i-a ajutat pe babuini împotriva lui şi îl eliberase pe regele lor din cursa pe care o pusese împreună cu Jensen. Malbin s-a ghemuit şi mai mult în fundul hamacului său.

— Unde este fata? a întrebat Korak în engleză.

— Care fată? a întrebat la rândul lui Malbin. Nu este nici o fată aici, în afară de femeile oamenilor mei. Poate vrei pe una dintre ele?

— Fata cea albă, îl lămuri Korak. Să nu mă minţi. Ai ademenit-o de la familia unde locuia. Ai ascuns-o. Unde este?

— Nu am amăgit-o eu, a strigat Malbin, ci englezul care m-a tocmit să o fur. El dorea să o ducă la Londra, iar ea venea de bună voie. Pe englez îl cheamă Baynes. Du-te la el, dacă vrei să ştii unde este fata!

— De la el vin acum, zise Korak. El m-a trimis la tine. Fata nu este cu el. Acum, încetează cu minciunile şi spune adevărul. Unde este fata?

S-a apropiat ameninţător de suedez. Malbin s-a făcut ghem, văzându-l pe tânărul sălbatic atât de furios.

— Stai puţin, a strigat el. Nu mă atinge, pentru că îţi spun tot.

A început să vorbească cu răsuflarea întretăiată:

— Fata a fost aici, dar Baynes a fost acela care a ademenit-o să plece de la familia cu care stătea. I-a promis că o ia de soţie. El nu ştie unde este fata, dar eu ştiu şi mai ştiu că o mare răsplată îl aşteaptă pe cel care o va duce la părinţii ei. Eu doar răsplata aceea o doream.

S-a oprit ca să îşi tragă răsuflarea. Apoi a spus:

— Fata mi-a scăpat şi a traversat râul cu una dintre bărcile mele. Eu am urmărit-o, dar naiba ştie cum de a apărut şeicul acela arab care a prins-o. Pe mine m-a atacat şi m-a

gonit de pe malul opus. Apoi a venit Baynes ăsta, a continuat suedezul, furios peste măsură că pierduse fata. A tras asupra mea. Dacă vrei fata. Du-te la şeic şi interesează-te de trecutul ei. Nu este fata lui!

— Cum, nu este fata şeicului?

— Nu.

— Atunci cine este?

La această întrebare, Malbin a întrezărit o rază de speranţă. Era cu neputinţă să îşi salveze viaţa dacă spunea tot. Nu era atât de naiv ca să creadă că acest sălbatic ar avea mustrări de conştiinţă când l-ar ucide.

— După ce o găseşti îţi voi spune, spuse suedezul, dacă îmi vei cruţa viaţa şi vei împărţi cu mine recompensa. Altfel, nu vei şti niciodată, pentru că numai şeicul ştie secretul ei, iar ţie nu îţi va spune nimic. Iar fata habar nu are de originea ei.

— Te voi cruţa dacă tot ce spui este adevărat, îi făgădui Korak. Acum plec la şeicul arab. Dar dacă fata nu este acolo, mă întorc şi te omor. Iar în legătură cu cealaltă informaţie pe care o mai ai, dacă fata trebuie să ştie, găsesc eu un mijloc de a te cumpăra., dacă găsesc fata.

Privirea lui Korak şi felul în care a pronunţat cuvântul „cumpăra”, nu îl liniştiseră deloc pe Malbin. Dacă nu găsea un mijloc de scăpare din această situaţie, diavolul din faţa lui îi va smulge taina şi îl va omorî. Acum tot ce dorea el, era ca acest tânăr sălbatic alb să plece şi să-şi ia şi afurisitul de elefant cu el. Masivul animal parcă îi stătea în spinare, dar mai ales ochii acestuia îl îngrozeau, pândindu-i fiecare mişcare. Korak a intrat în cortul suedezului ca să se încredinţeze că fata nu este acolo. De îndată ce tânărul a intrat în cort, Tantor, cu privirile aţintite asupra lui Malbin, s-a apropiat ameninţător de hamac. Ochii elefantului nu sunt foarte ageri, dar animalul avea anumite bănuieli asupra acestui alb, cu barba galbenă.

Şi-a întins trompa spre el, ca un şarpe gros, iar Malbin s-a ghemuit şi mai mult în fundul hamacului. Trompa sensibilă

a animalului a început să îl pipăie pe Malbin, din cap până în picioare. Deodată, Tantor a scos un muget teribil. Ochii cei mici i-au scânteiat. L-a recunoscut pe vânătorul, care cu ani în urmă i-a împuşcat perechea. Elefantul nu uită şi nu iartă niciodată. Malbin a înţeles după expresia de ură de pe figura animalului, că i s-a apropiat sfârşitul. A strigat după Korak, cât a putut de tare:

— Ajutor! Ajutor! Mă omoară bestia!

Korak a ieşit în fugă din cort, tocmai când trompa furiosului elefant s-a încolăcit în jurul victimei sale, iar peste o secundă, hamacul, copacul şi omul au fost ridicate deasupra capului lui Tantor. Korak s-a repezit la animal, comandându-i să pună prada jos. Dar să obligi râul să curgă în direcţie opusă era la fel de greu ca să îl opreşti pe Tantor din răzbunarea sa. Enormul elefant s-a întors repede cu spatele la cort şi cu agilitatea unei feline l-a trântit pe Malbin la pământ, punând un picior pe pieptul lui. Imediat îl străpunse cu unul dintre colţii săi, ridicându-l în aer.

Când s-a convins că în acel corp nu a mai rămas scânteie de viaţă, s-a întors şi l-a prins din nou cu trompa. Ceea ce fusese odată Sven Malbin a fost aruncat cu forţă în pădure, ca ceva nefolositor. Korak a privit această tragedie pe care bucuros ar fi oprit-o. Nu îl simpatiza pe suedez deloc. Chiar îl ura, dar voia să ştie taina fetei şi nu avusese intenţia să îl omoare. Acum secretul lui Meriem era pierdut pentru totdeauna, în afară dacă nu l-ar fi putut obliga pe şeic să vorbească. Dar ştia că o asemenea şansă era foarte mică. A încălecat pe Tantor de parcă nu ar fi fost martor la această scenă crudă de răzbunare şi îi făcu semn să se îndrepte spre râu. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, elefantul l-a ridicat pe tânăr, aşezându-l blând pe spinarea sa lată.

Din adăposturile lor, oamenii lui Malbin au fost martori la uciderea stăpânului lor. Acum se uitau cu ochii holbaţi cum ciudatul războinic alb, s-a urcat pe gâtul enormului animal, dispărând în junglă, tot pe acolo pe unde venise.

CAPITOLUL XXVI – Moartea şeicului.

Şeicul se uita încruntat la omul pe care arabii săi l-au adus de la drumul spre nord. Trimisese o ceată de călăreţi după Abdul Kaimac, iar acum era furios că în locul tânărului fugar, i s-a trimis un englez rănit şi probabil sărac. De ce nu l-au omorât acolo unde l-au găsit? Cine ştie ce nenorocit, fără un ban, mai este şi acesta, care a ajuns în ţinuturile sale şi s-a rătăcit. Desigur că nu va avea nici un câştig. Şeicul s-a uitat la Baynes cu o căutătură furioasă.

— Cine eşti? a întrebat arabul, în franceză.

— Sunt Morison Baynes din Londra, i-a răspuns captivul.

Numele părea să aparţină unui om onorabil, iar bătrânului şeic i-a trecut prin cap imediat posibilitatea încasării unei recompense mari. S-a schimbat imediat la faţă şi în felul de a se purta şi vorbi:

— Ce căutai pe furiş în ţinuturile mele? L-a întrebat pe englez.

— Nu am ştiut că eşti stăpânul Africii, răspunse Baynes. Dar eu caut o fată care a fost furată de la locuinţa unui prieten de-al meu. Hoţul m-a rănit şi am fost purtat de o barcă în josul râului. Acum mă întorceam spre tabăra lui, când oamenii tăi mă-au prins.

— O fată? s-a interesat şeicul. Nu este cea de acolo? arătă el cu mâna spre stânga, către un tufiş de lângă gardul de apărare.

Morison s-a uitat în direcţia indicată şi a rămas mut de uimire. La umbra tufişului, cu spatele la el, şedea Meriem.

— Meriem! a strigat el, ridicându-se şi pornind spre ea.

Însă unul dintre oamenii şeicului l-au apucat de un braţ, smucindu-l. Auzindu-şi numele, fata şi-a întors capul.

— Morison! a strigat ea.

— Taci şi stai unde eşti a răcnit şeicul.

Apoi i s-a adresat lui Baynes:

— Aşadar tu eşti câinele de creştin care a furat-o pe fiica mea?

— Fiica ta? a exclamat Baynes. Ea este fata ta?

— Da, este fiica mea, mârâi arabul, dar nu este pentru necredincioşi. După câte ai făcut ai merita să mori. Dar dacă ai cu ce să îţi răscumperi viaţa, sunt gata să te cruţ.

Baynes era încă sub impresia surprizei produse de vederea neaşteptată a fetei, în această tabără de arabi murdari, pe când el credea că ea este prizoniera lui Hanson. Oare ce s-a întâmplat? Cum de a scăpat de suedez? O luase acest arab cu foiţa sau a scăpat singură şi a venit de bună voie la casa omului care îi zicea „fiică”? Ar fi dorit foarte mult să schimbe o vorbă cu ea. Dacă ea era în siguranţă în acest sat, el nu putea decât să îi facă rău, înfruntându-l pe şeic cu o încercare de a o duce înapoi la ferma lui Buana.

Morison nu se mai gândea să o ducă la Londra pe fată.

— Ei, ce zici? a întrebat şeicul.

— Scuzaţi, mă gândeam la cu totul altceva. Da, desigur, sunt gata să îţi plătesc. Cât fac? Şi cât crezi că valorez eu?

Şeicul a spus o sumă destul de mare. Dar totuşi nu aşa de mare la cât se aşteptase Morison Baynes.

— Bine, suma este cam mare, a răspuns tânărul englez, dar văd că nu am încotro. Când şi cum vrei să îţi plătesc?

De fapt, Morison era gata să promită orice sumă, chiar dacă ar fi depăşit posibilităţile sale financiare, pentru că nu dorea să dea nici un ban. Acceptând însă cererea şeicului, se gândea că în timp ce vor sosi banii de răscumpărare, va găsi prilejul de a o elibera pe Meriem, dacă şi ea, bineînţeles, dorea să fie liberă. Era firesc să se gândească şi la această alternativă, pentru că arabul spusese că este tatăl ei şi nu ştia care ar fi fost reacţia fetei la o propunere de evadare împreună. Dar după toate aparenţele, era imposibil ca această fată frumoasă să prefere să rămână în satul acela primitiv, în loc să se întoarcă în civilizaţie, în locurile luxoase şi ospitaliere pe care Morison i le promisese că le va vedea. S-a gândit cu ruşine la rolul pe care l-a avut în această evadare nefericită.

Gândurile i-au fost însă întrerupte de şeic, care i-a arătat scrisoarea către consulul englez din Alger. Baynes a obiectat că va trece un an până să vină banii, însă arabul s-a opus ideii de a trimite un sol la cel mai apropiat oraş de pe

coastă şi de acolo să se ia legătura telegrafic cu banca unde Morison avea banii. Şeicul era foarte prudent. Ştia că acest procedeu este cel mai bun, pentru că a mai folosit această legătură cu Europa. Celelalte planuri nu erau de încredere pentru că nu le-a verificat. Nu era nici o grabă. El putea aştepta după bani, un an sau chiar doi. Dar era sigur că nu va trebui să aştepte mai mult de şase luni.

S-a întors către arabul care îl păzea pe Morison şi i-a atras atenţia asupra câtorva lucruri. Baynes nu înţelegea limba arabă, dar şeicul a arătat deseori spre el şi şi-a dat seama că el este în miezul problemelor pe care bătrânul le discuta cu santinela. Arabul i-a făcut semn să îl urmeze, iar Baynes s-a uitat la şeic, cerând din ochi confirmarea că poate pleca. Acesta a dat din cap, iar Morison a fost dus către o colibă de indigeni, care se afla lângă corturile din piele de capră de la marginea satului. Santinela l-a împins în interiorul prost luminat şi cu mirosuri urâte, apoi a ieşit. A chemat doi negri, care stăteau întinşi la soare.

Cei doi au venit repede şi după o scurtă discuţie cu arabul, l-au legat pe captiv, de mâini şi de picioare. Englezul a protestat, dar nimeni nu înţelegea ce spunea. După ce l-au legat, cei trei s-au retras. Morison a început să se gândească la viitorul teribil ce îl aşteaptă, în timpul atâtor luni de zile, până când prietenii lui vor afla ce s-a întâmplat cu el şi unde se găseşte, iar apoi vor trimite banii de recompensă.

Este drept că spera să trimită banii cât mai repede. Ar fi plătit bucuros cu toată averea sa, numai să fie scos din acele locuri groaznice. La început, a avut intenţia să telegrafieze băncii să nu trimită bani, ci să roage autorităţile engleze să trimită o expediţie ca să îl salveze. Nasul lui nu era obişnuit cu astfel de mirosuri urâte. Iarba pe care era întins mirosea a transpiraţie, de la cei care au stat până mai înainte acolo. Prin colibă erau aruncate resturi de mâncare, dar şi excremente. Dar asta nu era totul.

După câteva minute de stat în acea poziţie incomodă, a avut senzaţia a mii de înţepături şi a unei mâncărimi pe mâini şi pe gât. Era invadat de furnici şi de alte insecte. S-a răsucit cum a putut, până a putut lua o poziţie de şedere. Era îngrozit şi scârbit. Mâncărimea s-a întins repede pe întreg corpul. Totul semăna a tortură, mai ales că avea mâinile legate. A tras mai tare de frânghia cu care era legat şi a observat că poate lărgi nodul. Imediat s-a gândit că va putea întinde frânghia pentru a se elibera.

A sosit şi noaptea. Nimeni nu i-a adus nimic de mâncare sau apă. Se gândea că arabii au crezut că va supravieţui un an fără mâncare. Insectele au încetat să se mai plimbe pe el. Morison a crezut că pişcăturile acţionează ca vaccin şi nu va mai simţi nimic a doua zi. S-a întins pe pământ trăgând de nodul cu care era legat. Dar iată că au apărut şi nişte şoareci. Dacă insectele era numai scârboase, rozătoarele erau şi obraznice. Treceau cu zecile peste faţa lui, chiţcăind şi bătându-se. Unul mai curajos a început să îi roadă o ureche. Onorabilul domn Baynes a bombănit şi a tras o înjurătură zdravănă, încercând să se ridice. Şoarecii au fugit. Şi-a tras cu multă greutate picioarele sub el şi a reuşit să se ridice în genunchi. Apoi, cu un efort aproape supraomenesc, s-a ridicat în picioare, unde a stat ca un om beat. Era transpirat peste tot.

— Dumnezeule, oare ce am făcut, ca să merit această soartă?

Aici s-a oprit. Ce a făcut? Deodată şi-a amintit de fata care era probabil la câţiva metri de el în acel sat blestemat. Primea ce merita! Dându-şi seama de realitate a scrâşnit din dinţi. Era hotărât să nu se mai plângă de nimic. Deodată, a auzit vocile unor persoane care se certau într-un cort vecin. Una din voci era de femeie. Nu cumva era Meriem? Vorbeau probabil în arabă şi el nu înţelegea nici un cuvânt. Timbrul vocii însă era al ei. A încercat să facă zgomot pentru a-i atrage atenţia, că el este pe aproape. Dacă ca l-ar fi ajutat să se dezlege, puteau să fugă amândoi.

Dar oare ea doreşte acest lucru? Acest gând îl chinuia de câteva ore. Nu ştia care este poziţia socială a fetei în acest sat. Dacă era cumva copilul favorit al puternicului şef, probabil că ea nu dorea să plece.

Trebuia să ştie exact cum stau lucrurile. La reşedinţa lui Buana, a auzit-o pe Meriem cântând deseori imnul regal al Mani Britanii, acompaniată la pian de „Dragă”. Începu să intoneze acest imn, ridicând treptat glasul. Auzi imediat vocea lui Meriem din cortul vecin.

— Adio, Morison! a strigat ea. Dacă Dumnezeu este bun cu mine, voi fi moartă până mâine dimineaţa, pentru că viaţa aici este mai rea decât moartea.

Baynes a auzit o voce supărată de bărbat, apoi nişte lovituri surde, ca de o mică luptă. Bavnes s-a făcut alb ca varul. A încercat din nou să îşi rupă frânghia de la mâini. A reuşit să îşi elibereze o mână şi imediat a scăpat de nodurile de la mâini. S-a aplecat şi şi-a desfăcut funia de la picioare, îndreptându-se spre ieşire. Avea de gând să ajungă la Meriem Dar nu a făcut decât doi paşi şi un negru enorm i-a apărut în faţă.

La deplasare rapidă prin pădure, nimeni nu putea să îl întreacă pe Korak. După ce Tantor l-a depus pe celălalt mal. Tânărul şi-a luat rămas bun de la credinciosul animal, pornind cât putea mai repede spre satul şeicului. Era deja noapte când a ajuns la gardul satului. Acum întăritura era mai înaltă şi mai puternică, de când o salvase el pe Meriem din ghearele şeicului cel brutal. Însă nici o construcţie făcută de mâna omului nu era un obstacol de netrecut pentru Korak.

Şi-a scos funia de la brâu şi a aruncat un laţ peste unul dintre stâlpii gardului. Peste câteva clipe era deasupra gardului, cercetând din ochi întreg satul. După ce s-a asigurat că nu era nimeni în apropiere, a sărit pe pământ, pornind în căutare. A trecut pe lângă corturile arabilor, mirosind şi ascultând. A trecut prin spatele colibelor, căutând un semn care să îi indice prezenţa fetei.

Umbla foarte uşor ştiind că nu trebuie să fie simţit de câini. Javrele sălbatice ale arabilor nu l-au mirosit. Korak se strecura ca o umbră. Mirosul de tutun i-a dat de înţeles că erau nişte arabi prin apropiere care fumau. Auzi şi câteva voci şi un râset Dar din partea opusă a satului a auzit sunetele unui cântec foarte cunoscut, dar pe care nu l-a auzit de foarte mult timp: imnul regal englez.

S-a oprit. Oare cine putea să cânte acest cântec, într-un sat de arabi? Vocea îi era cunoscută. Era a tânărului englez pe care l-a lăsat pe malul râului şi care a dispărut. Cântecul a fost oprit de o voce de femeie. Era Meriem! Imediat Korak s-a strecurat în direcţia de unde au venit cele două voci. După ce a terminat cina, Meriem s-a dus la culcare în patul ei primitiv din colţul rezervat femeilor din cortul şeicului. Acel colţ era despărţit de restul încăperii de un paravan de covoare persane. Acesta era colţul ei, pe care trebuia să îl împartă cu Mabunu. Nimic nu s-a schimbat de când plecase cu atâţia ani în urmă. S-a întors în acelaşi cort, în acelaşi colţ, lângă aceeaşi negresă. După câteva minute, şeicul a dat la o parte unul dintre covoare şi a privit încruntat spre ea

— Meriem! a strigat el. Vino aici!

Fata s-a ridicat şi a ieşit la lumină. Aici, interiorul era luminat de flăcările unui foc. Lângă şeic, era fratele vitreg al acestuia, Aii ben Kadiu, care stătea turceşte pe un covor şi fuma. Şeicul era în picioare. Amândoi bărbaţii au avut acelaşi tată, dar mama celui dintâi fusese o sclavă, o negresă de pe coasta de vest a Africii. Aii ben Kadiu era un bătrân hidos. Pielea îi era aproape neagră. Nasul şi o parte din obraz îi erau mâncate de o boală gravă. A ridicat capul spre Meriem şi a rânjit. Şeicul a arătat spre Aii ben Kadiu şi a spus:

— Eu văd că îmbătrânesc şi poate nu voi mai trăi mult. Te-am dăruit fratelui meu, Aii ben Kadiu.

Acesta a fost întreg ceremonialul. Arabul s-a ridicat şi s-a apropiat de fată. Meriem s-a dat înapoi îngrozită, dar Aii

ben Kadiu a prins-o de mână.

— Haide! I-a poruncit acesta.

Şi a început să o târască din cortul şeicului, în cortul lui. Şeicul rămas singur, a râs în barbă:

— Când o voi trimite peste câteva luni în nord, îşi zicea el, vor afla ei ce înseamnă să plăteşti pentru uciderea fiului surorii lui Amor ben Kadar.

În cortul lui Aii ben Kadiu, Meriem îl ruga pe acesta să o lase în pace, dar fără nici un rezultat. Corcitura hidoasă a început să îi spună cuvinte dulci, dar când fata şi-a arătat dispreţul faţă de el, s-a înfuriat şi s-a repezit la ea. De două ori a încercat să se elibereze şi abia a reuşit. Deodată a auzit vocea lui Baynes, intonând cântecul, care ştia că este pentru ea. După ce i-a răspuns englezului, Aii ben Kadiu s-a năpustit din noua asupra ei. De data aceasta, a târât-o în spatele încăperii unde se găseau trei negrese, care se uitau la cei doi, cu seninătate şi lipsă de interes. Furia şi dezamăgirea lui Morison la vederea negrului au devenit o furie bestială, transformându-l într-o fiară sălbatică.

Scrâşni din dinţi şi s-a aruncat asupra potrivnicului său, trântindu-l la pământ. Baynes i-a pus mâinile în jurul gâtului şi a început să îl strângă puternic de gât. Negrul îşi căuta cuţitul de la şold. Degetele lui Baynes au înăbuşit strigătul de alarmă pe care negrul ar fi dorit să îl dea. Însă a reuşit să scoată cuţitul, lovindu-l pe englez în umăr.

Negrul a mai vrut să lovească o dată, dar Morison şi-a desprins o mână de la gâtul adversarului şi pipăi pământul în jurul său, găsi o piatră pe care a apucat-o strâns şi ridicând-o deasupra capului, îl pocni pe cel de sub el. Negrul s-a înmuiat imediat, ameţit. Baynes l-a mai izbit o dată şi încă o dată. Apoi a sărit în picioare şi a alergat spre cortul de unde a auzit vocea fetei. Dar înaintea lui a ajuns altcineva mai repede. Gol, înfăşurat numai în pielea de leopard, Korak a ajuns până aproape de cortul lui Aii ben Kadiu.

Arabul tocmai o împingea pe Meriem înspre un colţ al încăperii, când cuţitul lui Korak a spintecat pânza cortului. Sări înăuntru spre groaza celor de acolo. Meriem l-a recunoscut imediat. Inima a început să îi bată cu putere, la vederea celui pe care l-a visat de atâtea ori.

— Korak! a strigat ea.

— Meriem!

După acest schimb scurt de cuvinte, tânărul s-a aruncat asupra arabului uimit, în timp ce negresele au sărit de pe rogojini, ţipând cât le era gura de mare. Meriem a încercat să le împiedice fuga. Dar până să se întoarcă, femeile erau afară, prin deschizătura făcută de cuţitul lui Korak. Degetele lui Korak au mai strâns o dată gâtul hidosului Aii. Apoi s-a desprins de el şi i-a înfipt cuţitul în inimă. Arabul a rămas mort pe pământ. Korak s-a întors către fată, dar în acelaşi moment s-a ivit şi un personaj plin de praf şi de sânge.

— Morison! a strigat fata.

Korak s-a întors şi s-a uitat la noul venit. Era cât pe aici să o mai strângă o dată pe Meriem în braţe, uitând cu totul de cele ce s-au petrecut de când nu o mai văzuse. Venirea tânărului englez i-a amintit scena din poiană, la care fusese martor şi l-a cuprins o adâncă durere. Afară se auzeau zgomotele celor care au fost treziţi de cele trei negrese. O mulţime de oameni alergau spre cortul lui Aii ben Kadiu. Nu mai era timp de pierdut.

— Repede! a strigat Korak, întorcându-se către Baynes, care abia îşi dădea seama dacă era în faţa unui duşman sau a unui prieten.

— Fugiţi spre gard! a continuat el, prin spatele corturilor. Luaţi funia mea, cu care puteţi trece.

— Dar tu de ce nu vii cu noi? a întrebat Meriem.

— Eu mai rămân, pentru că am o problemă de rezolvat cu şeicul.

Meriem s-ar fi opus, dar Korak a împins-o afară, prin tăietura cortului.

— Hai, fugiţi! Le-a mai spus el.

S-a întors ca să înfrunte mulţimea care năvălea grămadă. S-a lupta cu toată forţa, dar duşmanul era foarte numeros. A câştigat însă timp pentru ca cei doi să poată fugi în pădure. Lupta a durat câteva minute, dar fiind copleşit de numărul mare de inamici, Korak a fost prins şi legat. A fost dus în faţa şeicului. Bătrânul l-a privit câteva clipe, gândindu-se ce tortură ar trebui să îi aplice acestui îndrăzneţ, pentru a-şi satisface furia şi ura pentru această persoană din a cărei cauză a pierdut-o pe Meriem de două ori. Uciderea lui Aii ben Kadiu nu l-a afectat prea mult. L-a urât întotdeauna pe acest fiu de sclavă.

Lovitura pe care o primise atunci când Korak a răpit-o pe Meriem când ea era încă fetiţă îi aţâţa furia. Însă nu ştia ce să îi facă acestui tânăr pentru a-şi potoli supărarea.

În acest timp, dinspre pădure, s-a auzit sunetul scos de trompa unui elefant. Un zâmbet a apărut pe buzele lui Korak. Îşi întoarse uşor capul, iar de pe buzele sale a ieşit un strigăt foarte ciudat. Un negru l-a lovit imediat peste gură, dar nimeni nu a înţeles semnificaţia acelui sunet.

În pădure, Tantor şi-a ciulit urechile, la auzul vocii lui Korak. S-a apropiat de gard şi şi-a ridicat trompa pentru a adulmeca aerul din jur. A împins gardul cu capul, dar întăritura nu a cedat. În cort, şeicul a sărit în picioare şi arătând spre prizonierul legat, a dat un ordin unuia dintre oamenii de lângă el.

— Ardeţi-l! a dat el comanda. Legaţi-l repede de stâlpul din mijlocul satului!

Războinicii l-au ridicat pe Korak şi l-au târât afară. L-au dus până la stâlpul care era în mijlocul satului. Era un stâlp înalt şi gros. Acest stâlp nu era destinat arderii prizonierilor, ci servea numai la legarea acestora, pentru a fi bătuţi până mureau în agonie. Korak a fost legat de acest stâlp. Oamenii au început să aducă lemne uscate, pe care le-au îngrămădit în jurul lui. Şeicul s-a apropiat ca să vadă mai bine cum se va chinui prizonierul lui.

Korak nu a scos nici un sunet, nici chiar când s-au adus cărbuni, iar flăcările s-au ridicat în aer. A scos un sunet de chemare, asemănător cu cel scos mai înainte. Dincolo de gard, i-a răspuns elefantul. Bătrânul Tantor împingea zadarnic gardul puternic. Dar la auzul chemării lui Korak, precum şi la mirosul de om, duşmanul său milenar, a fost cuprins de o furie oarbă împotriva acestei bariere puternice.

S-a dat înapoi câţiva paşi, s-a oprit şi ridicându-şi trompa a scos un strigăt puternic de furie. Aplecându-şi capul, s-a repezit cu forţa unei locomotive drept în gardul din faţă. Întăritura s-a îndoit şi a sărit în bucăţi, iar furiosul animal a intrat prin această spărtură. Korak a auzit zgomotul, dar ştia că elefantul era foarte aproape. Oamenii din jurul focului au auzit şi ei zgomotul, dar nu au crezut că cineva a putut intrat prin gard. Flăcările erau deja foarte aproape de Korak, când unul dintre băştinaşi a întors capul şi a văzut enormul animal chiar lângă el. A dat un ţipăt şi s-a ridicat. Tantor era deja în mijlocul lor, lovind cu trompa în dreapta şi în stânga. Mergea drept spre foc. Şeicul a dat câteva ordine, apoi a intrat în cort pentru a-şi aduce carabina. Tantor îl prinse pe Korak cu trompa, ridicându-l cu stâlp cu tot.

Pielea sensibilă a lui Korak era deja puţin pârlită iar elefantul simţind acest miros s-a grăbit să îşi salveze prietenul. În graba lui. Era să îl strângă până să îl înăbuşe. Ridicându-l pe Korak deasupra capului, elefantul s-a întors spre spărtura din gard. Şeicul a ieşit din cort cu carabina în mână, alergând spre elefant. A ridicat arma şi a tras. Nu a nimerit însă. Înainte de a mai trage o dată, Tantor s-a repezit asupra lui, zdrobindu-l sub picioare, aşa cum am călca noi pe nişte furnici. Apoi s-a îndepărtat ducându-şi preţioasa încărcătură spre întunericul junglei.

CAPITOLUL XXVII – Cine este Buana?

Meriem, uimită de apariţia lui Korak, pe care îl socotea de multă vreme mort, s-a lăsat condusă de Baynes printre

corturi până la gard Aici, urmând instrucţiunile lui Korak, englezul a aruncat frânghia peste un stâlp şi s-a ridicat până deasupra gardului. Apoi a întins mâna, ca să o ajute pe Meriem.

— Vino, îi şopti el. Trebuie să ne grăbim.

Ea a făcut o mişcare de parcă s-ar fi trezit din somn. În spatele lor, a rămas Korak, luptându-se singur cu duşmanii. Korak al ei. Locul ei era deci lângă acest tânăr sălbatic, cu care trebuia să lupte cot la cot. A ridicat capul, uitându-se la Baynes.

— Du-te! I-a spus. Du-te înapoi la Buana şi adu ajutoare. Locul meu este aici. Oricum nu poţi face nimic, dacă rămâi. Pleacă repede şi adu-l pe Buana.

Fără să mai spună nimic, Baynes a coborât înapoi lângă Meriem.

— Am venit cu tine, ca să te protejez, a spus el, arătând spre corturile de unde fugiseră cu câteva clipe în urmă. Ştiam că acest tânăr este destul de puternic, ca să îi ţină în loc, până să putem fugi. Dar, eu ar fi trebuit să rămân. Am auzit că i-ai spus pe nume şi am înţeles cine este. El întotdeauna ţi-a făcut numai bine, iar eu ţi-am făcut numai rău.

Meriem a vrut să spună ceva, dar Baynes a continuat.

— Nu, nu mă întrerupe. Vreau să ştii adevărul şi să afli ce bestie am fost. Plănuiam să te iau la Londra, dar nu doream să te iau de soţie. Ştiu că merit dispreţul tău. Dar până acum nu am ştiut ce este dragostea. Dar acum am mai aflat ceva: ce canalie şi ce mişel am fost toată viaţa mea. Mă uitam de sus la toţi şi îi consideram inferiori pe cei care nu erau pe aceeaşi treaptă socială cu mine. Nu te-am socotit demnă să porţi numele meu. Dar de când Hanson m-a înşelat şi te-a luat la el în tabără, am trecut prin chinurile iadului şi m-am schimbat în alt om. Acum mă simt în stare să vin lângă tine, cu o dragoste sinceră şi doresc să te iau de soţie!

Adâncită în gânduri, Meriem a rămas tăcută câteva clipe. Prima ei întrebare a fost:

— Cum de ai apărut în acest sat?

Atunci Morison Baynes i-a povestit tot ce s-a întâmplat din momentul când a aflat de la negrul lui Malbin despre întreg planul mârşav al suedezului.

— Şi mai spui că eşti laş, zise ea, după câte ai făcut ca să mă scapi de aici? Mai mult, trebuie să fi fost foarte curajos, când mi te-ai destăinuit, deşi acest curaj este de altă natură decât de ce ai avut nevoie în confruntările tale cu duşmanii noştri. Eu nu aş putea iubi un laş.

— Cum, vrei să spui că mă iubeşti? a exclamat el încremenit, făcând un pas spre ea, dorind să o ia în braţe.

Dar ea l-a îndepărtat uşor, de parcă dorea să îi spună că acest moment încă nu sosise. Nici ea nu a ştiut ce doreşte în acele clipe. Ea credea că îl iubeşte pe acest tânăr, dar ştia că ar fi fost nedreaptă faţă de Korak să iubească un alt bărbat. Însă dragostea pentru tânărul sălbatic era încă în stadiul în care a rămas când s-au despărţit: dragostea unei surori pentru fratele ei mai mare. Stând aşa la discuţie, au auzit că zgomotele au încetat.

— L-au ucis, a şoptit Meriem îngrozită.

Această exclamaţie l-a trezit pe Baynes, amintindu-şi de ce s-au oprit aici.

— Aşteaptă puţin, a zis el. Mă duc să văd ce s-a întâmplat. Dacă este mort, nu mai putem face nimic. Dacă însă este viu, voi face tot ce pot pentru a-l salva.

— Să mergem împreună, se oferi Meriem. Hai!

În drumul lor spre colibe, au fost nevoiţi să se trântească de foarte multe ori, pentru a nu fi zăriţi. Tot satul era în fierbere. Drumul de întoarcere spre cortul lui Aii ben Kadiu le-a luat mai mult timp decât fuga spre gard. S-au uitat prin crăpătura făcută de cuţitul lui Korak. Au intrat în cort, înaintând încet spre ieşire. Au ridicat pânza de la intrare şi au privit afară. Amândoi au scos exclamaţii de surpriză. La vreo patruzeci de paşi, l-au văzut pe Korak legat de stâlp,

iar în jurul lui ardeau vreascuri uscate. Englezul a ieşit din cort şi a luat-o în fugă spre foc. Dar în aceeaşi clipă a pătruns Tantor prin gard, împărţind moarte în dreapta şi stânga. Mulţimea a fugit speriată, luându-l şi pe Baynes în iureşul ei. Totul s-a petrecut într-o clipă, animalul dispărând cu Korak în spinare. În sat era o învălmăşeală nemaiîntâlnită.

Bărbaţi, femei şi copii alergau care încotro să se ascundă. Câinii fugeau schelălăind. Caii şi cămilele se zbăteau în curele cu care erau legate. Vreo zece cai au trecut lângă Baynes, iar acesta s-a gândit imediat la prinderea a doi dintre ei. A căutat-o pe Meriem, dar fata era lângă el.

— Ce bine ar fi dacă am prinde vreo doi cai, a strigat el.

Având aceeaşi idee, Meriem s-a îndreptat spre celălalt capăt al satului.

— Dezleagă doi dintre ei, îl sfătui Meriem şi du-i la umbră, lângă colibele acelea. Eu mă duc să aduc o şa sau chiar două. Până să poată răspunde ceva, fata a dispărut. Baynes a prins doi cai, pe care i-a dezlegat de ceilalţi. A dus caii într-un loc liniştit. Aici a aşteptat câteva minute, care i s-au părut ore întregi. Fata a venit cu două şei, pe care le-au prins repede pe cai. Acum puteau vedea cum arabii şi negrii încep să se adune în jurul focului, după sperietura ce au tras-o cu elefantul. Au început să prindă animalele fugite. Fata a sărit pe cal.

— Grăbeşte-te! a strigat ea. Trebuie să mergem! Treci prin spărtura făcută de Tantor prin gard.

De îndată ce l-a văzut suit pe cal, a dat pinteni calului ei, pornind într-un galop nebun. Drumul cel mai scurt era drept prin mijlocul satului, dar tocmai acesta a fost ales de Meriem. Baynes era lângă ea. Atât de neaşteptată a fost venirea celor doi albi călare, încât sătenii nu ştiau ce să creadă. Un arab i-a recunoscut şi a tras un foc de armă, pentru a-i alarma pe ceilalţi. Dar era prea târziu ca fugarii să fie ajunşi din urmă. Meriem şi Baynes au zburat prin

deschizătura din gard, pierzându-se în întuneric, pe drumul ce mergea spre nord.

Ce s-a întâmplat însă cu Korak?

Tantor l-a dus departe, în adâncul junglei şi nu s-a oprit până nu a simţit că a ajuns destul de departe. L-a depus pe Korak, care a început să se zbată pentru a scăpa de frânghia care îl strângea foarte tare.

Elefantul stătea lângă el şi era gata să distrugă orice fiinţă care ar fi încercat să se apropie de tânărul alb.

S-a crăpat de ziuă, dar Korak tot nu reuşise să îşi dezlege nodurile puternice. Începea să se gândească că va muri de foame şi de sete, ştiind bine că Tantor nu este în stare să îl dezlege.

Noaptea, Baynes şi Meriem călăreau spre nord în mare grabă, de-a lungul râului. Fata îl asigurase pe Baynes că tânărul războinic este în siguranţă cu Tantor.

Nici nu-i trecea prin minte că funia ar fi fost atât de strâns legată, iar Korak nu s-ar fi putut dezlega.

Baynes fusese rănit de un glonte tras de arabi şi Meriem se grăbea spre reşedinţa lui Buana, pentru a-l îngriji.

— După ce te duc acolo, îl voi lua pe Buana şi vom pomi în căutarea lui Korak. Trebuie să vină şi el la noi.

Au mers toată noaptea, tară să se oprească, iar pe la ora trei, când începea să se lumineze de ziuă, s-au întâlnit cu o ceată numeroasă de oameni, care veneau spre sud.

Era chiar Buana în persoană, împreună cu războinicii lui.

La vederea lui Baynes, englezul s-a încruntat, dar a aşteptat să audă ce avea de spus Meriem, înainte de a da drumul la furia de care era cuprins.

Dar când fata a terminat de povestit, părea că uitase cu totul de Baynes, gândindu-se la altceva.

— Zici că l-ai găsit pe Korak? a întrebat el. L-ai văzut cu adevărat?

— Da. A răspuns fata, aşa cum mă vezi acum tu pe mine. Te rog acum, să vii cu mine să îl regăsim!

— L-ai văzut şi dumneata?

Întrebarea era adresată lui Morison Baynes.

— Da, domnule, răspunse acesta, l-am văzut foarte bine.

— Ce fel de om este, s-a interesat Buana. Cam ce vârstă are?

— Cred că are vârsta mea. Sau poate chiar mai tânăr. Este foarte puternic şi bronzat.

— Dar ce culoare au ochii şi părul?

Buana vorbea acum foarte repede, părând extrem de nervos. Meriem i-a răspuns:

— Părul lui Korak este negru, iar ochii îi sunt căprui.

Buana l-a chemat pe şeful războinicilor săi.

— Condu-i pe ei până acasă, îi porunci. Eu mă duc mai departe în junglă.

— Ia-mă şi pe mine, Buana, te rog! a strigat Meriem.

— Nu se poate!

— Dar ştiu că te duci să îl cauţi pe Korak. Te rog, ia-mă şi pe mine, a insistat ea.

Buana s-a întors trist, dar ferm spre fată.

— Locul tău este lângă omul pe care îl iubeşti.

Apoi îi făcu semn războinicului să pornească spre casă.

Meriem s-a urcat din nou pe calul ei arab cu care venise din satul şeicului. Baynes avea deja febră mare şi a fost dus pe o targă improvizată.

Buana s-a uitat puţin la ei, apoi a luat-o spre pădure. Meriem nu s-a mai întors să îl urmărească cu privirea. Călărea cu umerii lăsaţi în jos.

Buana a oftat.

O iubea pe Meriem de parcă ar fi fost fiica lui. Îşi dădea seama că Baynes şi-a răscumpărat toate greşelile şi nu avea nimic de obiectat, dacă fata îl iubea.

Însă nu îl credea pe Morison demn de ea, după câte s-au întâmplat.

S-a apropiat de unul dintre copacii cei groşi din apropiere. Dintr-un salt a ajuns până la o creangă destul de solidă şi s-a ridicat sprinten, cu mişcări agile, ca de felină.

S-a urcat apoi mai sus şi a început să îşi dea jos din haine. Dintr-o geantă de vânătoare a scos o piele de căprioară, pe care a pus-o pe umeri, apoi a scos o funie încolăcită şi un cuţit lung.

Pielea de căprioară era un fel de vestă, care îi atârna pe şolduri. Funia şi-a prins-o de umeri, iar cuţitul l-a înfipt la cingătoare.

A tras aer în pieptul său puternic şi şi-a dat capul pe spate. Un zâmbet i-a fluturat pe buze. A început să adulmece mirosurile junglei.

S-a aplecat şi a sărit pe o creangă de mai jos luând-o spre sud-est, îndepărtându-se de râu.

Mergea repede, dar se oprea din când în când, ca să dea drumul la chemări puternice, apoi aştepta un răspuns.

A înaintat astfel câteva ore, până când înaintea lui, spre stingă, a auzit un răspuns la chemările sale. Era un sunet slab, dar distinct.

Un maimuţoi îi răspundea.

Un fior i-a trecut prin şira spinării, iar ochii i-au lucit De pe buzele sale, a ieşit încă un strigăt de chemare, apoi a pornit mai repede în direcţia sunetului pe care l-a auzit şi care l-a făcut atât de fericit.

Korak s-a convins că nu are nimic de făcut decât să îşi aştepte moartea. Dacă rămânea în acele locuri, sigur că nimeni nu l-ar fi găsit ca să îl ajute.

Îi porunci lui Tantor să îl ridice din nou şi să pornească spre nord-est. Ştia că acolo va întâlni oameni, fie negri, fie albi.

Se gândea ca Tantor să îl lase lângă o aşezare, pentru a putea fi găsit de cineva care să îl dezlege.

Aceasta era singura soluţie, dacă nu dorea să moară de foame şi de sete.

Tantor l-a pus din nou pe spatele lui lat, iar Korak a început să scoate sunete de chemare, sperând că antropoizii lui Akut sunt prin apropiere şi îl vor auzi.

Akut ar fi fost în stare să îl dezlege. Mai făcuse aşa ceva, când la Londra, rusul l-a legat de pat. Akut era în apropiere şi i-a auzit chemările.

Dar mai era cineva care i-a auzit strigătele.

După ce Buana şi-a trimis războinicii spre fermă Meriem a mers puţină vreme gândindu-se la Korak. S-a oprit şi i-a spus şefului războinicilor:'

— Mă duc înapoi după Buana, a spus ea.

Negrul a dat din cap, arătând că nu este de acord.

— Nu se poate. Buana mi-a poruncit să vă duc acasă deci acolo trebuie să mergem.

— Deci refuzi să mă laşi să mă întorc? a întrebat fata.

— Da, a răspuns negrul hotărât, rămânând mai la urmă, ca fata să nu încerce să fugă.

Meriem a zâmbit.

A trecut pe sub o creangă şi deodată calul ei a rămas fără călăreţ. Şeful negrilor s-a uitat peste tot şi a cercetat pădurea în acea parte.

Fata nu era nicăieri.

Şi-a răspândit atunci toţi oamenii prin întreaga pădure. A strigat-o, dar nu a primit nici un răspuns. A auzit însă de departe un râs batjocoritor.

Meriem a alergat spre locul unde credea că este Korak: în adâncul pădurii, la răsărit de satul şeicului, unde ştia că se adună elefanţii.

Mărgea tăcută, dar foarte repede. Nu se gândea la nimic altceva decât la Korak şi la cum îl va aduce la fermă.

Era de datoria ei să facă asta.

Apoi a început să îi fie frică. Probabil că i s-a întâmplat ceva şi şi-a reproşat că a vrut să îl ducă pe Morison la fermă, din cauza rănilor primite. Poate că tânărul războinic alb ar fi avut nevoie de ajutorul ei.

Nu au trecut decât trei ore de când s-a hotărât să se înapoieze, că a auzit strigăte de chemare ale maimuţelor antropoide. Nu a răspuns, ci a grăbit pasul.

Simţi mirosul lui Tantor şi a ştiut că este pe drumul cel bun. Nu a strigat, pentru că dorea ca venirea ei să fie o surpriză pentru Korak.

Deodată, în faţa ei a apărut marele animal, avându-l în spate pe Korak, care mai era încă legat de stâlp.

— Korak! a strigat Meriem din frunzişul unui copac.

Tantor s-a întors ca fulgerul, l-a lăsat uşor pe Korak.

Pe pământ şi s-a îndreptat spre fată cu gândul de a o ataca. Korak a recunoscut vocea şi a simţit că se înăbuşe de emoţie.

— Meriem! a strigat la rândul lui.

Fata s-a dat jos din copac, fericită şi a alergat să îl dezlege, dar Tantor a oprit-o ameninţător, scoţând un sunet de prevenire.

— Întoarce-te Meriem în copac! i-a strigat Korak. Te va ucide!

Meriem s-a oprit.

— Tantor, strigă ea la enormul animal, nu mă recunoşti? Eu sunt mica Meriem, pe care o duceai în spate.

Dar elefantul a mârâit ameninţător, învârtind neîncrezător trompa deasupra capului. Korak a încercat să îl potolească, poruncindu-i să se îndepărteze, pentru ca fata să se apropie şi să îl dezlege.

Tantor nu dorea să îl părăsească.

Vedea în orice fiinţă omenească un duşman, bineînţeles în afară de Korak şi credea că fata are intenţia să îi facă acestuia vreun rău. Nu voia ca ea să se apropie de Korak.

Timp de mai bine de o oră, cei doi au încercat să îl determine pe elefant să se dea la o parte, dar nu au reuşit.

Orice încercare era în zadar. Tantor era neclintit în hotărârea sa de a nu lăsa pe nimeni să se apropie de Korak.

În cele din urmă, tânărul a avut o idee.

— Prefă-te că pleci, o sfătui pe Meriem. Întoarce-te pe partea cealaltă ca să nu te simtă elefantul. Îl fac eu să mă pună jos şi îi poruncesc să mă lase singur. Imediat ce vezi că

se îndepărtează, să vii repede să îmi tai frânghia. Ai la tine un cuţit?

— Da, am, a răspuns fata. Plec şi cred că îl vom putea păcăli. Dar să nu fii prea sigur de reuşită, pentru că aceasta este o stratagemă des folosită de animalele din junglă.

Korak a zâmbit la auzul acestor cuvinte, ştiind prea bine că fata are dreptate. Meriem a dispărut după copacii groşi ai junglei.

Elefantul a ascultat cum paşii ei se pierd, apoi a ridicat trompa ca să simtă mirosurile din jur.

Korak i-a comandat să plece. Tantor a ezitat o clipă, apoi s-a supus. Korak a auzit strigătul maimuţelor antropoide.

— Akut! În sfârşit! s-a gândit el.

Tantor îl cunoştea pe Akut şi bineînţeles că îl va lăsa să îl dezlege. Korak a răspuns imediat la chemarea maimuţelor, fără să îi mai spună ceva lui Tantor.

Dintre două planuri, unul trebuia să reuşească.

Au ajuns până la o poiană, unde Korak a ştiut că este apă. Era un loc potrivit pentru planurile sale, gândind că are şi o scuză faţă de animalul credincios.

I-a poruncit elefantului să îl lase la pământ şi apoi să meargă la izvor pentru a-i aduce apă în trompă.

Animalul l-a ascultat ca un copil cuminte şi l-a aşezat pe iarbă, dar s-a oprit câteva clipe să asculte zgomotele din jur. După ce a constatat că totul este în regulă a pornit-o spre direcţia apei, pe un drum pe care Korak îl ştia cam de două sute de metri. Zâmbea în sinea lui cum a reuşit să îl păcălească pe credinciosul elefant. Dar oricât de bine îşi cunoştea animalul, nu ştia câtă inteligenţă există în capul lui mare.

Pachidermul s-a îndepărtat, străbătând încet poiana, spre partea unde era apa. Nu a făcut însă nici zece paşi după ce a ieşit din raza vizuală a lui Korak, că s-a răsucit în loc, apropiindu-se cu băgare de seamă de margine pădurii, de unde putea vedea totul, însă nu putea fi observat. Elefanţii

au o fire bănuitoare. Îi era teamă şi de acea femelă tarmangani care a mai încercat o dată să îl atace pe Korak.

Va rămâne acolo puţin, ca să se asigure că nu mai vine nimeni cu intenţii duşmănoase şi apoi se va îndrepta spre apă. Dar ce bine că s-a oprit puţin! Uite-o pe femela aceea, cum se dă jos dintr-un copac şi aleargă spre Korak.

Tantor a aşteptat puţin ca să se convingă de direcţia pe care a luat-o fata, apoi a aşteptat ca distanţa dintre ei să se micşoreze. Acum putea să o prindă şi era sigur că nu îi va scăpa. Ochii lui mici scoteau scântei. Coada era întinsă, semn de mare supărare. Abia se putea abţine să nu scoată sunete furioase pe trompă.

Meriem era deja lângă Korak, când elefantul zări în mâna ei un cuţit lung. Într-o clipă a ieşit din ascunzătoare şi socotind sunete puternice, s-a năpustit asupra fetei.

CAPITOLUL XXVIII – Prinţesa Meriem.

Korak şi-a dat seama imediat de pericol şi a început să strige spre elefant. Dar totul era zadarnic. Meriem fugi cu toată viteza de care era în stare spre copacii de la marginea pădurii. Tantor, deşi avea o greutate considerabilă fugea cu aceeaşi viteză. Korak zăcea întins şi era martor la această tragedie şi nu putea interveni.

O transpiraţie rece i-a acoperit întreg corpul. Inima parcă încetase să îi mai bată. Meriem s-ar fi putut urca în primul copac de la marginea pădurii, dar nu ar fi ajuns destul de sus pentru a nu fi prinsă de trompa lungă şi puternică a pachidermului. Sigur că o va prinde şi o va trânti. Korak ştia ce urmează. După ce va arunca fata la pământ, îşi va implânta colţii puternici în corpul ei delicat, sau o va călca în picioare, transformând-o într-o masă de came fără viaţă.

Era deja lângă ea. Korak dorea să închidă ochii, dar nu putea. Îşi simţea gâtul foarte uscat şi nu putea articula nici un sunet. În întreaga lui viaţă nu a trecut prin momente de o asemenea spaimă. Niciodată nu a ştiut ce este groaza.

Numai zece paşi îl despărţeau pe elefant de victima sa.

Dar oare ce s-a întâmplat? Ochii lui Korak erau gata să iasă din orbite, la apariţia unei fiinţe ciudate, care sări de pe copacul în care dorea Meriem să se adăpostească şi s-a oprit în faţa elefantului enorm.

Era un alb uriaş, pe jumătate gol. Pe umărul lui atârna o funie tăcută colac, iar la cingătoare avea un cuţit lung de vânătoare. Alte arme nu avea. L-a înfruntat pe Tantor cu mâinile goale.

De pe buzele sale au ieşit nişte sunete stranii, ca de comandă, iar marele animal a înţepenit pe loc. Meriem a sărit pe o creangă mai sus, punându-se la adăpost.

Korak a scos un suspin de uşurare, dar mirarea îi era din ce în ce mai mare. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra salvatorului lui Meriem, iar creierul lui a început să lucreze, aducând în faţa ochilor săi imagini care l-au amuţit.

Albul s-a apropiat mai mult de elefant şi s-a pus chiar sub trompa acestuia. I-a mai spus câteva cuvinte.

Privirea sălbatică din ochii lui Tantor a dispărut. Străinul s-a îndreptat spre Korak. Meriem privea şi ea la această scenă ca la o minune.

După vreo doi sau trei paşi, străinul s-a oprit, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva, de ceva de care parcă uitase pentru un moment. S-a întors spre fată.

— Vino aici, Meriem! a chemat-o blând.

Fata l-a recunoscut şi i-a strigat fericită:

— Buana! Buana!

Coborî imediat din copac şi alergă după el. Tantor i-a făcut semn albului că se apropie cineva, privindu-l întrebător. Câteva cuvinte bine alese l-a liniştit însă imediat pe credinciosul animal. A mers împreună, până la locul unde zăcea Korak.

Ochii tânărului erau mari de mirare, cerând parcă iertare. Dar era în aceşti ochi şi o lumină de mulţumire, care venea din adâncul sufletului, faţă de miracolul întâlnirii cu aceste două fiinţe atât de dragi lui.

— Jack! a strigat uriaşul, punându-şi un genunchi lângă Korak.

— Tată! se auzi un strigăt înăbuşit de emoţie de pe buzele lui Korak. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai fost dumneata! Nimeni pe lume nu ar fi fost în stare să îl oprească pe Tantor.

În acest timp, Meriem a tăiat frânghia care era încolăcită în jurul lui Korak. Acesta a sărit în picioare, aruncându-se la gâtul tatălui său. Acesta s-a întors către Meriem.

— Mi se pare că ţi-am spus să te întorci la fermă, zise el aspru.

Korak s-a uitat cu mirare la amândoi. În adâncul inimii lui, dorea să o îmbrăţişeze pe fată. Dar îşi aminti de celălalt bărbat, de tânărul englez elegant, care era atât de deosebit de el, un sălbatic din junglă.

Meriem s-a uitat în ochii lui Buana cu o privire rugătoare.

— Aşa mi-ai spus, a zis ea încet şi cu sfială dar locul meu este lângă bărbatul pe care îl iubesc!

S-a întors spre Korak, în ochii căruia a apărut o lumină minunată. Era o lumină care nu i-a mai apărut niciodată în ochi şi care nu îi va mai apare niciodată. „Omorâtorul” s-a îndreptat spre ea cu braţele deschise, dar s-a lăsat pe un genunchi în faţa ei şi i-a apucat mâna. I-a sărutat mâna cu acelaşi respect cu care ar fi sărutat mâna reginei.

Un muget furios i-a făcut pe toţi trei să se întoarcă. Tantor era nedumerit de toate câte i s-au întâmplat, dar mai ales de apariţia din junglă, din spatele lor. O maimuţă antropoidă uriaşă s-a ivit de după un copac.

Recunoscându-i pe toţi a sărit în sus de bucurie. În spatele lui au apărut vreo douăzeci de maimuţoi, la fel de fioroşi. Antropoidul a alergat spre ei, strigând în limba lui primitivă:

— S-a întors Tarzan! S-a întors regele junglei!

Era Akut, care a început imediat să îşi manifeste bucuria, sărind în jurul celor trei albi. Alţi oameni nu ar fi înţeles ce înseamnă aceste sunete şi acest dans ciudat, dar pentru

Korak, Meriem şi Tarzan însemnau omagiile aduse de regele tribului de maimuţe unui rege cu mult mai mare decât el.

Ceilalţi antropoizi s-au molipsit de bucuria conducătorului lor, întrecându-se în salturi cât mai înalte, scoţând în acelaşi timp şi cele mai înfiorătoare urlete. Korak a pus cu dragoste o mână pe umărul tatălui său.

— Nu există decât un Tarzan pe lume, a zis el şi nici nu va mai exista unul ca el!

Două zile mai târziu, au ajuns toţi trei la marginea câmpiei, de unde se vedea deja ferma. De pe coşul bucătăriei ieşea un fum negru, cu un miros îmbietor. Tarzan al maimuţelor s-a îmbrăcat în hainele sale europene pe care le-a ascuns într-o scorbură. Korak nu dorea să apară în faţa mamei sale pe jumătate gol, ca un sălbatic din junglă.

Tatăl lui s-a dus înainte după cai şi nişte haine. Meriem a rămas lângă Korak, spunând că nu doreşte să îl părăsească pe tânăr, de teamă ca acesta să nu se răzgândească şi să nu dorească să se ducă la fermă. „Dragă” l-a întâmpinat pe Tarzan la poartă, cu priviri întrebătoare şi pline de îngrijorare, mai ales că nu vedea pe nimeni care să îl însoţească pe soţul ei.

— Unde este ea? a întrebat cu vocea tremurândă. Războinicii mi-au spus că nu a dorit să îţi asculte sfatul şi a fugit înapoi în junglă, lăsându-i singuri. John, nu aş suporta să o pierd şi pe ea.

Lady Greystoke a început să plângă, punându-şi capul pe pieptul soţului ei, unde de atâtea ori a găsit liniştea şi îmbărbătarea de care avusese nevoie de atâtea ori în momentele grele din viaţă.

Lordul de Greystoke i-a ridicat capul, uitându-se în ochii ei trişti, în timp ce faţa lui iradia de fericire.

— Ce este, John? a strigat ea. Văd pe faţa ta că ai veşti bune, dar nu mă mai face să aştept.

— Vreau să fiu sigur că vei putea rezista celor mai bune veşti pe care le-am primit noi vreodată.

— Fericirea nu ucide niciodată! a strigat ea. Ai găsit-o deci?

Nu avea curajul să spere la ceea ce i se părea că ar fi imposibil.

— Da Jane, zise el cu vocea înecată de emoţie. Am găsit-o pe ea dar şi pe. el.

— Unde este el? Unde sunt ei?

— I-am lăsat la marginea pădurii. El nu doreşte să îl vezi dezbrăcat, numai cu pielea de leopard pe el. M-a rugat să îi aduc nişte haine civilizate.

Lady Greystoke a bătut fericită din palme şi a început să alerge spre casă.

— Stai puţin! Am aici toate hăinuţele lui. Le-am păstrat intacte. Îţi aduc un rând de haine de-ale lui, imediat.

Tarzan a început să râdă şi i-a spus.

— Singurele haine care i s-ar potrivi sunt ale mele, dar cred că şi acestea ar fi prea mici. Copilaşul tău a crescut, dragă Jane.

Peste o jumătate de oră, Korak „Omorâtorul”, venea călare spre fermă, să se întâlnească cu mama lui. Se întâlnea cu mama lui scumpă, a cărei imagine nu i s-a şters din inimă. S-au îmbrăţişat cu multă dragoste. Fericita femeie s-a întors apoi către Meriem, cu o expresie de milă, care a înlocuit fericirea din ochii ei.

— Copila mea, spuse ea, în mijlocul fericirii noastre, este ceva care te va mâhni foarte mult. Domnul Baynes nu a rezistat rănilor şi a murit

— Îmi pare foarte rău, a spus fata simplu. Mi-a făcut mult rău, dar şi-a răscumpărat toate greşelile. Credeam numai că îl iubesc. La început m-a fascinat, pe urmă i-am respectat curajul, mai ales forţa cu care a reuşit să îşi mărturisească păcatele. Am admirat întregul său comportament curajos. Dar nu l-am iubit cu adevărat. Nu am ştiut că iubesc până nu am aflat că fiul dumneavoastră trăieşte.

Zicând aceste cuvinte s-a întors spre Jack, zâmbind fericită. Lady Greystoke s-a uitat la fiul ei, la cel care va

deveni lordul de Greystoke.

Nu s-a gândit nici o clipă la deosebirile sociale dintre un lord englez şi o simplă fată din Africa, a cărei origine era necunoscută. Dorea doar să ştie dacă şi fiul ei o iubeşte pe această orfană arabă.

Privirile lor i-au confirmat gândurile. Apoi cei doi tineri s-au îmbrăţişat şi i-au îmbrăţişat şi pe lordul şi lady de Greystoke.

— Acum a spus lady de Greystoke, am şi o fată.

Până la cea mai apropiată misiune creştină erau câteva zile de parcurs, aşa că au aşteptat câteva zile la fermă, pentru a se odihni şi pentru a se pregăti pentru un drum foarte lung. După nuntă s-au gândit să se ducă până la un port de pe coastă şi apoi cu vaporul până în Anglia. Aceste zile au fost cele mai fericite şi pline de bucurii din viaţa lui Meriem.

Nici nu îşi putea închipui însă minunăţiile care o aşteptau în lumea civilizată. Au ajuns după mai multe zile de mers până la un port de unde au luat vaporul spre casă. Acest vas uriaş şi oceanul întins o umpleau pe fată de admiraţie.

Apoi zgomotul şi învălmăşeala de la Londra au copleşit-o. La început i-a fost chiar frică de marele oraş. Dar s-a obişnuit foarte repede. Se aflau deja de o săptămână la Londra, când lordul de Greystoke a primit o veste de la vechiul lui prieten Artigny. Era de fapt o scrisoare de recomandare adusă de un oarecare general Armand Jacot. Lordul de Greystoke îşi amintea de acest nume, pe care l-a zărit de multe ori prin paginile ziarelor. Acest Jacot, de fapt prinţ de Cadrenet, era un republican înfocat, care nu îşi purta titlul nobiliar, care aparţinea familiei sale de patru sute de ani. Dorea să fie considerat ca ori ce cetăţean onest. Deseori el spunea:

— Nu există loc pentru prinţi într-o republică!

Lordul de Greystoke îl primi în bibliotecă pe acest om încărunţit în bătălii. După câteva minute de discuţii, între cei doi interlocutori s-a născut o stimă reciprocă.

— Am venit aici, a început generalul să explice, pentru că scumpul nostru amiral Artigny. Mi-a spus că nu există nimeni pe lume care să cunoască atât de bine vestul şi centrul Africii ca dumneata. Te rog să îmi permiţi să iau toată istoria mea de la început. Acum câţiva ani. Fiica mea a fost furată de arabi, în timp ce eu îmi făceam serviciul în Legiunea Străină din Algeria. Am făcut tot ce am putut, cu bani şi relaţii, să o găsesc. Chiar şi guvernul Franţei s-a oferit să mă ajute financiar şi cu trupe, pentru a o regăsi. Fotografia ei a fost publicată în ziarele cele mai importante din Africa şi Europa, dar nu s-a găsit nimeni care să o fi văzut din ziua când a fost răpită. Acum o săptămână a venit la mine un arab, care spunea că se numeşte Abdul Kaimac. Mi-a spus că a găsit-o pe fata mea şi că mă poate duce acolo. M-am dus imediat la amiralul Artigny şi acesta mi-a spus că locul descris de arab se găseşte în nişte locuri pe care dumneata le cunoşti foarte bine şi că nu de mult ai venit de acolo.

— Ce dovadă a adus arabul că acea fată ar fi fiica dumneavoastră? a întrebat lordul de Greystoke.

— Niciuna, a răspuns generalul, aşa că m-am gândit că înainte de a organiza expediţia să vin aici să ne consultăm. Acest individ nu are decât o veche fotografie a ei dintr-o tăietură de ziar, în care este dată recompensa pentru găsirea fetei. Mă tem că a găsit-o undeva şi că îmi va arăta o fată albă, bizuindu-se pe faptul că au trecut atâţia ani, iar eu nu aş mai fi în stare să îmi recunosc fata.

— Aveţi fotografia aceea? s-a interesat lordul.

Generalul a scos un plic din buzunarul de la piept, Din care a luat o tăietură de ziar, îngălbenită de vreme. Ochii bătrânului general s-au umezit de lacrimi uitându-se la fotografia fiicei lui, pe care a pierdut-o cu ani în urmă. Lordul de Greystoke a examinat fotografia câteva secunde.

O expresie ciudată i-a apărut pe faţă. A luat clopoţelul de pe masă şi l-a scuturat uşor. Un valet a intrat imediat.

— Spune-i soţiei fiului meu că o rog să fie atât de bună şi să vină până în bibliotecă! a ordonat lordul.

Amândoi bărbaţii au rămas tăcuţi câteva clipe. Generalul Jacot nu putea să îşi mai arate durerea şi dezamăgirea pe care le-a simţit, văzând cât de sumar s-a terminat această discuţie cu lordul de Greystoke, în care şi-a pus atâtea speranţe. Era hotărât ca de îndată ce tânăra doamnă va coborî, va găsi o scuză ca să plece. Peste câteva minute a apărut şi Meriem. Lordul de Greystoke şi generalul Jacot s-au sculat politicos. Englezul nu a prezentat-o pe tânăra femeie, dorind să vadă efectul pe care îl are prezenţa lui Meriem asupra bătrânului general. Urmărea să vadă reacţiile celor doi. Generalul s-a uitat lung la Meriem, apoi la lordul de Greystoke.

— De când ştii că este ea? a întrebat el cu un ton uşor de mustrare.

— De când mi-ai arătat fotografia ei, a răspuns englezul.

— Este ea! a exclamat generalul Armand Jacot. Tremurând de emoţie. Însă ea nu mă recunoaşte, dar bineînţeles că nu are de unde. Copila mea, eu sunt.

Dar ea l-a întrerupt, cu un strigăt de bucurie şi a alergat spre el cu braţele deschise.

— Te cunosc! Te cunosc! Îmi aduc aminte foarte bine de tot! a strigat ea, strângându-l la piept pe bătrânul ostaş.

Apoi au fost chemaţi şi Jack şi lady de Greystoke.

— Vezi că nu te-ai însurat cu o fată orfană dintr-un sat de arabi, a zis Meriem. Nu-i aşa că totul este extraordinar?

— Ba tu eşti extraordinară, a zis Jack. Eu m-am însurat cu mica Meriem, iar din partea mea poţi fi arabă sau o tarmangani.

— Nu este de nici un fel de care ai spus, a zis generalul Jacot. Ea este o prinţesă, după toate drepturile care i se cuvin!

SFÂRŞIT

1 Kagoda? În limba antropoizilor înseamnă Te predai – vezi volumul III (n. t.)

2 Buana în limba swahili înseamnă stăpâne sau domnule (n. t.)